

Giới thiệu Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học

Một án mạng xảy ra trong truyện teen hot của tác giả Lâm Hạ mang tên Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học. Một gia đình bị giết hại sau một đêm. Cô may mắn sống sót nhưng lại là sống trong thân thể của em gái mình. Thân xác của cô thì bị mất tích không chút tăm hơi.

Cô gái 8 tuổi nhưng lại có tâm hồn của một thiếu nữ 18. Cô được vào ở trong biệt thự Hoàng Đông của Đông gia. Hai vị thiếu gia nhà họ Đông ngủ đại tài phiệt vô tình có hứng thú với cô. Nhiều tình huống xảy ra tại biệt thự lộng lẫy này.

Bạn nào đọc truyện Sủng Phi Của Đế Vương Philit rồi thì chắc cũng nhận ra nhân vật chính của chúng ta. Đông Âu Phàm và Tống Hoàn Nhiên. Vì mình lười đặt tên nên quyết định lấy tên này luôn, tiện thể để anh chị yêu nhau thêm một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Biến Đổi Bất Ngờ

" Anh là ai? "

Một người đàn ông lù thủ bước vào nhà trên tay cầm theo con dao. Kế đó là âm thanh chói tai vang lên từ phòng khách. Cô từ trong phòng bước ra chưa định hình được đang xảy ra chuyện gì thì con dao đã ngay ngắn ghim vào người cô. Cô đau đớn ngã xuống vừa đúng lúc nhìn thấy hắn. Ánh mắt của hắn vô cùng đáng sợ. Hắn lại tiếp tục đưa con dao lên đâm thêm vài nhát nữa vào người cô. Hắn ta tiếp tục đứng lên và tiến vào phòng em gái cô.

" Đừng! Tôi cầu xin anh... đừng.. tha cho con bé "

Cô bò theo nắm lấy chân hắn. Hắn tức giận đá cô sang một bên rồi cúi xuống đâm cô thêm nhát nữa. Sau đó tiếp tục đi vào phòng chỉ còn lại âm thanh chói tai của em gái cô. Cô rơi một giọt nước mắt nhìn ba mẹ đang nằm trên vũng máu. Cô sau đó là mất ý thức chìm vào bóng đêm.

Một gia đình hạnh phúc nhưng lại xấu số. Trong một đêm án mạng xảy ra khiến những người xung quanh đều kinh hãi. Sáng hôm sau một người hàng xóm sang chơi mới phát hiện ra. Hiện trường là bốn mạng người nhưng chỉ có hai cái xác và một đứa bé được đưa đến bệnh viện. Và một xác nữa được cho là mất tích.

.....

" Tôi đang ở đâu đây? "

Ánh đèn chiếu sáng, trước mắt cô là trần nhà màu trắng, xung quanh bức tường cũng là màu trắng nốt. Ánh đèn thoáng chút làm chói mắt cô.

Cô y tá đẩy xe thuốc vào vừa nhìn thấy cô y tá chạy nhanh ra bên ngoài gọi lớn bác sĩ. Không lâu sau bác sĩ bước vào kiểm tra cho cô.

" Cháu gái, cháu có còn cảm thấy đau ở đâu không? "

" Tôi vẫn còn sống sao? "

Giọng nói thều thào khó khăn phát ra. Bác sĩ điềm tĩnh trả lời:

" Phải! "

" Tại sao lại cứu tôi? Chỉ còn mình tôi thì có khác gì là chết đâu chứ? "

Bác sĩ và y tá nghe xong liền vô cùng kinh ngạc.

" Những lời này mà cô bé như cháu cũng có thể nói sao? "

" Ai là cô bé hả? "

Cô rõ ràng đã lớn rồi vậy mà bọn họ còn gọi cô là bé.

" Là cháu đó. Thật không ngờ được trẻ con bây giờ trưởng thành hơn tôi nghĩ. Nếu không đau nữa thì ta đi đây. Nếu có chuyện gì thì cứ bấm cái chuông đỏ kia nhé "

Bác sĩ dặn dò rồi cùng y tá đi ra ngoài. Cô bắt đầu cảm thấy có gì đó bất thường. Cô đưa bàn tay của mình ra trước mặt. Tại sao tay cô lại nhỏ như vậy? Chuyện này rốt cuộc là sao? Cô bắt chợt nhìn thấy nốt ruồi trên ngón tay.

" Không lẽ! "

Cô ngồi thẳng dậy nhưng trên bụng truyền đến cảm giác đau đớn vô cùng. Cô nhìn xuống bên dưới nơi được băng bó cẩn thận.

Nếu cô nhớ không lầm thì cô bị đâm đến hơn mười nhát dao. Nhưng chỉ có một vết thương duy nhất ở trên bụng. Nếu như theo cô đoán thì đây chính là em gái cô. Nhưng tại sao cô lại ở trong thân xác của em gái mình kia chứ? Vậy còn em gái cô đâu?

Từ bên ngoài hai vị cảnh sát đến mang theo vài cuốn sổ.

" Chào bé! Bé tỉnh rồi sao? "

Người thứ nhất cầm trên tay lọ sữa và trái cây để trên bàn cho cô. Người thứ hai đi đến ngồi xuống ghế bên cạnh

" Chào bé! Chú từ sở cảnh sát đến. Bọn chú có vài câu hỏi muốn hỏi cháu "

Vừa nói tên cảnh sát đưa tấm thẻ của mình lên. Cô thừa biết bọn họ đến đây để làm gì.

" Cháu không muốn vòng vo mất thời gian nên sẽ đi thẳng vào vấn đề. Tối ngày hai mươi ba vào khoảng lúc chín giờ rưỡi tối. Tên hung thủ đến nhà cháu và cầm trên tay con dao thái có cán cầm màu đen. Hắn đâm ba cháu sau đó đến mẹ cháu "

Đến đây cô ngừng lại. Bởi vì cô không biết nên khai như thế nào. Là em gái cô hay bản thân cô.

" Lúc đó cháu đang ở đâu? "

Thấy cô ngừng lại tên cảnh sát trực tiếp hỏi, tay thì ghi liên tục.

" Trong phòng. Chị hai cháu lúc đó đã đi ra xem và bị hắn đâm đến hơn mười nhát. Rồi hắn tiến vào phòng đâm luôn cả cháu "

" Vậy người mất tích đó thật sự là chị hai cháu "

" Chú vừa nói gì? Mất tích là sao? "

Cô ngạc nhiên nên ngồi dậy, bụng lại truyền đến cảm giác đau đớn. Tên cảnh sát nhanh chóng đến đỡ cô. Tên đầu tiên đang ngồi gọt trái cây rồi đem đến chỗ cô.

" Cháu bình tĩnh và yên tâm đi. Bọn chú sẽ tìm ra chị hai và bắt được hung thủ giúp cháu "

" Cháu sẽ giúp các chú "

Hai người họ ngạc nhiên nhìn cô. Họ không ngờ một đứa bé như cô có thể nói những lời mà người khác không thể ngờ.

" Cháu có thấy mặt hung thủ không? "

Cô vừa nói vừa nhớ lại tên hung thủ đáng sợ đó.

" Hắn cao mét bảy trở lên, có mái tóc khá dài màu nâu nhạt. Bên tai trái có khuyết tai màu đen. Ở khoeo mắt bên phải có một nốt ruồi. Trên tay trái đeo một chiếc đồng hồ bằng kim loại và cũng là người thuận tay trái. Hắn là người nghiện thuốc phiện. Hắn đã dùng ma túy với một lượng lớn sau đó mới bắt đầu hành động giết người "

Cô nói mà tên cảnh sát cứ ghi liên tục không ngừng. Tên cảnh sát kia thì ngạc nhiên hỏi:

" Cháu bao nhiêu tuổi? "

" Tám ! "

Cô trả lời rồi bỏ trái cây vào miệng không thèm nhìn lấy một cái. Hai tên cảnh sát ngạc nhiên vô cùng tự hỏi rằng cô bé này có thật sự tám tuổi hay không. Không còn gì nữa hai người họ chào cô rồi ra về.

Cô không biết rằng thân xác của cô hiện tại đang ở đâu. Cũng không biết được tại sao cô lại biến thành ra thế này. Hiện tại cô nên làm gì và làm như thế nào? Mọi thứ cứ như một đồng hồ hỗn độn trước mắt và chờ cô giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Biệt Thự Hoàng Đông

Rốt cuộc thì sau vài ngày cô cũng được xuất viện. Trong suốt thời gian cô nằm viện không một ai đến thăm hỏi. Bạn trai của cô cũng không đến thăm được một lần. Lúc trước, bạn trai cô rất hay chơi đùa cùng em gái cô nhưng lần này anh ấy không đến.

Cô đi ngang qua một cửa hàng rồi đột nhiên dừng lại. Cô ngắm nhìn em gái mình trong tấm kính. Nước mắt cô bắt đầu rơi, rơi rất nhiều. Cô đi đến một công viên trò chơi nhỏ gần đó. Một mình cô ngồi trên chiếc xích đu. Lúc này cô òa khóc, nước mắt cứ chảy cô cũng không thể ngừng nó lại.

Tại sao cô lại sống chứ? Sống như vậy thì chỉ bằng chết đi. Một cô bé tám tuổi thì có thể làm gì trong cái thế giới tội ác này. Nếu người sống không phải cô mà là em gái cô thì sẽ càng khó khăn hơn. Con bé rất ngây thơ có đôi khi rất ngốc. Làm sao nó có thể sống ở cái thế giới đầy toan tính như vậy.

"Hai nhất định sẽ khiến cho hung thủ phải chịu cái giá đắt nhất. Để em và ba mẹ yên tâm. Hai sẽ cùng em sống thật tốt. Những điều gì em chưa làm, hai nhất định sẽ cùng em làm. Chúng ta hãy cùng nhau sống thật tốt "

Cô nghĩ đến đây nước mắt chảy ra càng nhiều hơn. Cô không đầu được nỗi buồn, đau đớn và tuyệt vọng của mình. Thân xác này là trẻ con, thì đương nhiên sẽ khóc nhiều hơn. Nhưng càng cố gắng nín khóc thì lại càng khóc to hơn. Đột nhiên cây kẹo mút hình trái tim to dùng xuất hiện trước mặt cô.

"Cô bé! Nín đi nào. Có muốn ăn kẹo không? "

Cô đòi nào lại ăn kẹo mút như thế này nhưng mà không hiểu sao cô lại nín khóc. Cảm giác nước miếng cứ chảy o o trong miệng khiến cô phải nhiều lần nuốt xuống. Cô ngước lên nhìn người đang cầm cây kẹo. Bà ấy có đôi mắt màu ngọc rất đẹp, làn da trắng, mái tóc bạc búi gọn phía sau. Bà ấy có vẻ đẹp lại của người Tây rất cuốn hút, thanh lịch, quý phái và sang trọng. Có hơi chút giống với Elizabeth Taylor. Hai bên khóe mắt có rất nhiều nếp nhăn nhưng vẫn không làm mờ đi vẻ đẹp của bà. Bà khoác trên người chiếc áo len được làm thủ công trông giản dị và đơn sơ. Cô bắt giác thốt lên.

"Bà thật đẹp! "

Bà mỉm cười ngồi xuống kế bên cô, tay khẽ vuốt mái tóc của cô rồi đem cây kẹo nhét vào tay cô.

"Tại sao con lại ngồi đây khóc. Ba mẹ con đâu? "

"Họ mất rồi ạ "

Khóe mắt cô cay cay, nước mắt như muốn trào rơi lần nữa. Bà mỉm cười đầy ảm áp.

"Bà có thể biết lý do không? "

"Bị giết chết ạ. Cảnh sát đang điều tra ạ "

"Là vậy sao? "

Bà nghe qua, ánh mắt thoáng chút đượm buồn. Bà ôm cô vào lòng, cảm giác ảm áp thân thuộc len lõi và lấp đầy trái tim cô. Bà buông cô ra, lấy trong túi ra chiếc khăn tay rồi lau nước mắt cho cô.

"Cháu tên gì? Bao nhiêu tuổi? "

"Cháu là Triệu Nhật Nguyệt, tám tuổi ạ "

Thật ra, cô tên là Tống Hoàn Nhiên, 18 tuổi cơ. Nhưng dù sao đây cũng là bộ mặt của em gái cô. Cô lễ phép đáp lại câu hỏi của bà. Bà khẽ mỉm cười.

"Vậy cháu bằng tuổi cháu của bà. Cháu trai của bà cũng tám tuổi "

"Bạn ấy chắc hạnh phúc lắm đúng không ạ? "

"Tại sao? "

"Bởi vì bạn ấy có bà là bà của bạn ấy. Còn cháu không có "

"Tại sao? "

"Bởi vì ba mẹ cháu đều lớn lên ở cô nhi viện "

Bà khẽ đưa tay sờ lên má của cô.

"Cháu có đói không? Bà dẫn cháu đi ăn nhé! "

Cô gạt đầu đầy thích thú. Vì cô đang đói nên không ngần ngại mà đồng ý ngay. Còn bà thì đã thích cô ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy. Nhìn cô bà có cảm giác như muốn bảo vệ khi nhìn thấy sự yếu đuối kia.

Bà dẫn cô đi ăn ở một nhà hàng lớn rồi lại dẫn cô đến khu vui chơi. Cô đã lớn như vậy rồi còn đi đến những nơi như thế này. Nhưng cũng không hiểu sao cô lại rất thích. Cảm giác cứ như sống lại với tuổi thơ của mình. Có cô đi bên cạnh bà vui hơn hẳn, cười cũng nhiều hơn. Đến lúc chơi xong thì cũng đã xế chiều, bà đưa cô về nhà của bà. Nếu như bình thường thì cô sẽ tuyệt đối không đồng ý. Nhưng nếu từ chối thì tối nay cô ngủ ở đâu. Nhà cô thì đã bị niêm phong để điều tra vụ án rồi, tất nhiên là không thể ở.

Chiếc xe chạy chậm lại rồi đi qua cánh cổng to lớn có ghi vài chữ. Biệt thự Hoàng Đông. Cô nhớ không lầm thì biệt thự này chính là của Đông gia, Đông thị vang danh khắp năm châu trong giới kinh doanh. Về tầm cỡ thì phải xếp hàng thế giới. Vậy người ngồi bên cạnh cô là Đông lão phu nhân, người cao nhất trong Đông gia lẫn Đông thị. Cô có chút choáng váng, không ngờ được người của giới thượng lưu lại ăn mặc đơn giản như vậy nhưng lại rất hiền từ và phúc hậu.

Biệt thự Hoàng Đông hiện ra trước mắt. Căn biệt thự cứ như một tòa lâu đài, nguy nga và tráng lệ. Phong cách châu Âu cổ điển nhưng thoáng chút hiện đại, một phong cách không bao giờ lỗi thời. Bao quanh là tường rào cao hơn mười mét có hoa hồng leo bao quanh bức tường, tạo nên không khí của thiên nhiên. Hàng chục người làm trong nhà đứng trước cửa chính của biệt thự xếp hàng đón chào bà. Bà cứ như đóa hoa không bao giờ tàn, uyển chuyển, mềm mại bước xuống xe. Bà nắm lấy tay cô cùng bước vào trong. Những người làm cúi đầu đồng thanh.

"Kính chào lão phu nhân"

Bà khẽ cười nhìn cô. Lúc này cô mới để ý, bà cười trông rất xinh đẹp, hai lúm má đồng tiền vẫn in rõ hai bên má của bà. Nếu bà còn trẻ chắc chắn sẽ không có người nào có thể so sánh với bà.

"Chúng ta vào thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Biệt Thự Hoàng Đông (2)

Bên trong biệt thự Hoàng Đông được trang trí rất tinh tế và bắt mắt. Tất cả mọi thứ đều rất xinh đẹp, tựa như không thể thiếu mất thứ nào cũng không thể dư thừa bất cứ cái gì. Một màu vàng nhạt chủ đạo bao quanh khiến cho mọi thứ nơi này càng thêm nguy nga, càng thêm cao quý và sang trọng. Ngoại trừ cô ra thì mọi thứ cứ như hòa làm một tạo nên một hình ảnh đẹp đẽ.

"Mau ngồi đi nào!"

Bà dẫn cô ngồi xuống sôphá sang trọng ở phòng khách. Quản gia từ đâu đi đến trên tay cầm theo chiếc iPad.

"Lão phu nhân đây là thực đơn buổi tối"

Bà cầm lấy xem qua một lượt rồi bỏ sung.

"Ông thêm vài món nữa cho thành viên mới của chúng ta"

Bà vừa nói vừa xoa đầu cô cười. Ông quản gia cũng khẽ cười vang một tiếng rồi bước đi vào nhà bếp. Cũng đã lâu rồi ông không thấy nụ cười thật sự của bà. Ông vì vậy mà có cái nhìn rất tốt về cô. Người làm trong biệt thự này đều quảng cho cô ánh mắt tò mò, hiếu kỳ thậm chí là khinh thường. Mặc dù không nói ra nhưng có lẽ cô cũng nhận ra họ đang nghĩ gì về cô. Rẻ mặc, rách rưới và bẩn thỉu có lẽ là những thứ họ nghĩ về cô. Người làm ở đây ăn mặc còn sạch sẽ gọn gàng hơn cả cô.

Bà gọi người làm đến dẫn cô đi tắm rửa thay quần áo cho cô. Một tiếng sau, cô xuất hiện với vẻ lộng lẫy khác hẳn với bộ dạng nhếch nhác vừa rồi. Chiếc váy mỏng màu trắng được trang trí những bông hoa và đính những hạt lấp lánh khiến cô rất xinh đẹp và vô cùng dễ thương, tóc cũng được tết gọn lại tựa như một thiên thần nhỏ. Người làm đều tròn xoe mắt vì vẻ đẹp của cô thu hút mất ánh nhìn. Bà chỉ mỉm cười đem cô ngồi xuống bên cạnh.

"Cháu thật sự rất đẹp. Có thích không?"

"Dạ thích!"

Nếu là cô của mười năm trước thì chắc chắn thích đến chết mất. Nhưng cô và em gái mình không có gì khác nhau cả, cả hai rất giống nhau. Hàng xóm còn nói đùa rằng em gái là phiên bản nhí của cô và cô là phiên bản người lớn của con bé. Nên khi soi gương cô có thể thấy chính bản thân mình lúc nhỏ.

"Nếu cháu thích thì cháu có thể ở lại đây cùng bà. Bà sẽ cho cháu ăn thật nhiều những món ngon và mặc thật nhiều váy đẹp như vậy. Chịu không?"

Cô không thể tin được vào những gì mình vừa nghe. Cô không biết nên phải làm như thế nào, nên tiếp nhận điều này ra sao? Với một người lớn hay trẻ con. Nếu lựa chọn cô sẽ chọn thứ phù hợp nhất nhưng lại không hề an toàn. Ở đây hay không cô cũng đều phải chịu gánh nặng nhất định. Nhưng với trẻ con như cô bây giờ thì ở lại là tốt nhất.

" Dạ chịu! "

Cô cười nói đáp lại khiến bà vô cùng vui vẻ. Bà không biết tại sao bản thân lại yêu thích đứa bé này đến như vậy. Bà chỉ cảm thấy rất vui khi ở bên cạnh cô. Vì vậy, bà quyết định để cô ở lại bên cạnh.

Thoáng chốc trời đã tối dần. Hai chiếc xe hơi sang trọng dừng lại trước cửa chính. Người đàn ông tầm trung niên và người phụ nữ bước xuống xe rồi chậm rãi đi vào. Người đàn ông lịch lãm, vẫn còn rất phong độ, tuấn tú nhưng lại rất lạnh lùng. Còn người phụ nữ bên cạnh lại xinh đẹp, kiều diễm, làn da trắng nõn khiến người khác sinh lòng ganh tị. Nhưng đôi mắt lại thờ ơ, lạnh nhạt thậm chí có chút kiêu căng, ngạo mạn mà giang hồ gọi là "chánh cùn".

Bước xuống từ chiếc xe thứ hai vẫn là một cặp nữa nhưng lại là con nít tầm tuổi em gái cô. Nhóc con bước vào trước, đi sau là cô bé kia. Cả hai ăn mặc vô cùng sang trọng, trai xinh gái đẹp đúng chuẩn con nhà giàu. Nhưng vẫn là vậy kiêu ngạo, hống hách, mặt đánh thẳng lên trời, không quan tâm phía dưới là ai, vật gì. Nếu không sai thì đây chính là gia đình của Đông thị. Người đàn ông kia là Đông Âu Bách, phó chủ tịch của Đông thị. Người phụ nữ kia chính là phu nhân của Đông thị Chu Mai Thanh. Nhưng quyền quyết định vẫn là lão phu nhân bà đây. Còn hai cục thịt kia là thiếu gia và tiểu thư của Đông thị, Đông Âu Thịnh và Đông Âu Tuyết.

Bà Thanh tiến lại chỗ bà cùng hai đứa con của mình.

"Con về rồi "

Ông Đông lạnh lùng chào hỏi qua loa rồi đi thẳng lên cầu thang. Bà cũng không nói lời nào về mặt buồn phiền.

" Chào mẹ! "

" Cháu chào bà! "

Ba mẹ con họ lần lượt chào bà nhưng bà vẫn không nói gì, chỉ ngồi trên ghế ung dung đọc sách. Điều này cô cũng có thể nhận ra, trong lời nói của họ không hề có chút thành ý hay chân thành gì cả. Bà Thanh nhanh chóng nhìn thấy cô, ánh mắt ngạc nhiên đánh về phía cô.

" Đây là ai? "

Giọng bà ta có chút khó chịu. Âu Tuyết và Âu Thịnh cũng theo đó nhìn cô. Âu Thịnh mặt không nói, Âu Tuyết thì ánh mắt khinh thường nhìn cô. Đột nhiên đôi mày của Âu Tuyết nhíu lại.

" Con nhỏ này là ai? Tại sao nó lại mặt đồ của con? "

Âu Tuyết vừa nói vừa chỉ tay về phía cô, thái độ vô cùng khó chịu. Bà lúc này đặt tờ báo xuống.

" Đây là cháu gái của tôi. Nhật Nguyệt! Mau chào hỏi đi con "

Cô vội đứng lên cúi đầu chào hỏi một chút.

" Cháu chào cô! Cháu là Tống Nhật Nguyệt "

Bà Thanh dùng nửa mắt nhìn cô, khinh thường là tất cả những gì cô nhìn thấy. Rồi bà Thanh quay lưng đi lên cầu thang, Âu Thịnh cũng đi theo. Âu Tuyết liếc mắt nhìn cô một cái rồi cũng quay lưng bỏ đi. Cô ngồi xuống lại ghế, thấy bà đang có vẻ buồn.

" Bà ơi! Cháu hát bà nghe nhé! "

Cô nói đầy hí hửng rồi đứng lên đứng phía đối diện bà. Cô và em gái cô cũng có giọng hát có thể cho là hay. Cô bắt đầu cất giọng hát, người xung quanh đều ngừng lại lắng nghe.

Ta cùng nhau đến thăm nhà rùa

Xin xin chào rùa nhé!

Sao rùa mãi trốn ở trong nhà?

Sao cứ mãi u sầu?

Này bạn rùa kia ơi

Hãy bước ra đi nào

Dù chậm chạp từng bước nặng nề

Thế giới kia đang chờ.

(trích từ Đôremon. Nôbita và vương quốc chó mèo)

Giọng hát vừa dừng lại thì bà mỉm cười vui vẻ vỗ tay, người làm cũng theo đó vỗ tay khen ngợi cô. Bà gọi cô đến, cô nhanh chân chạy lại rồi xà vào lòng bà.

"Nguyệt Nguyệt thật giỏi, hát thật hay"

Cô mỉm cười đầy đáng yêu ngược nhìn bà.

"Nếu bà thích thì ngày nào cháu cũng sẽ hát cho bà nghe"

Bà mỉm cười vuốt vuốt tóc cô, lòng đầy hạnh phúc.

"Được rồi! Vậy là ngày nào cũng được nghe Nguyệt Nguyệt hát. Nào! Chúng ta đi ăn tối thôi "

Đột nhiên cô cảm thấy rất vui, rất rất vui. Bà vui vẻ nắm lấy tay cô đi vào nhà bếp. Âu Tuyết đứng trên cầu thang đều nhìn thấy tất cả. Âu tuyết ánh mắt tức giận, tay nắm chặt thành quyền.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Biến Cố Nhỏ

Một bàn to đầy thức ăn, cô nhìn thì suýt nữa bị ngợp. Thịt bò, gà, heo, cá, rau củ, sơn hào hải vị món nào cũng có, không thiếu bất cứ cái gì. Cô nuốt nước miếng chăm chú nhìn.

"Đói rồi đúng không? Chúng ta ăn thôi "

Bà ngồi xuống chiếc ghế đầu còn cô thì ngồi bên cạnh bà. Bà nghiêm lại, giọng đầy uy quyền.

"Gọi họ xuống ăn tối đi "

Quản gia cúi đầu vâng rồi sai người đi làm. Không lâu sau mọi người đều có mặt đầy đủ. Âu Tuyết ánh mắt khinh thường nhưng tức giận nhìn cô. Ông Đông ngạc nhiên nhìn cô.

"Đây là...?"

Ông vừa nói vừa ngồi xuống bên cạnh bà, đối diện cô. Âu Thịnh ngồi bên cạnh cô, Âu Tuyết ngồi bên cạnh Âu Thịnh. Bà không nhìn ông Đông mà mỉm cười nhìn cô.

"Cháu gái của ta. Nhật Nguyệt "

"Cháu chào bác! "

Cô lễ phép chào ông ấy. Ông Đông đột nhiên cười rồi khen cô.

"Chào cháu! Cháu thật lễ phép "

Ông lâu rồi không thấy mẹ mình vui như vậy, bà vì cô bé đó nên vui vẻ vì vậy ông có ấn tượng rất tốt. Âu Tuyết lúc này càng thêm bức tức, không những bà mà ngay cả ba mình cũng thích con nhỏ đó. Điều đó khiến Âu Tuyết khó chịu và ghét cô nhiều hơn.

Tất cả đồ ăn trên bàn món nào cũng ngon nên cô không thể không chế bản thân. Tuy là đói nhưng cô cũng biết hạn chế bản thân mình. Bà thấy cô như vậy liền gấp thức ăn cho cô.

"Ăn nhiều vào! "

"Dạ! "

Cô nhìn thức ăn trên bàn mà có chút đau lòng. Tất cả đều là món mà em gái và gia đình cô rất thích. Nếu họ ở đây chắc chắn sẽ ăn hết số thức ăn này. Cô kìm nén lại cảm xúc của mình và bắt đầu dùng bữa. Âu Thịnh vương tay lấy canh, bất ngờ Âu Tuyết đụng phải làm chén canh của Âu Thịnh đổ lên người cô. Chén canh rất nóng làm phỏng cả người của cô. Vết thương liền truyền đến cảm giác nóng rát và đau nhứt. Cô ôm lấy bụng mình rồi kêu đau, bà cùng quản gia nhanh chóng lại xem thử. Bà Thang giọng khinh thường nói:

" Có một chút canh có cần phải làm quá lên như vậy? "

Bà không nói gì chỉ liếc nhìn bà Thanh khiến bà ấy thu lại ánh mắt của mình rồi im lặng không dám nói thêm gì.

" Mau gọi bác sĩ đến đây "

Bác sĩ bước xuống cầu thang rồi đi đến chỗ của bà, cúi đầu nói:

" Đã không sao nữa rồi. Cũng may không bị phỏng nặng nhưng cũng ảnh hưởng không ít đến vết thương. Hiện tại thì không thể bôi thuốc, chỉ có thể bôi ở nơi khác "

" Vết thương? Ý bác sĩ là sao? "

Bà khá ngạc nhiên khi nghe thấy. Tất nhiên là bà không biết cô có vết thương trên người.

" Cô bé có một vết thương khá là sâu ở vùng bụng. Bà không biết sao? Có vẻ như vết thương rất nặng, khoảng vài tuần nữa mới có thể kiểm tra và cắt chỉ. Không còn nữa, vậy tôi xin phép ra về "

Quần gia đi theo tiễn bác sĩ. Cô chậm rãi bước từ trên cầu thang xuống. Bà vội lại đỡ lấy cô, dẫn cô ngồi bên cạnh bà.

" Cháu không sao chứ? Tại sao bị thương mà không nói cho bà biết? "

" Bà đâu có hỏi cháu đâu. Hôm nay cũng là ngày cháu được xuất viện đấy ạ "

Cô vui vẻ trả lời, coi như không có gì. Bà có chút buồn nhìn cô rồi lại tức giận nhìn Âu Tuyết lớn tiếng:

" Âu Tuyết! Tại sao cháu lại làm như vậy? "

Âu Tuyết chu môi tỏ ra vô tội.

" Cháu làm gì ạ? Là anh Thịnh làm kia mà "

Bà Thanh liếc mắt khó chịu nhìn cô rồi có chút lớn giọng nói với bà.

" Mẹ à! Dù sao con bé cũng không có cô ý. Mẹ có cần vì con nhóc người ngoài này mà la mắng con bé như vậy không? "

Bà Thanh vô cùng tức tối khi nghe con mình bị la mắng như vậy. Bà càng lúc càng tức giận.

" Người ngoài là ai thì vẫn còn chưa xác định rõ. Chị cũng đừng tự cho con mình là nhất. Nếu còn không dạy dỗ lại cẩn thận thì đừng trách tôi "

Bà nói rồi lại chuyển ánh mắt sang Âu Tuyết.

" Ở đâu ra một đứa thiếu hiểu biết đến như vậy. Không biết lớn nhỏ, tự cho mình là đúng, rồi lại còn đổ lỗi cho người khác "

Cô đột nhiên bắt gặp ánh mắt tức giận của Âu Thịnh nhìn cô. Cô làm gì chứ? Là hai anh em các người ức hiếp cô, bây giờ còn xoay lại hét liếc rồi tức giận với cô. Thật quá hư đi. Nhưng bà có vẻ rất tức, nếu còn không ngăn lại thì với tình hình này chắc có lẽ sẽ xảy ra chiến tranh mất. Vì mặt ai cũng rất căng thẳng, ông Đông lúc này cũng sắp không nhịn được đến nơi rồi.

" Bà à! Bà đừng mắng bạn ấy nữa. Cháu đã không còn đau nữa rồi. Vì vậy, bà đừng tức giận nữa có được không? Bạn ấy không có cô ý đâu ạ "

Cô dùng giọng điệu đáng yêu năn nỉ bà, bà nghe xong liền nắm lấy tay cô vui vẻ nói:

" Được rồi! Ta không tức giận nữa "

Dù sao cô cũng không muốn ồn ào, cũng không muốn chấp nhứt trẻ con làm gì. Nhưng nếu còn có lần sau thì cô không chắc chắn bản thân sẽ tiếp tục nhân từ như vậy đâu.

" Chị xem đi. Người ngoài mà chị nói còn hiểu chuyện hơn con của chị. Hãy xem lại cách dạy con của mình đi. Đừng để nó đi ra ngoài rồi làm mất mặt cái nhà này "

Bà nói rồi dẫn cô đi về phía cầu thang, để lại ba mẹ con bà Thanh tức tối một mặt. Cô không ngờ khi bà tức giận thì lại khiến người khác sợ hãi như vậy. Tuy là bà tức giận nhưng lại rất điềm tĩnh, vẻ thủy mị của bà vẫn hiện rõ, đúng chuẩn phong thái của phụ nữ thời xưa. Cái này có thể tạm gọi là tức giận của giới thượng lưu.

Bà dẫn cô đi đến một căn phòng ở cuối dãy tầng một. Bước vào trong là một căn phòng vô cùng dễ thương. Màu hồng và trắng làm chủ đạo, xung quanh được trang trí vô cùng bắt mắt và xinh đẹp. Đầu giường còn có rất nhiều thú nhồi bông.

" Từ bây giờ đây sẽ là phòng của cháu "

" Thật sao ạ? "

Bà vui vẻ gật đầu. Cô vô cùng thích thú chạy ngay đến chiếc giường rồi ôm lấy một con gấu bông. Tuy là màu hồng nhưng lại không quá bánh bèo, cô thật sự rất thích. Bà chậm rãi tiến lại rồi ngồi bên cạnh cô.

" Sau này bọn họ có nói gì hay làm gì thì cháu cũng đừng để tâm, có biết không? "

" Dạ! "

Cho dù bà không nói cô cũng có thể nhận ra. Bà không hề thích mẹ con bà Thanh, nhưng lý do là gì thì cô đành chịu. Bà ngồi bên cạnh hát ru cho cô ngủ. Giọng hát của bà rất hay nên cô nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hung Thủ

Cô từ sáng sớm đã thức dậy, ngồi trước gương tự soi mình. Vẫn là gương mặt đáng yêu này, gương mặt mà cô vẫn thường rất yêu thương. Cô đưa tay sờ lên chiếc gương rồi khẽ thì thầm.

" Nguyệt Nguyệt, chào buổi sáng "

Cô khẽ mỉm cười với người ở trước gương rồi rời khỏi phòng. Cô bước xuống nhà bếp, Phong quản gia đang tắt bật chuẩn bị bữa sáng.

" Cháu chào ông! "

" Tiểu thư dậy rồi ạ "

Thấy cô ông cười vui vẻ rồi lại chỉ chò người làm.

" Hôm nay có tiệc sao ạ? "

Phong quản gia ngồi xỏm xuống nhìn cô.

" Cũng không hẳn vậy. Hôm nay đại thiếu gia trở về nên chuẩn bị bữa cơm để đón thiếu gia thôi "

" Đại thiếu gia sao ạ? "

" Phải! Đại thiếu gia của nhà này, cũng là anh lớn của tiểu thư đó "

" Woa! Vậy là Nguyệt Nguyệt sẽ có anh trai đúng không? "

Phong quản gia mỉm cười rồi khẽ gật đầu. Quả nhiên lão phu nhân rất biết nhìn người. Cô bé này rất chi là đáng yêu và hiểu chuyện.

Cô không có đáng yêu như vậy đâu. Chỉ là cô bắt chước cho giống trẻ con thôi. Nhưng dù sao cũng không khác cô lúc nhỏ là mấy.

Bà sau đó cũng thức dậy rồi bước xuống cầu thang rồi đến phòng khách. Lúc này cô cũng vừa hì hục pha được trà liền đem đến chỗ bà.

"Bà ơi! Trà của bà đây ạ "

Cô tỏ vẻ đáng yêu mời bà uống trà. Bà mỉm cười xoa đầu cô, nhận lấy ly trà từ tay cô rồi uống một ngụm.

" Cảm ơn cháu! Trà rất ngon. Mau ngồi xuống đây "

Cô ngồi xuống cạnh bà, bà mỉm cười hỏi:

" Trà ai pha thế? "

" Là cháu pha ạ "

" Cháu pha sao? "

Bà có hơi chút ngạc nhiên. Bà bất chợt nhìn thấy vết đỏ trên mu bàn tay của cô.

"Tay cháu làm sao thế? "

Cô nhìn lại bàn tay của mình, khẽ cười rồi che tay lại.

"Lúc này không cần thận nên nước nóng rơi vào, không sao đâu ạ "

Lúc này bắt nước sôi, vì thấp quá nên cô không cẩn thận làn rơi cốc nước nóng. Bà cầm lấy tay cô xem qua rồi chau mày nhìn cô.

"Sau này không cần làm những việc này nữa "

"Không sao ạ! Lần sau cháu sẽ cẩn thận "

Không còn cách nào với cô, bà véo má cô đầy yêu thương. Lúc này, bà Thanh cùng hai cô cậu kia cũng đi xuống. Vừa nhìn thấy cô, Âu Tuyết liếc cô một cái rồi cũng không thèm để ý đi vào nhà bếp. Ông Đông không lâu sau cũng đi xuống, nhìn thấy cô và bà liền chào một tiếng rồi mời bà vào ăn sáng.

Trên bàn ăn không khí ảm đạm vô cùng. Không ai nói với ai câu nào, chỉ có âm thanh va chạm của chén đĩa. Quân gia từ phòng khác bước đến cúi đầu nói:

"Lão phu nhân! Có điện thoại từ sở cảnh sát. Họ nói đã tìm được kẻ tình nghi muốn tiêu thư Nhật Nguyệt đến nhận dạng "

Cô đang ăn liền đặt chén đĩa xuống.

"Cháu có thể đi giờ được không ạ? "

Cô vẽ mặt gấp gáp nhìn bà. Bà gật đầu cho phép cô liền nhanh chóng đi rồi đi để lại một câu cảm ơn bà.

"Ông đi theo con bé đi "

"Vâng! "

Ông cúi đầu rồi nhanh chóng lấy xe đưa cô đến sở cảnh sát. Tên được cho là kẻ tình nghi ngồi phía sau chỗ tạm giam.

"Hắn ta có đầy đủ tất cả những thứ mà cháu đã miêu tả"

Cô nhìn sơ qua rồi khẳng định.

"Chính là hắn! Chính là hắn ta "

Người đàn ông đó có hóa thành tro cô cũng có thể nhận ra. Cô mãi mãi không thể quên được gương mặt đã giết hại gia đình cô, kẻ đã đâm cô một cách vô cùng man rợn. Cô nhìn hắn bằng ánh mắt đầy thù hận, nhưng hắn lại nhìn cô với ánh mắt vô tội. Chú cảnh sát lại nói tiếp:

"Nhưng hắn ta nói không nhớ gì về vụ án đó "

"Làm sao có thể như vậy chứ? Giết người xong rồi nói không nhớ gì là được sao? "

Cô tức giận, lửa hận bắt đầu sôi sục trong lòng cô. Cô tiến đến nắm lấy khung sắt nhìn chăm chăm gã sát nhân kia.

"Tôi nói cho anh biết. Tôi không quan tâm anh có nhớ hay không nhưng tôi nhất định sẽ bắt anh chịu trách nhiệm về cái chết của gia đình tôi. Anh cũng đừng hòng mà viện cớ để tránh tội "

Tên cảnh sát đến lôi cô ra rồi trấn an cô.

"Cháu bé! Cháu hãy bình tĩnh đi. Chú cũng rất tức giận nhưng hắn ta như vậy thì chú cũng không thể làm gì được. Hắn ta còn được cho là bị tâm thần vì sử dụng ma túy. Vì vậy rất khó để có thể kết tội hắn "

Cô nghe đến đây liền bật khóc.

"Hắn ta thậm chí còn dấu xác chị của cháu... Hức... Hức... Chú... Chú... "

Cô nói trong từng tiếng nấc rồi cô khóc òa lên. Cô cũng không biết tại sao cô lại khóc như vậy, chỉ là cô quá uất ức. Vì hắn mà cô phải mất gia đình, mất đi người thân, biến thành trẻ mồ côi. Cả đời này cô vĩnh viễn sẽ không tha cho hắn.

Cảnh sát thấy vậy thì loạn cả lên, tất cả họ đều không biết dỗ con nít.

"Nín nào! "

Cây kẹo mút đột nhiên xuất hiện trước mắt cô. Cô nín khóc rồi ngược lên nhìn. Bà mỉm cười rồi ngồi xuống nhìn cô.

" Bà ơi! "

Cô ôm chầm lấy bà rồi khóc thút thích. Bà vuốt tóc cô rồi dỗ cô nín.

" Bà sẽ giúp cháu. Chịu không? "

Cô tựa đầu vào vai bà rồi gật đầu liên tục. Những vị cảnh sát nhìn thấy bà liền cúi đầu chào một cách đầy kính trọng. Cô buông bà ra rồi bà đứng dậy.

" Đây là luật sư của tôi. Nếu có gì thì hãy làm việc với cậu ấy "

Vị luật sư tiến lên phía trước rồi chào hỏi những vị cảnh sát. Bà nhìn vị luật sư rồi nghiêm giọng nói:

" Mọi việc còn lại giao cho cậu "

" Xin chủ tịch cứ yên tâm "

Luật sư cúi đầu trả lời bà. Bà mỉm cười rồi nắm lấy tay cô rồi khỏi sở cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Phản Bội

Cô ngồi trong xe mà tâm trạng thần thờ, ánh mắt trống rỗng nhìn ra ngoài cửa sổ. Bà biết cô phải hứng chịu một cú sốc vô cùng lớn. Bà nhìn cô trong lòng cũng cảm thấy xót cho cô. Bất chợt một hình ảnh quen thuộc đập vào mắt cô.

" Dừng xe! Làm ơn dừng xe "

Bác tài xé vội tấp vào đường, cô nhanh chóng mở cửa bước ra nhưng chỉ đứng ở ngay cạnh xe. Cô không thể tin vào mắt mình, anh ta đang ngồi thân mật cùng với một cô gái ở trong quán cafe . Cô ta xinh đẹp, quyến rũ đến bốc lửa nhưng cô nhìn thì không thể ưa vào mắt. Nước mắt cô trực trào ra nhưng không cất thành tiếng. Cô không khóc mà chỉ là đang rơi nước mắt, vì cô không thể ngăn nó lại. Người cô yêu thương suốt những ngày tháng qua thì ra chỉ là kẻ lừa gạt. Những lời đường mật anh ta nói với cô hóa ra tất cả chỉ là giả dối. Anh ta nói yêu cô, yêu nụ cười của cô và cả những ánh mắt cô nhìn anh. Tất cả chỉ mới vừa hôm qua nhưng hôm nay lại hóa thành hư vô.

Cô chậm rãi tiến đến chỗ đó rồi lại vô tình lắng nghe cuộc trò chuyện của họ.

" Lục Giai Thiên! Anh khi nào mới mua đồ cho em? "

" Lát nữa chúng ta sẽ đi mua "

" Cái con nhỏ bạn gái cũ của anh, anh tính sao? "

" Tính sao nào? Chết rồi thì thôi. Mai sẽ tìm người khác khá giả hơn. Con nhỏ đó nghèo quá "

" Anh phải cố lên "

" Phải rồi! Còn phải kiếm tiền nuôi em nữa "

Cô dường như không thể tin vào tai mình nữa. Lúc trước, anh ta nói mẹ anh ta bị bệnh nhưng anh ta không có khả năng để chạy chữa. Cô vì thương anh nên đã cố gắng đi làm kiếm tiền đưa cho anh để anh lo cho mẹ mình. Nhưng hóa ra anh đem tiền mồ hôi nước mắt của cô cho cô gái này hưởng thụ. Cô không ngờ cô lại đem lòng yêu người đàn ông đầy dối trá này.

Cô đi nhanh đến chỗ anh ta, cầm lấy ly cafe mà anh ta đang uống hất mạnh vào người anh ta. Mọi người xung quanh đều đổ dồn ánh mắt về phía đang xảy ra chuyện. Cô tức giận mặt mày đỏ bừng:

" Thì ra anh là loại người khốn nạn như vậy. Chị tôi đã quá sai lầm khi yêu anh. Anh không cảm thấy hổ thẹn khi sử dụng tiền của người đã mất sao hả? Anh không sợ chị tôi biết được sẽ tìm đến anh sao? Anh không hề cảm thấy tội lỗi sao? "

Cô cố gắng mạnh mẽ nhất có thể để không phải khóc trước mặt anh ta. Anh ta chỉ một mặt tức giận nhìn cô.

" Đây bé! Bé là ai mà từ đâu đến lớn tiếng với chú vậy hả? "

Anh ta nhìn cô như không hề quen biết. Mọi người lúc này đều chỉ chột cô, bàn tán xì xầm.

" Anh nói cần tiền chữa trị cho mẹ mình đúng không? Vậy ra người này là mẹ anh hả? "

Mọi người xung quanh đều hiểu được ít nhiều câu chuyện của cô liền không dấu được ý cười khi nghe cô nói. Anh lúc này then quá hóa giận, đưa tay tát vào mặt cô. Một bên má của cô đỏ ửng hằn lên dấu năm ngón tay. Cô trừng mắt nhìn anh, không hề rơi bất cứ giọt nước mắt nào. Anh ta đưa cánh tay lên và định hạ xuống người cô thì đột nhiên dừng lại trên không. Cánh tay của anh ta đã bị một bàn tay nào đó chặn lại.

" Bất nạt con nít. Anh có phải là người lớn không? "

Giọng nói trầm trầm êm tai vang lên từ đỉnh đầu. Cô lúc này nhìn lên người đang đứng bên cạnh cô. Cô không thể tin được trên đời còn có một tuyệt sắc nam nhân hoàn mĩ như vậy. Anh ta có đôi mắt thanh mảnh, viền đen, lấp lánh màu hổ phách tuyệt đẹp. Sóng mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng đầy quyền rũ. Dáng người cao, vai rộng làm cô suy nghĩ nửa thì ngất.

Lục Giai Thiên tức giận giật tay của mình lại. Cô thu lại ánh mắt hoa si của mình rồi nhìn Giai Thiên đầy oán hận rồi nhìn cô gái bên cạnh.

" Chị nghĩ rằng anh ta sẽ yêu chị mãi sao? Anh ta có thể bỏ chị tôi chỉ bằng một cái phui tay thì chị cũng chẳng là gì cả "

Người đàn ông kia đưa mắt nhìn cô khá là ngạc nhiên. Lục Giai Thiên càng lúc càng tức giận, cô vẫn tiếp tục nói:

" Anh tốt nhất nên xin lỗi chị tôi thì tốt hơn. Nếu không thì anh sẽ không được ngủ ngon đâu. Tôi có thể khẳng định với anh điều đó "

Lục Giai Thiên nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống. Cô cũng không sợ hãi, quay lưng bỏ đi. Những người xung quanh lúc này bắt đầu bàn tán và chỉ trích về anh ta. Cô gái kia vì quá xấu hổ nên cũng bỏ đi.

Cô quay lại xe, bà nhìn cô rồi gọi bác tài lái xe. Trên đường bà không hỏi cô câu nào mà chỉ âm thầm nhìn cô. Tâm trạng cô không tốt nên cũng im lặng như vậy cho đến khi về đến biệt thự Hoàng Đông.

Cô không biết bản thân có ổn hay không. Mà tim cô rất đau, toàn thân cô rất mệt mỏi như không còn chút sức lực nào cả. Nhưng mà cô không nên vì anh ta mà buồn mới đúng. Vì cô đã có nhiều thứ phải lo không phải chỉ mỗi anh ta. Phải rồi! Cô không được buồn vì anh ta, càng không nên khóc vì loại người đó. Cô bước xuống xe, chào bà một tiếng rồi cô chậm rãi bước về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đại Thiếu Gia

Cô ngồi trước gương, tâm trạng vô cùng hỗn loạn.

" Nguyệt à! Em hãy nói cho chị biết. Chị nên làm thế nào đây? Tim chị... đau lắm. Có phải, chị rất ghét không? Yêu anh ta mà ngay cả mạng chị cũng đổi thành tiền để đưa cho anh ta. Nhưng, thứ chị nhận được chỉ là tay trắng "

Cô từng vì anh ra mà bán máu, bán nhiều đến mức cô suy nghĩ nửa mất mạng vì thiếu máu. Lúc đó anh ta không hề đến thăm cô. Cô chỉ nghĩ anh ta bận chăm sóc mẹ nên không đến thăm cô. Cô đưa tay sờ lên tấm gương phản chiếu hình ảnh. Nước mắt cô rơi, rơi rất nhiều. Cô khóc cho chính sự ngu ngốc của mình. Rồi cô sẽ không khóc nữa, sẽ không vì người đàn ông đó mà khóc nữa.

Người làm gỗ cửa gọi cô xuống. Cô lau vội nước mắt rồi bước xuống. Ở phòng khách mọi người đều có mặt đầy đủ. Chỉ có thêm một người nữa nhưng cô chỉ nhìn thấy bóng lưng. Chắc có lẽ đó là đại thiếu gia mà Phong quân gia nói. Cô vội nờ một nụ cười đi đến chỗ bà. Bà thấy cô cười liền mỉm cười dang tay đón lấy cô.

" Nguyệt Nguyệt! Đây là đại thiếu gia, là anh trai con đó "

Cô theo ánh mắt của bà nhìn qua bên cạnh. Bóng lưng của người vừa nãy quả nhiên là đại thiếu gia. Nhưng khoan đã, anh ta là người lúc nãy ở quán cà phê đã giúp cô. Không lẽ trùng hợp đến như vậy sao? Anh ta chỉ lạnh lùng nhìn cô tựa như chưa từng nhìn thấy. Cô mặc kệ, nở nụ cười thật tươi đi qua chào hỏi.

" Chào anh! Em là Tổng Nhật Nguyệt "

" Đồng Âu Phàm! "

Anh ta phun ra ba chữ, vô cùng ngắn gọn, mắt cũng không thèm nhìn cô. Người này, còn khó ưa hơn hai tên nhóc đang ngồi bên kia.

" Về rồi thì tốt. Không cần phải bồn ba ở ngoài nữa "

Ông Đông có chút hài lòng, vui vẻ. Bà Thanh thì im lặng không nói nhưng cô có thể nhìn ra sự khinh thường và tức giận trong ánh mắt của bà ta. Còn hai đứa kia thì mỗi đứa một cái iPad, dán mắt vào trong đó không biết trăng hay gió.

" Đã chuẩn bị xong cả rồi ạ "

Quản gia từ trong bếp đi ra cúi đầu cung kính. Bà nắm lấy tay cô mỉm cười.

" Đói bụng rồi! Chúng ta cùng đi ăn thôi "

Vẫn là bà tốt với cô nhất. Mọi người đều cũng đi theo đến bàn ăn. Trong bữa ăn đều như lần trước, lạnh lẽo, âm ảm. Chắc có lẽ đây là bữa cơm hằng ngày của giới thượng lưu.

" Âu Phàm! Cháu ăn đi. Tất cả đều là món cháu thích "

Bà cười đầy vui vẻ gấp thức ăn cho anh ta nhưng ngay cả câu cảm ơn cũng không có. Bà Thanh thừa cơ hội lên tiếng châm chọc.

" Chắc cậu ấy ăn cơm đất cơm bụi đã quen rồi, những món ăn này sớm đã không còn quen nữa "

Anh ta không thèm quan tâm vẫn tiếp tục dùng bữa, coi như bản thân chưa nghe thấy gì. Nụ cười của bà nhanh chóng dập tắt đổi lại là ánh mắt lạnh lùng của bà nhìn bà Thanh.

" Không biết ở đâu ra? Bỏ đi bao lâu bây giờ nói quay về là quay về "

Bà Thanh vẫn tiếp tục nói thêm vào. Bà lúc này rất tức giận.

" Đây là nhà nó. Nếu chị không muốn ăn cùng thì cứ tự nhiên, tôi đây không cần "

Bà thẳng thừng lên tiếng. Bà Thanh tức giận bỏ đi khỏi bàn ăn. Bà cũng không thèm nhìn lấy một cái. Không khí có chút căng thẳng, thậm chí có cả con nít ở đây. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì hai tiểu quý kia chắc chắn sẽ hư hỏng mất.

" Xin phép mẹ! "

Ông Đông cũng nhanh chóng rời khỏi đuôi theo bà Thanh. Âu Tuyết liếc cô một cái rồi cũng rời khỏi.

" Cháu no rồi! Cháu về phòng đây "

Chỉ còn lại cô, bà, anh ta và Âu Thịnh. Nhưng trên bàn còn lại rất nhiều đồ ăn. Phải làm sao đây? Chúng đều rất ngon nếu bỏ đi thì uổng quá đi mất. Nhưng có lẽ cũng chẳng còn tâm trí nào mà nuốt nữa. Bữa ăn ngon như thế lại bị người nào đó vô tâm phá hoại.

Cô bụng tách trà đi lên cầu thang rồi đến phòng bà. Bà ngồi trên ghế, tay cầm quyển album ảnh. Cô nhẹ nhàng bước đến đặt ly trà lên bàn.

" Mời bà uống trà! "

Bà ngược lên nhìn cô, ánh mắt thoáng chút buồn phiền. Bà nắm lấy tay cô kéo xuống ngồi bên cạnh bà rồi bà uống trà. Cô đưa mắt nhìn bức ảnh đang mở ra. Ảnh của bà cùng một người đàn ông vô cùng tuấn tú rất giống ông Đông nhưng phong độ và thần thái thì hơn ông Đông rất nhiều. Tóm một câu là mê người.

" Đây là chồng của bà sao? "

" Phải! "

Bức hình trắng đen mờ ảo nhưng bà vẫn đẹp từng xăng - ti - mét. Đôi mắt của bà vẫn đẹp như bây giờ, môi bà vẫn còn đỏ mọng như bức hình. Chỉ là trong mắt bà hiện giờ chứa đựng nhiều nỗi buồn. Còn bà ở trong hình rất vô ưu vô lo, hạnh phúc ngập tràn. Bà khẽ cười đưa tay sờ ảnh của chồng mình. Có lẽ bà rất yêu ông ấy, bây giờ vẫn vậy.

" Bà đẹp thật! Bây giờ vẫn rất đẹp "

" Vậy sao? Nguyệt Nguyệt cũng rất đẹp mà "

Bà mỉm cười nhìn cô. Tuy bà cười nhưng ánh mắt vẫn buồn phiền.

" Sao bà buồn vậy ạ? "

" Cháu không hiểu đâu "

" Nhưng nếu như có thể nói ra thì sẽ bớt buồn đó ạ "

" Thật không? "

Bà trầm ngâm một lát rồi chậm rãi nói:

" Khi nào tâm trạng bà tốt hơn bà sẽ kể cháu nghe. Bây giờ vẫn chưa phải lúc "

Nếu bà không nói thì cô cũng biết bà vì bà Thanh và mẹ con họ nên buồn phiền, chắc cũng một phần vì bà nhớ chồng.

" Bà ơi! Cháu hát bà nghe nhé! "

Bà nhìn cô rồi khẽ gật đầu. Cô đứng dậy rồi đi đến phía đối diện của bà. Cô cất giọng hát lên và múa theo điệu hát. Là bài Ba con gấu trong phim ngôi nhà hạnh phúc. Bà vừa nghe mà vừa bật cười vì điệu bộ đáng yêu của cô.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Đi Học

Cô chậm rãi bước xuống cầu thang. Hôm nay là ngày cô được đến trường, tất cả thủ tục đều được chuẩn bị nên cô chỉ việc đi học thôi. Cô mặc trên người chiếc đồng phục của trường tư nhân lớn nhất thành phố A. Ngôi trường này đều dành cho những người thuộc tầng lớp thượng lưu. Lúc nhỏ cô cũng rất muốn vào trường này học vì đồng phục rất đẹp. Xem ra, ước muốn nhỏ nhoi của cô đã thấu đến tận mây xanh, nhưng với kiểu này thì thật có chút kì quặc.

Chiếc đầm có váy màu caro xanh, áo trắng, trước ngực còn có chiếc nơ nhỏ xinh xinh, còn có hẳn một chiếc áo vest khoác ngoài.

Đi đến nhà bếp cô lễ phép chào từng người trong nhà nhưng chỉ có bà là mỉm cười chào lại cô. Đại thiếu gia thì mặt lạnh không nói, còn nhị thiếu thì ung dung ngồi lướt điện thoại, tam tiểu thư thì liếc cô, lườm cô đủ kiểu. Ông Đông thì mỉm cười cho có rồi cầm cúi đọc báo, bà Thanh thì chẳng thấy đâu.

" Hôm nay Nguyệt Nguyệt đi học lại đúng không? Chiếc váy có vừa với con không? "

" Vừa in ạ! Cháu cảm ơn bà "

Bà mỉm cười gật đầu rồi bắt đầu bữa sáng. Ăn xong, cô lên phòng lấy cặp rồi đi học. Âu Thịnh cùng Âu Tuyết ngồi trong chiếc xe hơi sang trọng, vừa thấy cô ra Âu Tuyết cho tài xế lái xe đi, để lại về mặt chộc tức cô. Vốn dĩ cô sẽ ngồi chung xe với họ nhưng bây giờ thì có lẽ không. Cô chuẩn bị đi bộ đến trường thì một chiếc xe thể thao bản giới hạn, hiệu gì thì cô biết chết liền dừng ngay cạnh. Cô hơi giật mình, nhìn người ở bên trong xe. Là đại thiếu gia, Đông Âu Phàm.

" Lên xe! "

Cô vốn không muốn lên đâu, nhưng từ đây đến đó với trẻ con này thì xa lắm, nên cô đành leo lên. Anh rõ ga phóng đi, cô hai tay bám chặt dây an toàn, máu dồn lên não.

" Anh có thể chậm lại chút được không? "

Anh quay qua nhìn cô, với cái vẻ mặt không đếm được cảm xúc nào. Anh cũng dần chậm lại, cô bây giờ mới yên tâm ngồi vững. Chợt cô nhớ đến chuyện lần trước.

" Chuyện ở quán cà phê anh có thể giữ bí mật không? "

" Tại sao? "

" Đó là chuyện của chị em nên em không muốn ai biết cả "

" Nhóc nói chuyện cứ như người lớn "

Thì cô là người lớn thật mà. Cô gãi gãi đầu cười hi hi, bộ dạng ngố ngố. Chiếc xe trong chớp mắt dừng ngay cổng trường có cái bảng tên kiểu black and white, khá là sang trọng và có vẻ thần bí. Đại thiếu gia ga lăng mở cửa xe cho cô, cô bước xuống với ánh nhìn của rất nhiều người.

Cô gái đó là ai? Tại sao lại xuống từ xe của Đông gia? Có rất nhiều câu hỏi mà rất nhiều người đang chụm lại bàn tán.

Roses and knowledge, đó là tên của ngôi trường này, nghĩa là hoa hồng và kiến thức. Cái tên này đều có lý do của nó. Vì học sinh trường này đều là nam thanh nữ tú, thông minh nổi bật so với người khác nên cái tên này mới được sinh ra. Trường này được một người Mi xây dựng nên phong cách có

phần hướng tây. Trường có hơn nửa thầy cô là người nước ngoài. Vì vậy, học sinh ở đây phải nắm vững vốn tiếng anh. Cũng may cô cũng có chứng chỉ ngoại ngữ cấp quốc gia nên không cần phải lo lắng về mặt này. Ngoài ra, còn hai trường trung học và một trường đại học cũng là một. Tổng cộng có năm trường, bốn trường nằm sát nhau, còn một trường nằm ở trung tâm thành phố.

Anh dẫn cô đến phòng hiệu trưởng. Vào bên trong là một người đàn ông tầm trung niên, kính lão dính trên mặt ngược lên nhìn anh.

" Chào Đông đại thiếu gia. Mời cậu ngồi "

" Chào ông! Hiệu trưởng Lý "

Ông ta kính cận chào hỏi anh, anh cũng mặt lạnh chào lại. Ông ta ngồi trò chuyện mà cô không mấy quan tâm. Sau một lúc, một ông thầy cũng đeo kính bước vào, có chút trẻ tuổi nhưng chắc cũng gần ba mươi rồi.

" À! Thầy Luân. Đây là học sinh mới của thầy "

Ông thầy nhìn cô rồi khẽ gật đầu, ánh mắt có chút dò xét.

" Theo thầy! "

Thầy Luân ung dung đi trước cô lặng lẽ theo sau, đôi lúc cô còn nhìn theo bóng dáng của anh rồi khỏi. Đây là lần đầu tiên cô lo lắng như vậy.

" Đừng căng thẳng, cứ thoải mái là được rồi. Từ bây giờ thầy sẽ là thầy chủ nhiệm của em. Nếu em bị bắt nạt thì cứ đến tìm thầy. Có biết không? "

Thầy vẻ mặt nghiêm túc nhưng có vẻ rất hiền.

" Dạ! Nhưng không phải thầy cũng căng thẳng sao? "

Cô có thể nhìn ra, vẻ mặt thầy đang lo lắng. Thầy ấy nghe thấy liền khựng lại, đưa mắt nhìn cô. Không phải cô nói sai điều gì rồi chứ?

" Vậy thì phải làm sao để thầy và em hết căng thẳng "

Lời nói của thầy đầy ý cười. Cô suy nghĩ một lúc rồi nói.

" Thầy làm theo em nhé! Hít vào, thở ra, hít vào, thở ra, đập tay nào! "

Cô vừa nói vừa làm mẫu, thầy lúng túng làm theo cô. Đến khi đập tay thì thầy bật cười rồi xoa đầu cô.

Đi đến một căn phòng, bên trong cực kì ồn ào. Thầy quay qua nói nhỏ với cô.

" Em đứng đây chờ thầy nhé! "

Thầy đẩy cửa bước vào, không khí ồn ào đột nhiên dập tắt. Giọng nói trầm ấm, đầy nội lực của thầy vang lên.

" Chào các em! Thầy là Phan Thanh Luân. Từ hôm nay sẽ là chủ nhiệm mới của các em. Hôm nay cũng sẽ có thêm bạn mới đến học cùng với chúng ta "

Cô nhanh nhẹn bước vào. Chỉ thấy Âu Tuyết nhìn cô như thấy gai.

" Em hãy giới thiệu mình với các bạn đi "

" Xin chào! Mình là Tống Nhật Nguyệt. Rất mong các bạn giúp đỡ "

Thầy nhìn cô thì rất hài lòng, thầy dò xét xung quanh phòng tìm chỗ trống cho cô.

" Em hãy ngồi ở chỗ trống gần cuối lớp nhé "

Thầy vừa nói vừa chỉ tay về phía chỗ của Âu Thịnh, là cái bàn trống trên Âu Thịnh, thẳng nhóc đó ngồi bàn cuối. Cô thầm mắng, số mình sao lại có thể xui xẻo như vậy, ngồi cùng với tên nhóc mê điện thoại. Cô mặt mày ủ rũ dạ một tiếng rồi về chỗ của mình.

Lớp học có hơn hai mươi cái bàn, là kiểu bàn đơn một người ngồi, khá là rộng rãi và thoáng mát. Lớp học này còn trang bị một cái màn hình chiếu rất to, kiểu như học đại học vậy.

Một cô bé ngồi kế bên lên tiếng bắt chuyện với cô.

" Cậu là Nguyệt đúng không? Mình là Y Nhật. Tụi mình là làm bạn nha! "

" Được! "

Cô mỉm cười đầy thân thiện. Tiết học đầu tiên cũng nhanh chóng bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Mất Tích

Hai tiết đầu nhanh chóng trôi qua, đến giờ ra chơi ai ai cũng ủa ra khỏi lớp. Cô thì ngồi lì trong lớp học, Y Nhật cùng vài người nữa lại gần.

"Tụi mình đi xuống căn tin đi"

Hai tiết học kia khiến cô chán chết nên cũng đồng ý. Cả đám vừa đi vừa nói chuyện làm quen.

Y Nhật, tên đầy đủ là Lâm Y Nhật, là nhị tiểu thư của Lâm thị, chuyên kinh doanh dầu mỏ, vàng và đá quý. Anh trai hiện đang du học nước ngoài.

Người thứ hai là Triệu Linh Du, đại tiểu thư của tập đoàn Bối Bảo. Chuyên kinh doanh thương mại và thời trang, vừa thành lập cách đây vài năm.

Người còn lại là Dương Mai Ánh, tiểu thư của Dương thị, kinh doanh chuỗi nhà hàng khách sạn năm sao.

Nếu đem so với người khác thì ba cô bé này chỉ thuộc tầng lớp nhỏ nhất. Người đứng đầu là Đông thị, vì Đông thị cũng là cổ đông của trường này, thậm chí còn là một cổ đông lớn. Vì vậy, Âu Tuyết và Âu Thịnh rất có tiếng trong trường, đến thầy cô cũng không dám làm gì. Nếu đắc tội với thiếu gia và tiểu thư của Đông thị thì xác định hôm sau sẽ không còn có tên trong danh sách nhà trường.

Cái căn tin này như một cái nhà hàng, không thiếu món gì. Cô chọn nhanh lấy chai nước rồi rời khỏi, đến một cái bàn rồi ngồi xuống. Lúc này, Âu Thịnh cùng Âu Tuyết đến, làm cho căn tin nháo nhào cả lên. Ai nấy đều phải dẹp đường cho hai người họ. Cô nhìn thấy liền không ưa nổi vào mắt. Chỉ mới là con nít thôi mà đã dương oai như vậy, thì sau này không biết phải như thế nào.

Âu Tuyết đi ngang qua chỗ cô rồi lườm cô một cái, bước đến quầy lấy ly nước cam rồi đi đến chỗ cô. Âu Tuyết bước gần đến chỗ cô thì vờ vấp ngã, cố ý hất đổ ly nước cam. Nhưng cô nhanh trí né sang một bên, Âu Tuyết mất thăng bằng nằm ngay dưới đất cùng với ly nước cam đổ đầy người.

Tất cả mọi người đều bật cười sáng khoái, cô chỉ nhếch môi cười đầy khinh bỉ. Muốn chơi chị đây thì phải cần tu luyện thêm em nhé! Mấy chiêu trò này, lúc đi học cô đã lãnh đủ nên có không ít kinh nghiệm. Cô vô tư uống nước ngọt của mình mà không thèm nhìn lấy một cái. Âu Thịnh dìu Âu Tuyết đứng dậy.

"Cười đủ chưa?"

Âu Tuyết tức giận quát lớn, lúc này ai nấy đều im bặt, không dám cười nữa. Âu Tuyết liếc nhìn cô đầy oán hận, đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Giờ ra chơi cứ như thế kết thúc. Cô lại đi lên lớp tiếp tục học cộng trừ nhân chia.

"Đây là toán nâng cao, là một bài toán trong đề thi cấp quốc gia năm ngoái. Bạn nào làm được thầy sẽ cho bạn đó điểm cộng"

Thầy nói rồi hướng tay lên màn hình. Là một bài toán nâng cao, có thể nói là khá khó nhưng với cô thì dễ như ăn cháo. Cả lớp im phăng phắc, không ai dơ tay.

"Vậy thầy sẽ gọi tên nhé!"

Thầy Luân lướt qua từng bạn một rồi nhìn chăm chăm cô.

"Nhật Nguyệt! Em lên làm đi. Làm sai cũng không sao cả"

Cô cầm lấy phấn trên tay thầy rồi đi về phía bảng đen kia, bắt đầu viết. Sau một hồi ngọ nguậy cô đã giải được bài tìm x tiểu học.

"Em làm xong rồi thưa thầy"

Cô gọi thầy, trả thầy cục phấn rồi về lại chỗ ngồi. Thầy Luân cùng với cả lớp đều trầm trồ, ngạc nhiên.

"Cũng lợi hại nhỉ?"

Âu Thịnh lên tiếng, là khen cô thì phải. Cô quay xuống nhìn rồi mỉm cười.

"Quá khen!"

Âu Thịnh ngay giây phút đó tìm đập thỉnh thịch, loạn cả lên. Cô cũng thấy vui vui, tên nhóc đó cuối cùng cũng chịu mở miệng nói chuyện với cô.

Nhanh chóng đến giờ ra về, Âu Tuyết và Âu Thịnh lên xe ra về để cô ở lại. Mặc dù bà đã dặn cô ngồi chung xe với hai đứa đó về nhưng bây giờ thì cô có thể làm gì ngoài đi bộ đây. Đại thiếu gia lúc sáng có lòng tốt bụng mới đưa cô đi. Bây giờ thì tốt rồi, đi cho mỗi chân mày luôn, ai biểu đất tội với họ làm gì.

Cô đi được nửa đoạn đường thì có hai người, một nam một nữ đi xe máy chặn đường cô.

"Cháu bé! Cháu đi một mình vậy? Để cô chú đưa con về "

Cô nhìn họ bằng ánh mắt hoài nghi.

"Hai người là ai? "

"Cô chú là bạn của ba mẹ cháu, cô chú tiện đường nên đưa cháu về "

"Không cần đâu! "

Nói rồi cô đi nhanh về phía trước, trong lòng không ngừng lo lắng và sợ hãi. Hai người họ chắc chắn là bọn bác cóc trẻ con, đang lộng hành những ngày gần đây. Bọn họ rõ ga đi theo cô, cô là con nít nên chạy rất chậm, đường lại vắng vẻ. Cô đột nhiên bị vấp ngã, cô ta nhanh chóng lao đến bế cô bỏ lên xe, đánh ngất cô rồi phóng ga chạy mất.

Qua giờ cơm trưa rồi mà cô vẫn chưa về, bà không ngừng lo lắng, cho người đi tìm. Trời đã gần tối mà vẫn chưa có tin tức gì. Bà bắt đầu cuống cuồng cả lên, Âu Thịnh cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng. Lúc này, Âu Phàm từ công ty trở về, thấy bà lo lắng nên anh tiện hỏi.

"Bà à! Có chuyện gì? "

"Nguyệt Nguyệt...! Con bé đi học từ trưa đến giờ vẫn chưa thấy về. Bà thật sự rất lo lắng cho con bé "

Bà vẻ mặt lo sợ nhìn anh. Bà Thanh ngồi đối diện, bữu môi nói:

"Hoi đâu mà lo. Nó có chân đi thì tự có chân về. Có khi lại bỏ về nhà nó rồi cũng nên "

Bà trong lòng bắt đầu cảm thấy khó chịu vì những lời nói đó nhưng cũng không để ý. Anh không nói gì, trực tiếp đi ra ngoài tìm cô. Bà tức giận, quay qua nhìn Âu Tuyết và Âu Thịnh đang ngồi trên ghế chơi điện thoại.

"Là ai không cho Nguyệt Nguyệt đi cùng xe? "

Nghe thấy bà hỏi, Âu Thịnh ngừng hành động của mình lại, Âu Tuyết mặt mày tái nhợt. Bà nhận ra điều đó ở vẻ mặt của Âu Tuyết.

"Âu Tuyết! Là cháu đúng không? "

Bà Thanh nhận ra con gái mình sắp bị mắng nên nhanh chóng lên tiếng.

"Mẹ! Cái gì cũng phải từ từ, chưa gì mà mẹ đã vội kết tội con bé. Như vậy có phải là không công bằng không mẹ? "

"Chị còn nhắc đến công bằng với tôi. Chị thử hỏi chị đã bao giờ công bằng chưa? "

Bà tức giận, mặt đỏ ửng lên.

"Nếu Nguyệt Nguyệt xảy ra chuyện gì thì bà nhất định sẽ không tha cho cháu đâu "

Bà nói xong tức giận một mặt, không thể chứa họ thêm vào mắt. Bà Thanh cũng tức giận, dùng dùng bỏ lên phòng. Đúng lúc này ông Đông vừa về đến nơi, nhìn thấy cảnh này thì ngơ ngác tại chỗ. Ông Đông phải hỏi người làm thì mới biết.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Bị Bắt Cóc

Cô đến lúc này mới tỉnh dậy, dò xét xung quanh mới nhận ra. Cô đang ở trong một căn nhà hoang, cao tầng. Hai người bắt cô đang ở phía trước mặt cùng với hai người đàn ông khác nữa. Trên tay ai cũng có vũ khí, thanh sắt, dao rìu súng, đều đủ cả. Cô nhìn thấy mà nuốt khan, sợ hãi. Cô nhìn xung quanh một lượt nữa, lần này là nhìn kỹ hơn. Cô muốn xác định vị trí hiện tại của mình.

Bên trái cô nghe có tiếng hót của rất nhiều loài chim. Bên phải là tiếng kim loại vang lên inh ỏi và tiếng sịt nước, theo cô đoán thì là một xưởng sửa xe. Hòn nứa nơi này rất vắng vì không có tiếng xe qua lại, xa xa còn thấy cả bóng cây rậm rạp. Nếu cô đoán không sai thì ở đây là vùng gần ngoại ô thành phố.

Người phụ nữ kia thấy cô tỉnh lại, cầm lấy thức ăn đem qua cho cô.

" Ăn đi! Mày mà chết là tội tao không có tiền đâu "

Cô ta đặt hộp cơm xuống trước mặt cô rồi bỏ đi. Hai tay, hai chân bị trói chặt, thử hỏi xem làm sao mà ăn đây. Đúng là một lũ vô lương tâm. Cô lớn tiếng gọi họ.

" Ê! Cô gì ơi. Đúc cháu ăn đi "

Cô ta vừa ăn vừa vọng lại.

"Tay mày đâu? Có tay để làm gì? "

" Bị trói rồi ạ "

" Đúng thật là phiền phức "

Cô ta đặt hộp cơm xuống, đi về phía cô. Cô ta mở hộp cơm ra rồi đúc cô ăn.

" Nè! Ăn đi! "

Sau một hồi đẩy đưa, hộp cơm cũng hết sạch.

" Ăn cũng nhiều quá nhỉ? "

" Là cô ăn mà "

Một hộp cơm mà cô một muổng, cô ta hai muổng thì tất nhiên là sẽ nhanh hết thôi. Tính ra thì cô chỉ ăn được một phần ba hộp cơm đó.

Cô ta lúc này xấu hổ nên đứng lên rồi khỏi đó.

Anh từ bên ngoài bước vào. Bà nhìn thấy anh liền vội vàng hỏi:

" Đã tìm thấy chưa con? "

Anh chỉ lắc đầu. Đúng lúc này, điện thoại đổ chuông, bà vội vàng nhấc máy rồi để loa ngoài.

" Bà là người của nhà họ Đông đúng không? "

" Cậu là ai? "

" Tôi đang giữ cháu gái của bà "

Tâm trạng của bà vô cùng căng thẳng, ai nấy cũng đều như vậy.

" Làm sao tôi có thể tin "

" Này! Bà mày đây... "

Tiếng cô bắt đầu phát ra.

"... Bà ơi! Cháu đang ở ngoại ô thành phố, có rất nhiều cây, có chỗ bán chim và sửa xe... 'Chát'... A.. A..."

Tiếng cô bị đánh nghe rất rõ, to. Đôi mắt bà rung rung, hai hàng lệ trực chò rơi xuống.

" ... Bà gọi Âu Phàm, cháu trai của bà mang mạng đến đây đổi với con nhỏ này. Nếu không thì con nhỏ này sẽ chết thay hần. Tút... Tút... Tút"

Anh tức giận đập bàn, khuôn mặt vô cùng đáng sợ. Bà lúc này lệ rơi tuôn đầy hai bên má.

" Nguyệt Nguyệt của bà... Nguyệt của bà... "

Bà quả thật rất thương cô, mấy ngày qua cô làm cho bà vô cùng vui vẻ. Tình cảm của bà dành cho cô luôn luôn chân thành. Bà yêu quý cô nên không khỏi lo lắng, sợ hãi khi cô gặp phải chuyện này.

Anh đứng dậy rời khỏi đó, bà vội vàng gọi theo. Anh biết, anh biết cô ở đâu. Anh lái xe như điên trên đường lộ, lao nhanh như một cơn gió. Thoáng chốc đã đến nơi, một căn nhà hoang.

" Con chó này! Sao mày dám...? "

Một cái tát nữa giáng xuống mặt cô. Hai má cô đỏ ửng, xưng phồng cả lên, khóe miệng còn bầm tím và máu. Nhưng cô không khóc lấy một lời, cô dùng ánh mắt căm hận nhìn hấn ta, kẻ đã đánh cô từ nãy đến giờ.

" Mày còn dám nhìn tao bằng con mắt đó hả? "

Lại thêm một tát nữa in lên mặt cô, máu từ khóe miệng ồ ạt trào ra. Hấn ta tức giận đập liên tục lên người cô, cô đau đớn la lên, nhin không được mà muốn bật khóc nhưng cô vẫn cố nhin không cho nước mắt trào ra. Nhưng rồi hấn lại đập lên vết thương của cô, máu từ vết thương chảy ra, nhuộm đỏ cả áo. Cô lúc này không thể chịu được mà ngất đi.

Anh nhanh chóng đi lên phía cầu thang. Đến nơi anh nhìn thấy cô đang nằm ngất dưới đất, máu chảy khắp nơi, bầm tím đủ chỗ. Chợt trong lòng anh cảm thấy nhói, muốn chạy toan đến ôm lấy cô, cứu cô.

" Cuối cùng mày cũng đến, tao không muốn vòng vo. Chuyện của em gái tao mày tính làm sao? "

Cô mơ màng nghe được cuộc nói chuyện của họ, nhìn thấy anh đang rất anh dũng, cảm giác như anh là anh hùng đến cứu cô. Lúc này cô còn quên mất mình là trẻ con. Tim cô bỗng đập thành thịch lên khi thấy anh chạy đến đây, mắt cứ nhìn cô chăm chăm.

" Em gái tao vì bị mày từ chối mà từ tự, bây giờ nó phải sống đời thực vật đến hết quãng đời còn lại. Nợ này, tao nhất định phải trả lên người em gái mày "

" Con bé không phải em gái tao. Mày bắt nhầm người rồi "

" Nó sống trong nhà mày, không phải em gái mày thì là ai? "

" Người giúp việc! "

Anh thẳng thừng trả lời, cô ngạc nhiên khi nghe thấy anh nói điều này. Cô cũng công nhận là anh vô cùng bình tĩnh, đến mức như không hề coi cô tồn tại.

" Vậy... Tao mặc kệ, mày đừng hòng mà gạt tao "

Nói rồi hấn chạy đến nắm lấy cổ cô rồi kẻ dao lên đó.

" Tao sẽ giết chết nó để đền mạng cho em tao "

" Cho dù... anh có giết... chết tôi thì... em gái của anh... cũng sẽ không bình thường trở lại... Nếu có trách, thì chỉ có thể trách em gái anh... quá ngu ngốc mà thôi... "

" Cảm ơn! "

Hấn lớn tiếng quát cô, con dao cứa nhẹ vào cổ, một vết máu nhỏ chảy ra. Cô vẫn cố gắng nói tiếp:

" Nếu anh giết chết tôi... thì tôi sẽ rất vui, vì tôi được đoàn tụ cùng gia đình. Nhưng rồi anh sẽ phải đi tù vì tội giết người... em gái anh không những chịu nhiều uất ức mà còn phải mất đi người anh trai yêu thương mình. Anh không nhận ra sao? Đừng vì tức giận mà khiến hậu quả đáng tiếc về sau. Người cuối cùng phải chịu đau khổ cũng là em gái anh thôi "

Hấn ta nghe cô nói, dần buông lỏng bàn tay của mình ra rồi ngồi quỳ xuống đất.

" Tại sao? Tại sao nó lại ngốc đến như vậy chứ? Tại sao...? "

Hấn ta khóc trong đau khổ. Cô cố gắng ngồi dậy, dưới bụng truyền đến cảm giác đau đớn, máu không ngừng tuôn ra.

" Dừng lại đi! Hãy dừng lại trước khi quá muộn. Anh vẫn còn may mắn hơn tôi. Ít ra anh còn người thân để chăm sóc, còn tôi... có muốn chăm sóc cho em gái mình hay gia đình cũng không thể nữa rồi "

Hấn ta ngược lên nhìn cô. Cô cố gắng nói chuyện cùng hấn ta mà quên mất bản thân mình hiện giờ.

" Có một tên nghiện ngập, trong con phê thuốc đã giết chết gia đình tôi. Sau đó, hấn ta đã muốn trốn tội vì nghi ngờ tâm thần do sử dụng thuốc phiện. Nếu hấn thật sự mắc bệnh tâm thần thì... hấn ta... sẽ không phải chịu trách nhiệm hình sự nào cả. Vì vậy, cảm giác của anh hiện tại tôi có thể hiểu được "

Hấn nghe xong đưa tay cời tóc cho cô. Cô ngạc nhiên nhìn hấn.

" Đi đi! Trước khi tôi đổi ý "

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Quay Về

Anh nhanh chóng bế cô lên rồi rời khỏi đó, nhưng không được bao lâu thì cô bất tỉnh.

Anh ngồi trên ghế bên cạnh phòng cấp cứu, bà cùng Phong quần gia chạy đến.

"Nguyệt Nguyệt! Con bé sao rồi?"

"Bác sĩ đang cấp cứu, cũng chưa được bao lâu"

Anh thều thào, âm thanh đủ để bà nghe thấy. Anh hiện tại đang rất lo lắng, cũng vì anh mà cô bé kia phải chịu đựng những thứ này. Bác sĩ bước ra từ phòng cấp cứu. Bà vội vàng chạy lại hỏi han.

"Cháu gái tôi sao rồi bác sĩ?"

"Lão phu nhân! Cô bé hiện tại không sao nữa rồi. Phần thịt ở vết thương đã bị dập, e rằng sau này sẽ để lại một vết sẹo khá là xấu. Ngoài ra chỉ cần nghỉ ngơi cẩn thận là ổn rồi"

"Cảm ơn bác sĩ!"

Bà rung rung đôi mắt, hai hàng lệ lãnh dài. Bà đẩy cửa bước vào phòng bệnh của cô, ngồi xuống bên cạnh giường.

"Bà à! Khuya rồi, bà về nghỉ ngơi đi. Ở đây đã có cháu rồi"

"Vậy... ở đây giao lại cho cháu"

Bà quay qua nhìn anh rồi gạt đầu ra về, trước khi đi bà vuốt mái tóc của cô.

Trời đã hơn nửa đêm, anh giật mình thức giấc. Anh toan nhìn cô rồi đắp lại chăn cho cô. Đột nhiên, cô nắm chặt lấy tay anh, nước nớc.

"Nguyệt Nguyệt! Đừng bỏ chị... em tuyệt đối đừng bỏ chị... Chị... Chị... sẽ không để em... phải đau nữa đâu... Nguyệt... Nguyệt..."

Anh khẽ nhúm mày lại, nghĩ thầm:

"Con bé này đang gọi ai vậy chứ? Trong mơ còn tự gọi bản thân làm gì?"

Anh đắp chăn rồi tháo bàn tay của cô ra.

Làn gió nhẹ thổi qua khung cửa sổ nhỏ, làm bay tấm màn che màu trắng. Cô nhẹ nhàng mở đôi mắt của mình ra. Cô nhìn xung quanh rồi nghĩ thầm.

"Lại là bệnh viện sao?"

Cô đưa bàn tay của mình lên, nhìn nốt ruồi trên đó rồi thở dài một hơi. Ngoài cửa, anh nhẹ nhàng bước vào.

"Tình rồi?"

Anh tiến lại gần ngồi bên cạnh cô, đưa tay rót ly nước đem đến trước mặt cô. Cô 'cảm ơn' một tiếng rồi hai tay nhận lấy. Anh như muốn nói điều gì nhưng lại ngập ngừng.

"Hôm qua... đã xảy ra chuyện gì?"

Cô nhìn anh, chậm rãi kể anh nghe từ đầu đến cuối. Nghe xong, trong đầu anh thầm nghĩ cô rất thông minh và lanh lợi, lễ phép.

"Sau này anh sẽ sắp xếp xe riêng để đưa đón em, không cần phải đi chung nữa"

"Không cần phiền đâu ạ"

Cô không muốn rườm rà, rắc rối hay bất cứ điều gì không hay xảy ra.

"Lúc trước vẫn hay đi bộ mà, nên sẽ không sao đâu. Như vậy, bác tài xế sẽ rất mệt"

Cô biết, lúc trước cô phải dành thời gian ra để đưa đón em gái mình. Vì vậy, cô biết cảm giác đó không hề vui vẻ chút nào.

"Đó là công việc của tài xế "

" Nhưng... "

" Không nhưng gì cả "

Cô chưa kịp nói đã bị anh dành lấy lời.

Chiều hôm đó cô được xuất viện, anh đưa cô về biệt thự. Vừa bước vào cửa, bà từ ghế đi đến ôm lấy cô.

" Cháu của bà đã khỏe hẳn chưa? "

" Cháu đã khỏe nhiều rồi ạ "

Cô vui vẻ, nhanh nhẩu trả lời. Bà vui mừng xoa đầu cô rồi đem cô đến sôpha ngồi cạnh bà. Âu Tuyết không thèm nhìn cô một cái, chăm chú vào cái ipad trên tay. Còn Âu Thịnh nhìn cô, ánh mắt như muốn nói gì đó.

" Bà đã chuẩn bị thức ăn cho cháu rồi. Lát nữa cháu hãy ăn thật nhiều thật nhiều đó nha "

Cô vui vẻ gật đầu "dạ" một tiếng rồi xin phép bà về phòng. Bà ngồi tại chỗ hỏi tội cả hai.

" Là ai không để Nguyệt Nguyệt lên xe? "

Về mặt bà vô cùng nghiêm túc và tức giận. Âu Tuyết giả vờ như không nghe thấy gì, một mực cắm đầu vào chiếc ipad. Âu Thịnh thì cuối đầu không nói một lời.

" Nếu không ai chịu nhận tội thì bà sẽ phạt cả hai người. Từ ngày mai, cả hai phải tự đi bộ đến trường trong một tuần "

Bà nói xong, lườm hai đứa một cái rồi bỏ lên phòng. Âu Thịnh quay sang nhìn Âu Tuyết.

" Đã nghe rõ chưa? Hài lòng chưa? "

Nói xong cậu cũng tức giận bỏ đi. Âu Tuyết nhìn theo mà hờn giận, trong lòng đầy khó chịu.

Cô ngồi trong phòng, bắt đầu thay đồ. Cô nhìn vết thương trên người mình qua tấm gương. Những hình ảnh của đêm đó hiện lên trong đầu cô. Ánh mắt lơ đãng, vô hồn cùng những hành động tàn nhẫn, man rợn đó khiến cô rùng mình, sợ hãi.

Đến hiện tại, xác của cô vẫn chưa được tìm thấy. Cô tự hỏi liệu xác của cô đang ở đâu? Trong đầu cô dường như đã thấy điều gì đó nhưng không thể nhớ rõ đó là gì. Một cái bóng đen nhưng không phải là của kẻ đã giết cô. Nghĩ đến đây, cô chợt giật mình. Liệu có khi nào có kẻ khác đến hiện trường rồi mang xác của cô đi không? Nhưng kẻ đó là ai? Mục đích của hắn là gì?

Cô thở dài đầy mệt mỏi, mặc quần áo vào rồi bước xuống nhà bếp ăn tối. Vợ chồng ông Đông và bà Thanh đi công tác nên không ở nhà, vì vậy bữa ăn tối này hơi vắng. Nhưng không khí bữa ăn trở nên vui vẻ hẳn lên.

" Nguyệt Nguyệt à! Cháu xảy ra chuyện nên ta quên hỏi cháu. Cháu đi học có tốt không? "

" Tốt lắm ạ! "

Cô vừa ăn vừa cười trả lời bà. Anh quay qua nhìn cô thì lắc đầu, đưa tay lấy hột com đang dính trên má của cô. Cô vì hành động bất ngờ của anh nên có chút giật mình. Ánh mắt cô và anh đối diện nhau, cô bắt gặp đồ mắt, hai má ửng hồng. Cô ngượng ngùng xoay người lại tiếp tục ăn com. Còn anh thì không hiểu nhìn cô. Âu Thịnh chú ý quan sát cô từ nãy đến giờ nên thu vào mắt gương mặt ửng đỏ của cô, trong lòng sinh ra cảm giác kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: ĐỪNG... LÀM ỒN!

Đúng như anh đã nói. Sáng hôm sau, một chiếc xe hơi sang trọng, đen bóng đậu trước cửa chính chờ cô. Còn Âu Thịnh và Âu Tuyết chỉ đành đi bộ đến trường nhưng có hẳn hai vệ sĩ đi theo sau lưng.

Cô bước xuống xe dưới ánh mắt của hàng chục người. Cô bỏ mặt, không quan tâm đến những ánh mắt đó của họ mà đi thẳng một mạch đến lớp.

Không lâu sau, Y Nhật cùng với Linh Du và Mai Ánh đến lớp. Nhìn thấy cô Y Nhật vui vẻ chạy lại hỏi han.

"Sao hôm qua cậu không đi học?"

"Hôm qua, mình có chút chuyện. Cậu cho mình mượn vở chép bài với nhé"

Y Nhật vui vẻ từ một cái rồi lấy trong cặp ra cuốn bài tập đưa cho cô. Cô nhận lấy rồi ghi loáng vài cái liền xong tất cả. Đúng lúc, Âu Thịnh với Âu Tuyết đến. Âu Tuyết ánh mắt tức giận nhìn cô, lườm cô từ đầu đến cuối, người tràn ngập đầy sát khí.

Cô vì tác dụng của thuốc mà cả buổi học cô gật gù không biết bao nhiêu lần. Hai mắt cứ nhấp lại, không chịu mở ra. Cô vì quá buồn ngủ mà gục luôn xuống bàn ngủ ngon lành.

Thầy Luân đang giảng bài, quay xuống dưới liền nhìn thấy cô, chậm rãi bước đến. Âu Thịnh lấy cây bút chọc vào người cô để nhắc nhở nhưng cô không mảy may nhúc nhích. Thầy Luân cầm cây thước gõ lên bàn, ho khan vài cái, thậm chí là lay cô nhưng cô vẫn ngủ ngon lành. Thầy cúi đầu xuống, thu vào mắt điệu bộ đáng yêu lúc ngủ của cô thì mỉm cười, không đánh thức cô nữa.

Cô mê mẩn chìm sâu vào giấc ngủ. Âm thanh va chạm của kim loại cùng với âm thanh của thiết bị y tế "tít... tít" vang lên bên tai. Cô khẽ cử động ngón tay của mình nhưng hoàn toàn cứng ngắt. Cảm giác lạnh lẽo truyền đến khắp toàn cơ thể. Bên tai lại truyền đến giọng cười của một gã đàn ông. Điều cười đầy man rợn như một kẻ điên cuồng, biến thái đang thỏa mãn với sự thích thú của mình. Mặc dù không nhìn thấy gì nhưng qua những âm thanh kia cũng đủ khiến cô sợ hãi.

"Nàng là của ta! Đôi mắt của nàng là của ta. Đôi môi của nàng... là của ta. Cơ thể của nàng cũng là của ta. Haha...!"

Giọng nói kia lại văng vẳng bên tai. Cô như muốn bật khóc khi nghe thấy giọng nói đó. Đột nhiên âm thanh như tiếng của chiếc hộp nhạc phát ra. Giai điệu này dường như cô đã nghe ở đâu đó rồi, cảm giác rất quen nhưng cô không thể nhớ nổi là đã nghe ở đâu.

"Nhật Nguyệt! Tỉnh lại đi... Nhật Nguyệt!"

Giọng nói của thầy vang lên bên tai, cô cố gắng mở đôi mắt ra nhưng lại không thể. Toàn thân cô vô cùng mệt mỏi. Giọng nói của thầy đột nhiên nhỏ dần, nhỏ dần rồi biến mất. Bây giờ thì không còn âm thanh gì nữa, không nhìn thấy gì nữa. Cô bắt đầu sợ hãi, bắt đầu cảm thấy lo lắng.

... ..

"Em tỉnh rồi!"

Cô bác sĩ trẻ, xinh đẹp và quyến rũ ngồi bên cạnh cô. Cô nhìn xung quanh một lượt. Có thể đoán đây là phòng y tế hay gì đó, vì toàn bộ đều là màu trắng đơn giản.

"Cô là ai? Đây là đâu?"

Cô gái xinh đẹp mỉm cười thân thiện trả lời:

"Cô tên là Dung. Là bác sĩ ở đây, còn đây là phòng y tế của trường. Vừa nãy, em làm cho mọi người lo lắng muốn chết. Em ngủ gục trong lớp thì không biết từ khi nào lại bất tỉnh. Thầy Luân đem em xuống đây thì tìm em liền ngừng đập"

"Cảm ơn cô! Bây giờ em đã không sao rồi. Em muốn về lớp"

Cô tháo mền ra rồi ngồi dậy nhưng lại bị cô bác sĩ chặn lại.

"Không được! Cô đã báo với người nhà của em rồi. Lát nữa họ sẽ đến đây đón em về"

"Tại sao? Em đã khỏe rồi mà. Em muốn lên lớp"

Cô bác sĩ kia một mực không cho là không cho. Cô không còn cách nào khác đành ngồi lại. Không lâu sau, Phong quản gia đến rồi đưa cô về.

Về đến biệt thự cô lại không thấy bà đâu. Cô hỏi Phong quản gia thì mới biết bà đi thăm một người bạn thân bị bệnh ở Mỹ. Cô trong lòng cảm thấy có chút trống trải, đi về phòng. Bước vào phòng, cô thả mình xuống giường, toàn thân như tan ra. Cảm giác mệt mỏi nhanh chóng cuốn cô vào giấc ngủ.

Cô mơ màng, bóng tối kia lại xuất hiện, những âm thanh kia mơ hồ lại vang lên. Mặc dù không nhìn thấy nhưng cô cảm thấy rất sợ hãi. Giọng cười đó, âm thanh đó khiến cô như lạc vào hố sâu của sự sợ hãi. Cuối cùng, tiếng của hộp nhạc vang lên, êm dịu, ngọt ngào nhưng lại khiến cô có cảm giác vô cùng bất an.

Người đàn ông đó là ai? "Nàng" mà hắn nói là mình sao? Nhưng cô có cảm giác giọng nói đó rất quen. Tựa hồ như đã từng quen biết từ trước nhưng lại không thể nhớ ra.

Giọng nói kia vẫn cứ văng vẳng bên tai, từng chút từng chút một đi sâu vào tâm trí cô. Cô cố gắng mở mắt ra nhìn thử người đàn ông đó là ai. Nhưng cô

cố gắng cách mấy cũng không thể. Tiến bước chân tiến lại gần cô, cảm giác người đó đang ở ngay bên cạnh mình. Hơi ẩm cùng hơi thở của hắn gần sát bên cô. Cảm giác này, khiến cô có chút quen thuộc. Một cảm giác ấm áp truyền đến ở môi, một vật mỏng, ẩm và ướt át lướt vào bên trong. Vật thể ấy khuấy đảo, càn quét bên trong miệng của cô một lúc rồi ngừng lại.

" Tại sao? Tại sao em lại quên anh? Quên anh rồi... em sẽ sống yên sao? Em thấy không? Anh nói em sẽ phải hối hận. Bây giờ em đã thấy chưa? Đợi đến khi em tỉnh lại thì em sẽ hoàn toàn thuộc về anh "

Giọng nói đó lại vang lên bên tai. Bàn tay hắn dường như đang vuốt ve trên đầu cô, đùa nghịch với tóc của cô. Rồi bàn tay đó lại trượt theo cơ thể của cô đi dần xuống dưới. Hắn luồn tay vào bên trong chỗ nhạy cảm của cô rồi cười đầy thích thú.

"Đừng... làm ơn! Tôi xin anh... Đừng làm như vậy! "

Cô cầu xin trong vô vọng, mặc dù hắn sẽ không nghe thấy gì. Hắn lại cười, giọng cười vô cùng đáng sợ.

" Em thật hư hỏng! Đã như thế này mà lại ướt như vậy "

Hắn tiếp tục với bàn tay của mình. Bên dưới nhanh chóng truyền đến cảm giác đau đớn. Cô bắt đầu gào khóc trong tuyệt vọng.

" Ai đó làm ơn! Làm ơn cứu tôi khỏi người đàn ông này. Làm ơn...! Cứu tôi...! "

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chuyện Cũ

Hơi thở của cô bắt đầu trở nên khó khăn, lồng ngực truyền đến cảm giác bị ép xuống, rất khó chịu. Mồ hôi bắt đầu toát ra, không lâu sau đã ướt hết toàn thân. Người làm đến gọi cô xuống ăn trưa nhưng không thấy động tĩnh liền toan mở cửa ra. Vừa nhìn thấy, người làm chạy nhanh xuống dưới gọi Phong quản gia. Ông Phong nhanh chóng chạy lên rồi sai người gọi bác sĩ đến.

Không lâu sau bác sĩ đến khám. Vừa xem xét tình hình của cô, bác sĩ lo lắng cho người gọi cấp cứu. Phong quản gia trán đổ đầy mồ hôi, vẻ gấp gáp hỏi:

" Bác sĩ! Tiểu thư có nguy hiểm gì không? "

" Cô bé hiện tại đã mất đi một nửa ý thức, nhịp tim cùng huyết áp đang rất yếu. Phải đưa ngay đến bệnh viện, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Nếu nói cho dễ hiểu thì... cô bé này chỉ còn nữa cái mạng mà thôi "

Cô nhanh chóng được đưa đến bệnh viện ngay sau đó. Vừa vào phòng cấp cứu tim cô liền ngừng đập. Các bác sĩ cùng y tá chạy đôn chạy đáo. Bác sĩ hai tay hai cái bần uì kích tim cho cô. Sau tiếng đếm thì cơ thể cô giật nảy lên. Sau hơn hai phút trôi qua, màn hình vẫn chỉ là những đường thẳng. Bác sĩ cúi đầu, buông lỏng cánh tay của mình.

" Bệnh nhân Tống Nhật Nguyệt đã từ vong vào lúc... "

Lời chưa kịp nói hết, chiếc màn hình kia chuyển đến âm thanh của hy vọng. Những đường thẳng kia bắt cong vẹo lên xuống. Ai nấy trong phòng cấp cứu lúc này đều không thể tin vào mắt mình. Bác sĩ thở phào một hơi rồi mở cửa phòng cấp cứu vui mừng báo tin.

" Cô bé hiện tại đã không còn nguy hiểm nhưng phải ở lại để theo dõi tình hình "

Phong quản gia vừa nãy vô cùng căng thẳng, nghe bác sĩ nói xong thì như bỏ xuống được một cục đá to. Cô được chuyển vào phòng bệnh cao cấp của bệnh viện và được y tá riêng chăm sóc.

Anh vừa nghe Phong quản gia báo tin liền nhanh chóng sắp xếp công việc chạy ngay đến bệnh viện. Vừa vào cửa, anh nhìn cô mặt mày tái nhợt nằm thoi thóp trên giường bệnh. Hình ảnh này lại khiến anh nhớ đến một cô gái, một cô gái mà anh không hề biết tên. Anh ngồi xuống bên cạnh giường, chăm chú nhìn cô.

" Thật sự rất giống! "

Anh bất chợt lên tiếng, sau đó lại giật mình nhìn lại. Anh nhớ đến cô gái có gương mặt giống cô.

Mười năm trước, năm anh mười bốn tuổi, năm đó mẹ anh vừa qua đời vì tai nạn giao thông. Anh ngồi trên bậc thang trước cửa nhà thờ. Một cô bé gái vô cùng đáng yêu mang chiếc váy trắng đứng trước mặt anh.

" Anh làm sao thế? Tại sao lại khóc? "

Anh ngược lên nhìn, đôi mắt ngây thơ đó như muốn cuốn anh vào trong. Cô bé đó lại cúi xuống chăm chú nhìn anh.

" Cô xinh đẹp ở trong kia là mẹ anh đúng không? "

Anh không nói gì, căn bản là không thể nói được gì. Anh lúc đó đã bị cô bé đó hút mất hồn. Cô bé lại đột nhiên ôm anh vào lòng như một người chị, nhẹ nhàng vỗ vai anh.

" Được rồi! Đừng khóc nữa! Mẹ anh đâu có đi đâu đâu. Mẹ anh vẫn luôn ở bên cạnh anh đó thôi, chỉ là từ hôm nay sẽ không nhìn thấy nữa. Mẹ anh sẽ biến thành thiên thần để bảo vệ anh tốt hơn, sẽ không để kẻ xấu ức hiếp anh nữa "

Cô bé đó lại kéo vấy lên lau nước mắt cho anh rồi lại vỗ vỗ hai má anh.

" Không khóc nữa! Nếu sau này anh mà khóc thì mẹ anh sẽ không bảo vệ anh nữa đâu. Nếu muốn mẹ anh ở bên cạnh anh thì sau này anh nhất định phải kiên cường lên, có biết không? "

Cô bé gái đó nói xong nở một nụ cười, nụ cười vô cùng xinh đẹp, tràn ngập ấm áp.

" Hoàn Nhiên à! Về thôi con! "

" Dạ! "

Cô bé kia hôn lên trán anh một cái rồi quay lưng chạy đi. Anh đơ người ra nhìn bóng lưng của cô bé đó khuất dần. Anh cứ nghĩ đó là thiên thần, một thiên thần giống như cô bé đó nói. Anh sau đó mới biết, hôm đó cũng là lễ giỗ bà của cô bé ấy. Sau hôm đó, anh không còn khóc nữa, vì anh tin lời nói của cô bé đó là thật.

Anh đến hiện tại vẫn nhớ như in hình dáng của cô bé ấy. Lần gặp cô ở quán cà phê khiến anh vô cùng kinh ngạc. Anh cứ nghĩ cô bé đó thật sự là thiên thần, sau bao năm lại không hề lớn. Nhưng khi về đến biệt thự anh mới biết cô không phải cô bé gái ấy, vì có sự khác biệt rõ rệt ở ánh mắt. Nhưng anh phải mất một thời gian mới nhìn ra được sự khác biệt đó.

Trời dần tối, âm thanh tí tí của thiết bị y tế vang lên trong căn phòng đầy tĩnh mịch. Anh khẽ mở đôi mắt sau khi thiếp đi từ lúc chiều. Anh quay qua nhìn cô, nhưng cô vẫn chưa tỉnh. Anh vuốt ve mái tóc cô, mỗi khi nhìn cô anh lại nhớ đến cô bé đó. Nếu có thể, anh cũng muốn gặp lại cô bé đó một lần nữa.

Phong quân gia từ ngoài bước vào, trên tay còn cầm theo thức ăn.

" Đại thiếu gia! Tôi mang bữa tối đến cho thiếu gia "

" Ông cứ để đó đi. lát nữa tôi sẽ ăn "

Phong quân gia đặt hộp thức ăn lên bàn rồi tiến lại chỗ cô.

"Vừa nãy tôi có gặp bác sĩ tiện thể hỏi thăm tình trạng của tiểu thư. Nhưng bác sĩ nói vẫn chưa tìm ra được bệnh. Còn nói tình trạng này là lần đầu tiên ông ấy gặp phải. Theo ông ấy chuẩn đoán thì nếu tiểu thư vẫn không tỉnh, rất có thể tim sẽ tiếp tục ngừng đập thêm lần nữa. Đến lúc đó thì không thể biết được sẽ như thế nào "

" Bác sĩ còn nói gì nữa không? "

Anh trong lòng chợt lo lắng. Phong quân gia mặt mày căng thẳng.

" Bác sĩ còn nói thẳng luôn. Lần cấp cứu vừa rồi là do tiểu thư may mắn nên mới qua khỏi. Thật ra, lúc cấp cứu bác sĩ đã tuyên bố thời gian tử vong, cũng lúc đó tim của tiểu thư đập trở lại. Nếu còn không tỉnh lại thì e rằng... "

Nói đến đây, Phong quân gia ngưng lại, ấp úng. Ông biết nếu không nói thì anh cũng hiểu được. Anh thở dài một hơi nhìn cô gái nhỏ đang nằm trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Trở Về

Trời cũng dần về khuya, không khí bắt đầu trở lạnh. Anh vươn tay đắp lại chăn cho cô. Bất chợt anh nhìn thấy ngón tay của cô cử động, cô bắt đầu mê man, nói mớ.

" Đừng... đừng lại đây! Làm ơn... đừng lại đi! Cầu xin anh...! Ai đó... làm ơn... cứu tôi với... "

Đôi mắt cô lại rơi vài giọt lệ, tiếp tục mê man.

"Nguyệt Nguyệt...! Chị xin lỗi...! Xin lỗi... Nguyệt Nguyệt! "

Anh nhanh chóng bấm nút gọi bác sĩ. Nước mắt cô liên tục rơi xuống. Anh nhìn thấy, trong lòng đột nhiên nhói lên. Bác sĩ nhanh chóng đến khám, nói rằng cô đã tỉnh lại và không sao nữa rồi.

Mặt trời nhô lên được một chút, thấp sáng mọi thứ, những mảng mây tím xanh nổi đầy bầu trời. Cô bé nhỏ nằm trên giường bệnh, môi nhợt nhạt, làn da tái đi trông thật tiu tụy. Cô lim dim đôi mắt rồi nhẹ nhàng mở ra. Lại là căn phòng này, cô nhìn thoáng qua thì có chút chán nản. Từ ngoài cửa, anh lạnh lùng bước vào, chỉnh chu lại quần áo. Phong quần gia cũng cẩn thận theo sau.

Bước vào, anh nhìn thấy cô đã tỉnh, đưa mắt nhìn anh. Anh môi khẽ thành một đường cong, ánh mắt như lạnh nhạt như vui mừng.

" Tỉnh rồi sao? "

Anh tiến lại gần, đưa tay rót lấy ly nước, giọng ân cần quan tâm nói:

" Chắc em đã đói bụng rồi đúng không? lát nữa người làm sẽ mang thức ăn đến, Phong quần gia sẽ ở đây với em. Bây giờ anh phải đến công ty, đến trưa anh sẽ đến đây với em "

Anh xoa đầu cô rồi khoác chiếc áo vest vào sau đó đi ra ngoài. Cô dờ ra nhìn theo bóng dáng của anh. Nhất thời cô bị vẻ đẹp của anh làm cho hoa si, biến thành kẻ háo sắc.

Người làm không lâu sau mang thức ăn đến cho cô. Cô ăn xong thì bác sĩ đến khám và cô phải làm một vài xét nghiệm. Trời gần trưa, cô ngồi trên giường nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Ở trước cửa sổ có một cái cây bàng to, che cả bóng mát, tạo nên chút dư vị của thiên nhiên. Cô nhẹ nhàng bước xuống, đi đến phía cửa sổ rồi mở nó ra. Một làn gió mát thổi vào, làm bay lộn tóc của cô.

Lúc này, Âu Thịnh mở cửa bước vào và chứng kiến cảnh này. Cô nghe tiếng động liền xoay lại nhìn. Nào ngờ cậu nhóc kia đang nhìn cô chăm chăm, ánh mắt sâu thẳm thẳm.

" Đi học về rồi sao? "

Âu Thịnh nghe cô lên tiếng liền thu lại ánh mắt của mình. Cậu nhóc tháo chiếc cặp trên vai xuống xuống lên ghế sofa rồi ngồi xuống bên cạnh.

" Chiều nay thầy và mấy đứa trong lớp sẽ đến thăm đấy "

" Biết rồi! Mà tự nhiên sao lại đến đây? "

Cô có chút ngạc nhiên, vốn dĩ cô và cậu nhóc này có quan hệ không được cho là tốt nên có chút hiếu kì. Âu Thịnh lạnh nhạt, đôi mắt khép hờ, chân vắt lên trên bàn.

" Không muốn về nhà nên mới đến đây để trốn "

Cô hừ lạnh một tiếng rồi quay về giường của mình. Rõ ràng là viện có, từ trường về đến đây phải đi một quãng đường xa. Mà cái tên nhóc này đi bộ đến đây, thật biết lừa người.

Âu Thịnh rót lấy ly nước trên bàn rồi đem đến cho cô. Vốn bản thân cậu cũng không biết vì sao lại đến đây. Từ lúc tan học liền bắt taxi đến đây, cậu cũng không muốn nói sự thật cho cô biết vì sợ cô cười.

" Chuyện lần trước... xin lỗi! "

Âu Thịnh cúi gầm mặt xuống, câu nói nhỏ dần rồi im lặng. Cô nghe xong có chút ngạc nhiên rồi cô bật cười vì sự đáng yêu của cậu nhóc này.

" Không sao đâu! Mọi chuyện đã qua rồi. Mình chỉ mong cậu nói với Âu Tuyết giùm mình thôi, để cậu ấy hiểu mình hơn "

Âu Thịnh nghe xong liền ngẩng đầu lên mỉm cười. Âu Thịnh vừa về thì không lâu sau anh cũng đến còn mang theo rất nhiều thức ăn.

" Bữa trưa của em đây "

" Sao nhiều thế? "

Cô ngạc nhiên nhìn đống đồ ăn trước mặt. Anh khẽ cười rồi mở từng thức ăn ra.

" Như vậy mới mau lớn "

Thời gian nhanh chóng trôi qua. Sau khi cô xuất viện thì tên sát nhân kia được đưa ra tòa cùng bằng chứng và nhân chứng. Bệnh viện cũng đã có kết quả, hẳn bị bệnh về thần kinh và tâm lí có vấn đề nhưng vẫn có thể làm chủ được hành động của mình. Vì vậy, tòa tuyên án, sau khi chữa khỏi bệnh sẽ

tiếp nhận án tù treo hai năm sau đó sẽ tiếp nhận hình phạt tử hình.

Vụ án cũng theo đó khép lại, còn thân xác của cô thì cảnh sát vẫn tiếp tục điều tra. Vì họ tin rằng kẻ sát nhân không hề dấu xát nạn nhân mà có một kẻ khác. Và cảnh sát sẽ tiếp tục tìm ra kẻ đó.

Hai tuần sau phiên tòa...

Tiếng chuông vang lên báo hiệu giờ vào lớp. Các ban công đông đúc trong chốc lát đã trống trơn. Thầy Luân cầm một đồng giấy trên tay đi về lớp. Thầy nghiêm mặt sai lớp trưởng phát đồng giấy đó.

"Trên tay các em chính là bài kiểm tra tháng này. Thầy thật thất vọng về các em. Một lớp chuyên mà chỉ đứng hạng ba của khối. Các em có biết lớp nào đứng nhất và nhì không? Chính là A2 và A3. Chúng ta đã tuột xuống đến hai hạng... Thầy thật sự rất thất vọng "

Cả lớp ai nấy đều gục đầu không dám nhìn thầy. Cô nhìn bài kiểm tra với điểm cao tuyệt đối trên tay cô thì thở dài một hơi. Quả thật là cảm thấy hổ thẹn. Mấy bài này thật sự quá đơn giản đối với cô, nhưng nếu so với những trường khác thì đề kiểm tra này thật sự rất khó. Trình độ cũng bằng với những học sinh giỏi thi chuyên. Cô chỉ biết thở dài một hơi, quả đúng là trường giỏi có khác.

Sau một hồi giảng đạo lí thầy Luân mới chịu dạy bài mới. Những tiết học trôi qua vô cùng vô vị. Cô đi qua dãy hành lang rồi bước vào nhà vệ sinh. Từ bên ngoài vài người nữa bước vào, họ xì xầm bàn tán.

"Nghe nói hoàng tử của chúng ta sắp về rồi đó "

" Vậy sao? Nếu là như vậy thì tốt quá. Nhưng không phải thầy ấy dạy sinh ở trường cấp ba sao? "

" Nghe nói là thầy ấy xin chuyển về đây "

" Công nhận thầy ấy vừa đẹp trai lại giỏi nữa, không những vậy còn giàu có nữa. Thật không hổ danh là hoàng tử "

Cô ngồi xong nhà vệ sinh mà bĩu môi khinh bỉ. Bọn nhóc này mới bay lớn mà đã mê trai như vậy rồi. Sau này lớn lên không biết sẽ như thế nào. Mấy người đó đi rồi cô mới ra ngoài. Cô khẽ thở dài, trẻ con bây giờ không hề ngây thơ như mình tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Thăm Mộ

Cô vừa bước ra khỏi cửa thì Âu Thịnh đã đứng đó từ bao giờ, theo sau lưng là một đám nữ sinh. Ánh mắt si mê, ngưỡng mộ của đám nhóc kia nhìn cậu khiến cô cảm thấy vô cùng kinh tởm. Cậu đem đến trước mặt cô một lon nước cam.

" Nè! Cho cậu. Nước cam rất tốt "

Theo sau câu nói đó là ánh mắt của trẻ con đổ dồn vào người cô, ánh mắt khinh bỉ vô cùng. Cô đưa tay cầm lấy mà trong lòng vô cùng ngạc nhiên.

" Sao tự nhiên...? "

Cậu đưa tay cho vào túi quần, phong thái ung dung lẫm lẫm.

" Sức khỏe không tốt thì không nên ăn uống bừa bãi "

Nói rồi cậu ta huýt sáo quay lưng bỏ đi. Đám nữ sinh kia cũng quay lưng rồi đi, cũng không quên nhìn cô đầy khinh bỉ, ganh tị. Đúng là, đến bây giờ cô mới biết chuyện học sinh thì không hề phân chia cấp bậc. Những tình huống như trong truyện hay trong tivi thì không phải chỉ xảy ra ở cấp lớn như cô mà ngay cả bậc tiểu học như chúng nó cũng xảy ra. Đúng là trên đời này chuyện quái quỷ gì cũng có thể xảy ra.

Nhớ năm đó cô đi học thì chỉ biết học, học xong thì về nhà ôm mẹ chứ mấy chuyện trai gái này thì không hề xảy ra. Đúng là con nít, mà cái đầu không hề con nít chút nào.

Cô cùng ba đưa kia đi chơi sau đó lại vô lớp. Vô đến lớp thì ai nấy đều nhìn cô rồi xì xầm bàn tán thứ gì đó. Cô cũng không mấy quan tâm, về chỗ ngồi của mình. Đột nhiên, mấy đứa hay đi chung với Âu Tuyết đi đến chỗ cô, mặt kênh kiệu lên nhìn cô rồi cười đầy xem thường.

" Không ngờ mục đích của nó chỉ là để làm cháu dâu của nhà họ Đông. Không thể ngờ được nó lại mưu mô đến như vậy. Thảo nào cả nhà bị giết chết, có khi lại gây thù chuốc oán nên mới bị người ta trả thù "

Cô nghe xong, máu nóng dồn lên tận não bộ, bắt đầu nổi điên nhưng cô vẫn cố nhịn vì cô không muốn chấp nhứt con nít. Nhưng con nhỏ đó thấy cô im

lặng lại cứ được đà tiến tới.

" Tại bay thấy không? Bị nói chúng tìm đen nên nó mới không nói được lời nào kia kìa "

Cả lớp lúc này đều nhìn cô với ánh mắt tò mò, khinh thường. Cô đứng lên khỏi chỗ, dùng ánh mắt đáng sợ nhất nhìn con nhỏ đó.

" Biển! "

Chỉ một lời nói của cô mà con nhỏ đó có chút sợ hãi. Âu Thịnh lúc này cũng đứng dậy, đi đến chỗ cô.

" Mục đích hay không thì cũng là người của Đông thị. Cô ở đây lớn tiếng lên giọng với ai? Ngay cả người làm nhà họ Đông cô cũng không có tư cách để nói chuyện. Biển ngay! "

Âu Thịnh tức giận lớn tiếng với nhỏ đó. Con bé sợ hãi bỏ đi, Âu Tuyết liếc nhìn Âu Thịnh một cái đầy oán trách. Đúng lúc này thầy vào lớp, ai nấy đều về chỗ của mình.

Cô trong lòng đầy thắc mắc. Thằng nhóc mặt lạnh đó tự nhiên hôm nay bị gì, đột nhiên tốt bụng một cách lạ thường. Cô không hiểu cũng không muốn hỏi, chỉ chú tâm học bài.

Về đến biệt thự, cô đi thẳng lên phòng. Cô ngồi trước gương, đưa tay chạm vào đó. Đột nhiên, cô nhớ ra điều gì liền thay đồ rồi nhờ tài xế đưa đi. Xe vừa rời khỏi công, anh cũng vừa về, nhìn thấy cô trong xe anh liền đi theo.

" Đã tới giờ trưa rồi mà con bé đi đâu? "

Chiếc xe hơi sang trọng dừng lại trước căn nhà u ám. Cô chậm rãi bước vào, cánh cổng không bị khóa, cửa chính cũng không khóa, cô dễ dàng bước vào. Cô nhìn cảnh vật xung quanh, bỗng chợt cô rơi nước mắt. Cảnh tượng đêm đó lại hiện ra trong đầu cô. Cô đi vào phòng, lấy ra vài thứ rồi đem đi. Anh từ xa âm thầm quan sát cô.

Chiếc xe lại dừng lại trước nghĩa trang. Cô trên tay cầm theo hai bó hoa chậm rãi đi vào trong. Đứng trước mộ của ba mẹ cô, cô nhẹ nhàng đặt hai bó hoa xuống. Cô lại lấy khăn sạch lau bia mộ cho ba mẹ. Sau một lúc, cô ngồi bên cạnh hai ngôi mộ, nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống.

" Ba, mẹ... xin lỗi vì đến bây giờ con mới đến thăm hai người. Nhiên xin lỗi hai người... thật xin lỗi. Ba mẹ ở đó có tốt không? Nguyệt Nguyệt có ở đó cùng ba mẹ không? Nhiên nhớ mọi người lắm.. Con... con sẽ sống thật tốt. Con sẽ thay Nguyệt Nguyệt sống thật tốt... thật tốt "

Cô ngồi đó, đưa tay sờ lên hai ngôi mộ rồi ngủ thiếp đi từ lúc nào. Anh ở đằng xa, đều nhìn thấy và nghe thấy tất cả, chỉ là anh có chút không hiểu. Thấy cô đã ngủ, anh chậm rãi đến gần rồi thấp vài cây nhang.

" Chào cô chú! Lần đầu gặp hai người. Cháu sẽ chăm sóc tốt cho Nguyệt Nguyệt thay thay cô chú "

Anh nhìn bức hình của người phụ nữ, mẹ cô. Anh cảm thấy có chút quen thuộc. Hình ảnh nào đó trong quá khứ lại hiện ra trong đầu anh.

" Hoàn Nhiên à! Về thôi con! "

" Dạ! "

Là mẹ của cô bé thiên thần năm đó. Anh ngạc nhiên nhìn người trong bức hình. Vậy ra, Nguyệt Nguyệt này là em gái của cô ấy. Anh ngồi xuống nhìn cô một lúc lâu rồi bẻ bông cô lên. Anh bế cô lên xe rồi đưa về biệt thự.

Chiếc xe thể thao bản giới hạn dừng lại trước cửa chính. Anh quay qua nhìn cô. Anh không thể ngờ được lại có thể trùng hợp đến như vậy. Anh cảm điện thoại lên, bấm một dãy số. Anh gọi người điều tra vụ án của cô, anh muốn giúp cô tìm chị gái của mình. Anh lúc đầu có nghe sơ về chuyện của cô nhưng anh không hề biết cô là em gái của cô bé năm đó.

Vì cuộc nói chuyện của anh nên cô tỉnh giấc. Anh cất điện thoại vào túi quần, nhìn cô đầy thân thiện, ôn nhu.

" Dậy rồi sao? Mau vào ăn trưa thôi. Đã muộn rồi đấy "

Nói rồi anh bước ra khỏi xe rồi mở cửa xe cho cô. Cô ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Rõ ràng là vừa nãy còn ở nghĩa trang bây giờ lại ở trong xe của anh. Không phải trùng hợp đó chứ.

Từ lúc xuất viện, cơ thể cô trở nên yếu hơn. Hoạt động nhiều một chút là cô rất nhanh cảm thấy mệt mỏi. Hôm nay, cô vừa ăn xong là lên phòng nằm lăn ra ngủ đến tận chiều tối. Mặc dù cô có hơi lo lắng nhưng cũng không biết phải làm sao nữa. Tình trạng này thì bác sĩ cũng đâu thể giải quyết được gì. Cứ mỗi khi có tiết thể dục là y như rằng cô mệt đến muốn ngất đi, hoa mắt, chóng mặt. Vì vậy trong ngăn tủ của cô lúc nào cũng có một hộp nước biển cùng vài lọ thuốc bổ sung vitamin.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Thuốc An Thần

Tiết học vừa mới bắt đầu, thầy Luân vẫn chưa đến. Cô nằm sấp, gục đầu xuống bàn, bộ dáng trông vô cùng uể oải. Âu Thịnh ngồi phía dưới ngó đầu lên nhìn cô, bộ dáng như quan tâm nhưng lại nhìn ra thờ ơ.

"Hôm qua mất ngủ hả? "

Cô nhíp hai con mắt lại, quay xuống nhìn cậu.

"Không có! Nhưng không hiểu sao cơ thể cứ cảm thấy buồn ngủ. Ngủ mấy cũng không đủ "

"Chiều nay gọi bác sĩ đến khám đi. Nói ông Phong một tiếng "

"Biết rồi! "

Cô lại gục đầu xuống bàn, hai nhắm kín. Từ ngoài cửa, cô giáo nước ngoài bước vào. Âu Thịnh vội gọi cô tỉnh lại. Cô giáo này là người Pháp nên tiếng Anh có chút nghe không rõ nhưng cô ấy cũng có biết tiếng Việt. Vì thầy Luân bận chuyện nên nhờ cô xem lớp vài tiết đầu. Cô giáo mặt lạnh như tảng núi băng Bắc Cực, nghiêm khắc vô cùng. Cô giáo cầm một đồng tài liệu kiểm tra phát đều ra cả lớp rồi bắt hai tiết đầu phải hoàn thành nó. Cô nhìn đồng bài trước mắt mà choáng váng mặt mày. Đã buồn ngủ mà còn bắt làm một đồng bài tập này, thật biết cách giết người. Cái này giang hồ gọi là mọt dao giết người.

Một tiết đầu, cô cầm đầu cầm cổ chăm chỉ làm, qua tiết thứ hai cô lại nằm gục xuống bàn ngủ. Cô giáo được mệnh danh là phù thủy này, chậm rãi lắc hông đi đến chỗ cô. Cô giáo ánh mắt đầy khinh bỉ cầm bài tập của cô lên xem, sau đó lại chuyển thành đầy kinh ngạc. Bài tập đều đã hoàn thành và không hề sai một bài nào. Cô giáo ngạc nhiên nhìn cô rồi đem bài tập của cô lên bàn giáo viên xem xét.

Hai tiết trôi qua nhanh chóng, rất ít người có thể hoàn thành hết được bài tập mà cô giáo kia giao cho. Kết quả là bị mắng cho một trận rồi mới được ra chơi.

Y Nhật ngồi trên bàn căn tin mà thờ dài ngán ngẩm.

"Bài tập vừa nhiều mà vừa khó, ai mà làm cho xong được. Đã vậy còn bị mắng cho một trận "

"Nhật Nguyệt làm xong hết kia, đã vậy mà chỉ trong một tiết thôi kia "

Mai Ánh nhanh nhẩu đáp lời chuyển ánh mắt sang chỗ cô. Linh Du tò mò chống cằm nhìn cô.

"Cậu là thần đồng hả? Hay có bí quyết nào chỉ mình với "

Cô chỉ biết cười trừ: " Là do chăm chỉ thôi! "

Ba người kia nghe xong liền bĩu môi.

"Giấu nghề! Lần sau cậu chỉ tội mình làm bài tập được không? "

Linh Du giọng nói đầy ngọt ngào, ánh mắt siêu dễ thương nhìn cô. Cô bất giác không thể không đồng ý.

"Được thôi! "

Nghe xong cả ba nhỏ nhảy dựng lên vì vui sướng. Giờ ra chơi cứ thế trôi qua nhưng lại làm trưởng mắt ai đó. Một nụ cười đầy nham hiểm nở rộ trên bờ môi xinh xắn.

Âu Tuyết mờ mờ ám ám đi vào nhà bếp, chốc lát lại hí hửng, dòm chừng rồi quay ra. Bộ dạng lấp ló cứ như ăn trộm.

Cô uống cạn ly sữa trên bàn rồi uống luôn mấy viên thuốc bổ. Kế đó lại mệt mỏi nằm lăn ra ngủ. Hôm nay anh làm đến tận khuya mới về. Trước khi về phòng anh ghé qua phòng cô, ngồi bên cạnh cô. Anh vươn tay kéo chăn đắp cho cô, nhẹ nhàng vuốt tóc cô rồi về phòng.

Trong biệt thự đều vắng mặt người lớn, chỉ còn anh là người lớn nhất trong nhà. Phong quản gia cẩn thận, nhẹ nhàng gõ cửa phòng anh. Anh vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt. Phong quản gia cúi đầu, chậm rãi từng lời.

"Lúc chiều bác sĩ có đến khám cho tiểu thư. Bác sĩ nói tiểu thư không ảnh hưởng gì nhiều đến sức khỏe. Bác sĩ còn hỏi tiểu thư đang dùng thuốc an thần sao? Chuyện này tôi không biết nên cần nói cho thiếu gia cậu. Vì bác sĩ nói nếu cứ dùng thì ảnh hưởng rất xấu đến sức khỏe của tiểu thư "

Anh nghĩ đến câu nói của ông Phong, gật đầu nhẹ.

" Tôi biết rồi! "

Nửa đêm khuya, anh nhẹ nhàng đi vào phòng của cô. Quả nhiên là uống thuốc an thần nên mới ngủ say như vậy. Anh tiến đến mấy chiếc tủ trong phòng lục lọi từng ngăn to, nhỏ. Anh lấy ra vài hộp nước biển và vài lọ thuốc bổ từ ngăn kéo bàn học.

" Không hề có thuốc an thần nào cả. Vậy, thuốc đó ở đâu? "

Anh nghĩ ngợi rồi lại tiếp tục tìm. Sau một lúc lâu anh cũng bỏ cuộc. Anh không tìm thấy thuốc mà vô tình nhìn thấy album ảnh của cô. Chắc có lẽ cô mang từ nhà cũ về. Anh ngồi xuống, xem qua từng bức từng bức một. Anh chỉ có thể nhìn thấy hai người giống nhau y đúc, cứ như một người vậy. Anh quay qua, vô tình nhìn thấy ly sữa trên bàn, tự hỏi người làm sao còn chưa dọn dẹp những thứ này. Anh đưa tay cầm lấy ly sữa còn sót lại một ít, trong lòng có chút nghi ngờ. Anh nhìn ly sữa, trong lòng dấy lên loại cảm giác khó tả, ánh mắt nghĩ ngợi xa xăm.

Sáng hôm sau, cô vẫn chưa tỉnh giấc, mặt trời chiếu rọi khắp căn phòng xinh đẹp. Anh chậm rãi bước lại gần.

" Vẫn chưa tỉnh! "

Vì hôm nay là ngày nghỉ nên anh không muốn đánh thức cô. Anh chậm rãi ngồi xuống bên cạnh giường của cô.

"Giống thật! Không chừng em chính là cô gái đó cũng nên "

Anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc của cô. Đột nhiên cô nắm chặt lấy tay anh, mê man còn nở nụ cười.

" Nguyệt à!... Nguyệt... Lại đây... ăn bánh nào! Nguyệt...! Lại đây với chị... "

Anh có chút hoài nghi, con bé cứ gọi tên nó là sao? Chị nào ở đây? Anh thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cũng không hiểu con bé này bị gì nữa. Anh vỗ nhẹ tay cô, dỗ cô ngủ tiếp. Sau một lúc cô mới chịu buông tay anh, nhẹ nhàng mở đôi mắt của mình.

" Chào buổi sáng! "

Anh thấy cô tỉnh giấc thì có chút giật mình. Vừa nãy rõ ràng còn ngủ, chớp mắt đã thức rồi. Cô khẽ cười đáp lại.

" Chào buổi sáng! Anh "

" Dậy nào! Đã gần trưa rồi đó cô nương "

Anh đưa tay bế bổng cô lên đi vào nhà tắm. Cô la ú ớ, bất ngờ, có hơi đỏ mặt nữa. Người ta vốn là thiếu nữ kia mà, anh làm như vậy cô thật sự có chút ngượng ngùng. Bế cô vào nhà tắm rồi anh đi ra ngoài, xuống nhà bếp chuẩn bị thức ăn. Cô phải mất vài phút mới có thể trở lại trạng thái ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Đây Là Hẹn hò Sao?

Cô chậm rãi đi xuống nhà bếp, anh đã ngồi chờ sẵn ở bàn. Thức ăn được bày ra đầy trên bàn, trông vô cùng ngon mắt, bụng cô bắt đầu đánh trống. Cô tươi cười ngồi xuống chỗ của mình.

" Chiều nay anh rảnh. Có muốn đi đâu chơi không? "

Anh nhìn cô đầy vui vẻ. Cô có chút ngạc nhiên.

" Anh không cần làm việc sao? "

" Xong cả rồi! "

Thật ra tối qua anh đã cố gắng làm xong công việc để hôm nay đưa cô đi chơi. Vì từ lúc đến đây, cô cũng chưa được đi chơi bao giờ.

" Hôm nay anh đặc biệt dành thời gian cho em. Em muốn đi đâu thì anh sẽ đưa em đi "

Cô nghe xong lòng như có hỷ sự, vui mừng cả lên.

" Vậy còn Âu Tuyết và Âu Thịnh? "

" Hai đứa đó đi khám sức khỏe định kì rồi "

...

Anh mở cửa xe cho cô rồi lái xe rời khỏi biệt thự. Chiếc xe thể thao bản giới hạn chạy như gió trên đường rồi dừng lại trước cửa hàng gà rán nổi tiếng. Cô hí hửng đi vào bên trong. Trong chớp mắt một đĩa gà rán được bày ra, nước miếng của cô chảy ồ ồ trong miệng. Cô cảm giác cứ như được trúng số. Vì bình thường cô rất thích ăn lại sợ mập nên không dám ăn. Còn bây giờ thì tốt rồi, tha hồ ăn mà không sợ mập.

"Em rất thích ăn gà rán sao?"

Cô vừa ăn vừa cười tươi trả lời:

"Ừm! Ngon lắm... Măm... Măm!"

Anh nhìn điệu bộ của cô mà không nhịn được cười. Trông cô rất đáng yêu, dễ thương vô cùng. Một lát sau, một cô gái xinh đẹp cầm trên tay chiếc điện thoại vui vẻ đi tới chỗ anh.

"Chào anh! Đồng tông!"

Cô gái kia vui vẻ bắt chuyện. Anh cũng lịch sự chào lại, mặt lạnh như không quen biết.

"Chào cô!"

"Anh đi cùng..."

Cô ta cười nói như đúng rồi, những lời sau đó cô cũng không nghe nổi nữa. Vì căn bản là nghe không lọt tai chữ nào. Cũng không hiểu sao cô lại tức giận, cũng không hiểu sao lại khó chịu với cô gái kia. Chỉ biết rằng cô bây giờ muốn cô gái đó biến mất ngay lập tức. Cô như nghĩ ra cái gì, nở ra nụ cười vô cùng gian xảo. Cô cầm lấy ly coca trên bàn rồi leo xuống ghế, vô tình vấp phải cô gái đó nên ly nước cứ thế tưới từ trên xuống trên người cô ta.

"Thật xin lỗi! Cháu sợ quá, để cháu lau giúp cho"

Cô cúi đầu xin lỗi tới tấp, đưa tay lấy vài miếng giấy ăn trên bàn. Cô gái ấy nghe cô gọi bằng thím thì máu nóng tăng cao, mặt đỏ bừng cả lên nhưng phải làm bộ dịu dàng trước mặt anh nên không dám lên tiếng. Cô gái ấy dùng giọng điệu thảo mai nhất.

"Không sao đâu! Không cần đâu, để chị đi vào nhà vệ sinh"

Nói rồi cô ta tức tốc bỏ đi. Cô ta đi khuất rồi cô mới quay về chỗ. Thật biết làm bộ làm tịch, cô thầm mắng. Anh nhìn cười nhìn cô.

"Ăn xong chưa? Nếu ăn xong rồi thì chúng ta đi tiếp thôi"

Cô vui vẻ ậm ừ, lau sạch tay rồi cùng anh rời khỏi. Vừa bước ra khỏi cửa thì một bóng dáng quen thuộc đi vào, lướt ngang qua cô. Cô quay lại nhìn thì bất gặp Lục Giai Thiên đi cùng với một cô gái nào đó, nhìn sơ có vẻ là phụ nữ có tiền. Cô nhếch môi cười đầy khinh bỉ, nhìn anh ta bây giờ chẳng khác nào là trai bao cả.

"Nhìn gì thế? Là người đàn ông đó sao?"

Anh thấy cô cứ nhìn về phía sau nên nhìn theo ánh mắt của cô. Hóa ra cô đang nhìn người đàn ông hôm đó ở quán cà phê.

Anh đang ngồi lái xe thì quay sang nhìn cô.

"Người đó đã lừa gạt chị em sao?"

"Anh ta là kẻ lừa đảo, đó cũng là nghề của anh ta mà"

Cô giọng nói có chút tức giận. Anh khẽ cười.

"Anh thật muốn biết anh ta làm sao có thể lừa được chị gái em"

Anh lái xe vòng qua một đường rồi dừng lại trước một công viên. Cô cầm que kem vừa ăn vừa kể anh nghe.

Năm đó cô ở bệnh viện vì bị một tai nạn tình cờ gặp được anh ta. Sau vài lần nói chuyện, cô bị lời nói ngon ngọt của anh ta lừa gạt. Được một thời gian thì mẹ anh bị bệnh mà anh ta không có khả năng chạy chữa. Cô vì lo lắng nên đã đi làm thêm và thậm chí là bán máu của mình để đem tiền đưa cho anh ta. Và tất nhiên cô đã biết được mọi sự thật khi biến thành như vậy.

Anh nghe xong thì im lặng, vẻ mặt có chút khó tả. Anh thật ra là đang tức giận người đàn ông đó. Nhưng rồi anh cũng nén nó vào lòng.

"Nhưng dù sao chuyện cũng kết thúc rồi"

Cô cười nhẹ, mọi chuyện đã không còn như trước đây nữa rồi. Anh trong lòng càng hận người đàn ông đó hơn.

"Vậy ra chị em vẫn không biết người đàn ông đó đang lừa gạt mình "

Cô nghe đến đây thì khựng lại. Cũng đúng, nếu cô không sống như vậy thì cô cũng sẽ không biết người đàn ông đó đang lừa gạt mình. Anh quay qua ôn nhu nhìn cô.

" Vậy em có muốn giúp chị mình trả thù người đàn ông đó không? "

Cô ngơ ngác nhìn anh. Trả thù? Từ đó đến giờ cô chưa từng nghĩ đến sẽ trả thù nhưng chắc chắn sẽ không tha thứ. Nhưng nếu như cô trả thù thì gánh nặng trong lòng cô được trút bỏ. Mọi hận thù trong lòng cô được bỏ xuống, như vậy không phải sẽ tốt hơn sao.

" Anh sẽ giúp em "

" Tại sao anh lại muốn giúp em "

" Vì anh là anh trai của em, cũng là người quen của chị em nữa "

Người quen? Cô chưa từng gặp anh, làm sao có thể quen được.

" Sao em lúc trước chưa từng gặp anh? "

Anh chậm rãi kể mọi chuyện cho cô nghe. Nghe xong, cô cố gắng lục lại kí ức của mình. Hóa ra anh ấy vẫn còn nhớ ra mình, cô thật sự có chút vui. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, bất giác cô đỏ mặt ngượng ngùng. Anh và cô bây giờ có được cho là hẹn hò không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Hoàng Tử

Cô nhất thời bị suy nghĩ của bản thân hù dọa. Cô hai má ửng hồng, tim đập loạn lên, cũng không biết bản thân là bị gì nữa. Anh lại dắt cô đi, anh lái xe một đoạn đường dài, cũng không biết là đi đâu nữa.

" Có vẻ như bà không thích bà Thanh cùng Âu Tuyết và Âu Thịnh nhỉ? "

Cô đột nhiên nghĩ đến cái này nên tiện thể hỏi anh. Anh im lặng một chút, mặt có vẻ nghiêm trọng.

" Có lẽ là vậy! "

Anh hình như là đang lảng tránh câu hỏi của cô. Dù vậy, cô cũng không muốn hỏi thêm, vì cho dù có hỏi thì cũng chẳng có ai trả lời cô.

Chiếc xe nhanh chóng dừng lại trước bãi biển ở ngoại thành. Cảnh biển về chiều cứ như làm siêu lòng cô, làm tan chảy đi mọi nỗi buồn. Nhìn vạn vật trước mắt chỉ có thể thốt lên hai chữ, tuyệt đẹp.

"Anh từng bỏ nhà đi sao? "

Cô lên tiếng hỏi anh, tiện thể làm ấm không gian tĩnh lặng này. Anh ánh mắt nhìn ra biển, lạnh lùng nhưng lại đang thương thức. Không đợi anh trả lời cô tiếp tục:

" Chị em cũng từng bỏ nhà đi "

Anh nghe những lời nói đó thì đột nhiên có chút hứng thú. Anh không ngờ cô gái nhỏ kia cũng từng bỏ nhà đi giống anh.

" Chị ấy đi để tìm chút tự do, tìm lại bản thân mình. Chị em nói sống ở ngoài kia không hề dễ dàng nhưng đáng để học hỏi. Anh thử nói em nghe xem, anh đã học được những gì ở ngoài kia "

Ánh mắt cô đặt ở cuối chân trời đằng xa kia, giống như anh.

" Tất cả mọi thứ. Những thứ nhor nhóp nhắt của xã hội, anh đều đã trải qua. Khoảng thời gian đầu vô cùng khó khăn. Lúc đó anh như muốn bỏ cuộc nhưng nghĩ đến lí do rời đi thì anh lại kiên cường trở lại. Chị em nói rất đúng, có rất nhiều thứ ở ngoài kia đáng để chúng ta học hỏi. Thậm chí còn giúp ta rèn luyện bản thân "

" Anh đã từng nghĩ đến bản thân sẽ như thế nào nếu ở lại không? "

" Chưa từng. Nhưng nếu anh không lựa chọn ra đi thì sẽ không có anh như ngày hôm nay "

" Nhưng anh đã quay về "

" Là vì bà. Vì bà nên anh mới quay về "

" Anh thật kiên cường. Chị em chỉ đi hơn một năm rồi đã bỏ cuộc, quay về với tổ ấm của mình "

Năm đó, cô cãi một trận lớn với ba mẹ rồi dửng dưng bỏ đi. Nhưng đến khi đi rồi thì cô mới nhận ra, ở bên cạnh ba mẹ đó là an toàn nhất.

Cứ như thế cuộc trò chuyện kéo dài đến tận hoàng hôn. Anh lại lái xe đưa cô về. Về đến biệt thự thì trời cũng đã tối. Trên đường về, anh đưa cô đến nhà hàng ăn tối.

Hôm nay, tinh thần cô vô cùng sáng khoái và vui vẻ. Ngồi trong lớp, thầy Luân vui vẻ bước vào.

"Các em chú ý! Nhà trường vừa thông báo sẽ tổ chức một buổi cắm trại cho từng khối. Khối hai sẽ được tổ chức vào hai tuần sau, tuần sau sẽ là khối một. Đến lúc đó thầy sẽ dặn dò các em cẩn thận. Buổi cắm trại này chủ yếu để các em học hỏi và vui chơi. Địa điểm thì các thầy cô trong khối sẽ bàn bạc rồi thống nhất... "

Cô nghe xong thì vô cùng hứng thú, cũng lâu rồi cô chưa được đi cắm trại như thế này. Âu Thịnh gục đầu xuống bàn, tỏ vẻ như không hề hứng thú. Thầy Luân đang loay hoay tìm kiếm thứ gì đó.

" Nhật Nguyệt! Em lên đây thầy nhờ một chút "

Cô chậm rãi đi đến bàn của thầy, thầy lấy giấy ra ghi ghi vài dòng rồi đưa cho cô.

" Em xuống thư viện lấy những quyển sách trong giấy cho thầy "

Cô dạ một tiếng rồi nhanh chóng rời khỏi.

Thư viện trường rộng, rất rộng và còn rất nhiều sách nữa. Cô cầm mảnh giấy đi qua giá sách này đến giá sách khác tìm kiếm. Vì mãi chăm chú nên cô bất cẩn đụng phải người nào đó. Cô nhanh chóng cúi đầu xin lỗi rồi ngẩng đầu lên nhìn thử xem người đó là ai.

Là một người đàn ông. Anh ta thật đẹp, làn da trắng cùng vẻ đẹp đầy thư sinh khiến cô suýt nữa là bị hút mắt hồn. Nhưng ánh mắt kia có chút kì lạ.

" Không sao chứ? "

Anh ta cúi đầu rồi mỉm cười nhìn cô.

"Dạ không sao! Em xin lỗi! "

Anh nhìn thấy mảnh giấy trên tay cô, lướt ngang qua vài dòng chữ.

" Đang tìm sách sao? Có cần thầy giúp gì không? "

Cô nhìn lướt qua một lượt rồi chỉ quyển sách ở trên giá cao.

"Là cuốn trên đó. Thầy lấy giúp em được không ạ? "

Anh ta nhìn theo cánh tay của cô, nhìn cuốn sách màu đen dày cộm ở trên cùng. Anh ta đứng dậy, vươn tay lấy cuốn sách một cách dễ dàng.

" Của em đây! "

Cô mỉm cười nhận lấy rồi nhẹ giọng cảm ơn. Anh ta xoa đầu cô rồi sải chân bước đi, bóng lưng kia khuất dần. Cô cũng lấy những quyển còn lại rồi nhanh chóng về lớp. Trên đường đi, cô cứ nghĩ đến người thầy kia. Cô cảm thấy có chút quen thuộc nhưng lại là lần đầu gặp, giọng nói cũng quen, tựa như cô đã gặp và nghe ở đâu đó.

Giờ ra chơi, ai nấy trong căn tin đều xì xầm bàn tán, vẻ mặt vô cùng phấn khích, đặc biệt là mấy đứa con gái. Y Nhật ngậm lấy cây kẹo mút, nói:

" Nghe nói hoàng tử học đường về trường mình rồi đó "

Linh Du hai mắt long lanh, ngây thơ hỏi:

" Lúc nào thế? "

" Nghe nói là vừa sáng nay nè, còn làm phó chủ nhiệm nhưng vẫn chưa chọn lớp "

Mai Ánh nắm chặt hai tay, ánh mắt mơ mòng.

" Nếu là phó chủ nhiệm lớp mình thì hay biết mấy "

Cô ngỡ ngác không hiểu bọn họ đang nói gì nhưng cũng khâm phục độ mê trai của lũ nhóc này.

" Thầy đó là ai thế? "

" Cậu không biết sao? "

Y Nhật hai mắt mở to, lí nào học ở đây mà không biết hoàng tử.

Từ bên ngoài, tiếng của bọn con gái nhón nháo, ồn ào khiến cô phải quay lại nhìn. Người thầy trong thư viện lúc này đang bước vào, trên môi còn nở một nụ cười đầy thân thiện. Linh Du hai mắt long lanh, Mai Ánh thì nhìn chằm chằm người thầy đó, cả Y Nhật cũng tương tự. Cả ba đồng thanh:

"Cậu thầy không? Đó chính là hoàng tử "

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Mãnh Kí Ưc

Anh ta chậm rãi tiến lại mua vài lon nước rồi đi ngang qua chỗ cô. Ba đứa ngồi cạnh cô hai mắt hiện rõ hình trái tim. Cô suyt chút nữa là bị ba đứa nhóc này dọa. Cô không thể ngờ được chúng nó lại có máu mê trai sớm đến như vậy. Thật không thể tin được, trẻ con thời nay thật lợi hại.

Anh ta rời đi, bọn con gái cũng chạy theo sau. Thoáng chốc, trong căn tin chỉ còn lại vài người nhưng đa phần đều là con trai. Cả ba đứa kia cũng từ biệt rồi biến mất một cách nhanh chóng. Cô cười lạnh một tiếng rồi cầm lon nước quay lại phòng học.

Anh thầy hoàng tử kia cũng có chút nhan sắc, tài năng rồi giàu có nhưng tất cả đều do trời phú cho anh ta sinh ra có phúc. Cô chỉ thăm thờ dài một hơi. Tại sao đều là con người giống nhau mà lại không có công bằng như vậy. Nhưng rồi cô nghĩ lại, cô không tin anh ta lại hoàn hảo như mấy đứa con gái kia nói. Nếu trời đã cho anh ta nhan sắc và gia thế thì sẽ lấy đi của anh ta thứ khác. Đột nhiên một suy nghĩ lóe lên trong đầu cô, khiến cô giật nảy mình. Giọng nói của anh ta làm cô nhớ đến người đàn ông đáng sợ kia, người đã làm điều xấu hổ đó với cô.

...

" Thầy xin chào cả lớp. Thầy là Dương Phong, từ bây giờ sẽ là phó chủ nhiệm của các em "

Lời vừa kết thúc, mấy bọn con gái đều vỗ tay, la hét ầm cả lên. Cô chán nản, gục đầu xuống bàn, không mấy quan tâm.

" Vì thầy Luân bận việc cắm trại của các em nên sẽ ít dạy. Thầy sẽ thay thầy ấy dạy các em. Bây giờ các em lấy sách ra nào "

Giọng nói đó, càng nghe cô lại càng cảm thấy giống. Giọng cười đáng sợ đó lại vang lên trên đầu cô, cảm giác hấn ta xâm phạm cô vẫn còn in rõ trên từng lớp da, tác thật. Âu Thịnh gờ nhẹ vai cô.

" Không sao chứ? Nếu mệt thì đến phòng y tế đi "

Cô mỉm cười, lắc đầu rồi chú tâm vào bài học, nhanh chóng lấy lại tâm trạng của mình. Tiết học cũng nhanh chóng trôi qua, đến giờ ra về. Hôm nay đến lượt cô trực nhật nên về hơi muộn. Về đến biệt thự cô đã thấy bà ngồi ở phòng khách cùng với Âu Tuyết, Âu Thịnh cùng bà Thanh và ông Đông. Cô không vội vào trong, chỉ lặng lẽ ở ngoài lắng nghe.

" Âu Tuyết! Bà không thể ngờ cháu lại có những hành động đáng chê cười như vậy. Nếu bà không quay về thì cháu còn muốn làm điều này đến bao giờ? "

Âu Tuyết im lặng, cúi gằm mặt xuống, nước mắt ngấn dài. Bà Thanh lên tiếng:

" Mẹ à! Con bé... "

Bà lớn giọng cắt ngang lời bà Thanh.

" Chị không phải lên tiếng. Chị không dạy được con mình thì đừng lên tiếng ở đây. Anh chị xót con, còn tôi không xót cháu mình sao? Nguyệt Nguyệt là cháu gái của tôi. Nếu người bị cho uống thuốc an thần là con gái anh chị thì anh chị có ngồi im như tôi không? Cũng may là người trong nhà, nhưng nếu là người ngoài thì sớm đã mang tiếng xấu từ lâu rồi "

Bà nói xong, bà Thanh tức tối không nói nên lời, ông Đông cũng chỉ im lặng lắng nghe. Bà đứng dậy, nhìn thẳng ông Đông nói:

"Tôi còn coi anh là con nên mới để người phụ nữ này trong nhà. Nhưng nếu còn không biết dạy dỗ, không biết an phận thì làm ơn hãy mang đi nơi khác. Tôi chỉ có một đứa con dâu mà thôi "

Nói xong bà quay lưng đi về phía cầu thang. Lời nói của bà đầy đủ ẩn ý. Trong lòng bà chưa từng chấp nhận bà Thanh. Vì con trai nên bà mới im lặng đồng ý. Có lẽ mọi chuyện đều như vậy. Cô mỉm cười thật tươi chạy nhanh vào trong, nắm lấy tay bà.

"Bà ơi! Chào bà cháu đi học về. Bà về từ lúc nào vậy? "

Bà nhìn thấy cô thì mỉm cười đầy vui vẻ.

"Bà vừa mới về lúc sáng. Nguyệt Nguyệt đi học có mệt không? "

Cô lắc đầu đầy đáng yêu, cười nói:

"Ừm! Không mệt ạ. Thầy còn nói hai tuần nữa sẽ được đi cắm trại đó ạ "

"Ah! Vui quá nhỉ? Bà cháu ta về phòng thôi "

"Dạ! Chào mọi người ạ! "

Cô quay lại cười nói đầy đáng yêu rồi cùng bà về phòng.

Thật ra, cô rất kinh ngạc và tức giận khi biết nguyên nhân việc cô buồn ngủ và mệt mỏi. Nhưng dù sao cô cũng không muốn trách tội trẻ con. Dù sao Âu Tuyết chỉ mới tám tuổi, nếu trách thì trách người lớn làm ảnh hưởng con bé. Một điều nhìn là chín điều lành, cô cũng không muốn ồn ào. Vì nếu như vậy sẽ ảnh hưởng sức khỏe của bà. Đột nhiên cô khẽ cười, tự cảm thấy bản thân sao tự nhiên tốt thế.

...

Bóng dáng một người đàn ông khuất dần phía sau cánh cửa. Không gian yên ắng đến lạ thường, mang theo hơi thở của địa ngục, những âm thanh ghê rợn phát ra. Tiếng bước chân ngày một rõ dần. Thân hình cô gái trong chiếc váy màu trắng, khuôn mặt xinh đẹp đến tuyệt mỹ. Tựa hồ có thể mê hoặc tất cả đàn ông trên thế gian này. Nhưng gương mặt của cô gái đó lại không hề uy mị, ngược lại càng thấy sự mạnh mẽ và có chút quyền rũ, cá tính.

Người đàn ông tiến lại gần, đưa tay chạm nhẹ lên gò má của cô gái kia. Ánh mắt bi thương, buồn bã đặt ở nơi cô gái rồi lại nhẹ nhàng chạm vào bờ môi kia.

"Tại sao anh cứ bám theo tôi hoài vậy? Anh không có việc để làm sao? "

"Tôi thua anh luôn rồi đó. Tôi đã đi xa như vậy mà anh vẫn tìm được sao? "

"Trừ khi em biến mất khỏi thế giới này thì dù em ở đâu tôi vẫn sẽ tìm thấy "

"Anh có bị điên không đấy? Tôi mắc nợ gì anh sao? Tôi phải làm sao thì anh mới chịu buông tha cho tôi? "

"Làm bạn gái tôi đi! "

"Anh điên sao? Tôi không thích anh, cũng không hề yêu anh "

Nước mắt anh ta chọt lăn dài trên má. Những lời nói của cô gái kia cứ hiện lên trong đầu anh, khiến anh bội phần đau lòng. Giọng nói anh thều thào, đủ để cho người nào đó nghe thấy.

"Nhưng... anh... yêu em! "

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Cắm Trại

Thời gian nhanh chóng trôi qua, thoáng chốc đã đến buổi cắm trại. Cô nhẹ nhàng bước xuống xe, bộ dạng đáng yêu trong chiếc quần yếm đầy năng động cùng chiếc nón đen trông thật thời trang. Mái tóc xõa bồng bênh, tựa như một cô tiểu thư đích thực.

Những chiếc xe du lịch được xếp thành một hàng dài, tất cả đều là xe hạng sang. Lốp cô đi xe số một, ngồi giống như trong lớp học. Vì vậy, cô được ngồi cùng với Âu Thịnh. Thằng nhóc này từ sáng là đã không thấy đâu, bây giờ lại ườn ra ghế ngủ. Lúc sáng, cô có nghe thoáng qua, cậu nhóc này vì háo

hức nên cả đêm không ngủ, từ sáng đã đến trường chuẩn bị. Cô nghĩ đến đây thì mỉm cười, hóa ra cậu vẫn mãi là trẻ con. Cô còn nghĩ cậu sẽ không bao giờ như vậy.

Nhớ năm ngoái gia đình cô tổ chức leo núi. Nguyệt cũng rất háo hức, đến mức cả đêm không ngủ. Kết quả là sáng hôm sau vừa leo chưa được bao lâu là đã lăn ra ngủ vì mệt. Lúc đó, ba cô phải cõng Nguyệt suốt cả buổi. Lúc về, lưng ba đã bị đau suốt mấy ngày liền.

Hướng dẫn viên du lịch đã lên xe và chiếc xe cũng bắt đầu lăn bánh. Hai vị hướng dẫn viên không ai khác chính là thầy Luân và thầy Phong lãnh từ của lớp cô. Thầy Luân vô cùng hài hước, tạo ra đủ trò chơi rồi kể đủ chuyện hài trên xe. Đến mức bác tài xế cũng không thể tập trung lái xe được với thầy ấy. Chẳng bù cho thầy lãnh từ kia, im lặng từ đầu đến cuối chỉ biết đưa mắt thả thính mấy bạn nữ. Cô vẫn là vui vẻ với thầy Luân hơn. Cô bị sự năng động của thầy ấy truyền lây nên bây giờ đang rất vui và tăng động.

"Nào! Bây giờ chúng ta sẽ chơi trò chơi trí tuệ nhé. Nếu bạn nào trả lời đúng câu hỏi của thầy thì thầy Phong sẽ hát cùng bạn ấy và hỏi thầy ấy một câu hỏi "

Cô nghe xong thì khê bĩu môi. Nếu như vậy thì cho cô xin, cô thà ngủ còn hơn. Thế mà mấy đứa hám trai kia nháo nhào cả lên, không khí tung bừng hẳn. Cô kéo cái nón che mắt gương mặt rồi khép mi mắt, vờ ngủ, giống hệt người nào đó bên cạnh. Không khí ồn ào khiến cô không thể ngủ nhưng cô cũng không quan tâm. Bỗng có một câu hỏi của bạn nữ trong lớp khiến cô thức giấc.

"Thầy có bạn gái chưa ạ? Là cô gái nào thế? "

Câu hỏi đó vẫn chưa là gì, vấn đề là ở câu trả lời.

" Rồi! Cô ấy tên Nhiên "

Cô không thể tin được mọi thứ lại có thể trùng hợp như vậy. Cô là vì cái tên đó nên mới bậc dậy. Trán cô tuốt mồ hôi, hai tay khê run. Nhưng cô tự trấn an bản thân mình, tất cả chỉ là sự trùng hợp thôi. Trên đời này có rất nhiều người tên Nhiên, đâu chỉ riêng mình cô là tên Nhiên chứ.

Mấy đứa con gái vô cùng thất vọng, tinh thần cứ vậy mà đi xuống. Thầy Luân quay qua khê đùa.

"Cậu không nói dối được một câu sao? "

Mọi thứ cứ như thế mà tiếp tục cho đến khi xe dừng lại. Buổi cắm trại được diễn ra tại một khu rừng, không khí nơi này khá là yên ắng, cho đến khi cuộc cắm trại diễn ra.

Mọi người tụ nhau lại để dựng lều, lớp cô dựng hai cái cho nam và nữ. Lát sau, thầy phụ trách việc cắm trại đứng lên nơi cao nhất phát biểu, tập trung mọi người lại.

" Các em chú ý! Dựng lều xong, tất cả các em phải cùng nhau làm nhiệm vụ để hoàn thành bữa ăn cho lớp của mình. Để công bằng thì trên tay thầy là những phiếu bốc thăm. Tất cả các em sẽ thực hiện theo cặp, nhóm. Nếu nhiệm vụ nhẹ nhàng thì hai người, còn nặng thì ba người trở lên. Nhớ rằng, tuyệt đối không được ra khỏi hàng rào mà nhà trường đã làm sẵn. Nếu các em ra khỏi hàng rào thì sẽ rất nguy hiểm, thậm chí là ảnh hưởng đến mạng sống. Được rồi! Nếu nhóm nào không hoàn thành được nhiệm vụ thì sẽ phải báo lại với chủ nhiệm của mình và nhóm đó sẽ phải chuẩn bị một vài tiết mục văn nghệ cho buổi tối. Các em tuyệt đối không được lười biếng, nếu như vậy thì các em sẽ đói đó. Rồi! Bắt đầu thôi "

Nói xong ai nấy đều về lớp của mình. Trước mặt lều của lớp là một hộp rút thăm nhiệm vụ. Vì để công bằng thì thầy Luân chia nhóm ba người, cô cùng Âu Tuyết và Âu Thịnh làm một nhóm và nhiệm vụ là đi bắt cá với số lượng lớn, đủ cho cả lớp.

Lúc đầu Âu Tuyết tỏ vẻ khó chịu nhưng Âu Thịnh liếc cho vài cái thì cũng im luôn. Nhiệm vụ đều được bàn giao thì nhóm của cô xuất phát. Ở ngay gần đó có một con suối khá to nên cô nhanh chóng đi đến đó cùng với hai cái vợt dài. Âu Tuyết có lẽ là lần đầu tiên vào rừng mà không có người lớn nên nhanh chóng mất ướt, nước mắt rưng rưng. Âu Thịnh cũng lo lắng, sợ hãi theo, hai mắt cũng đỏ hoe.

" Được rồi! Có mình đây, không cần phải sợ đâu "

Âu Thịnh hơi ngượng mặt lên.

" Ai nói mình sợ? "

" Vậy thì đi nhanh đi! "

Cô khê mỉm cười, rõ ràng là sợ mà còn giả vờ. Con suối nhanh chóng hiện ra, tiếng róc rách cùng vẻ đẹp của nó khiến cô ngỡ cả người. Bóng xanh trải dài hai bên, tiếng nước chảy cùng tiếng chim hót ríu rít xung quanh, cảnh tượng mê đắm lòng người.

Cô cùng Âu Thịnh nhanh chóng đưa vợt xuống để vớt cá nhưng mãi mới được một ít. Âu Tuyết ngồi yên một chỗ trên mỏm đá quan sát cô. Bỗng, Âu Tuyết hừ lạnh một tiếng.

" Thật vô dụng! Từ này đến giờ mà chỉ có chừng đó "

"Nếu có bản lĩnh thì lại đây vớt đi. Đừng chỉ ở đó mà múa võ mồm "

Âu Tuyết tức giận đứng lên đi về phía cô, mạnh tay giật lại chiếc vạt.

"Đưa đây! Coi tôi làm nè "

Đành là vậy, nhưng tiểu thư vẫn là tiểu thư, trẻ con vẫn là trẻ con. Con bé hí hục cả suốt gần năm phút nhưng không được con cá nào. Âu Thịnh quay qua mắng nhẹ.

"Không làm được thì đừng nghịch nữa "

Âu Tuyết liếc cậu nhóc một cái rồi tiếp tục công việc. Đột nhiên, con bé nhích chân với tay về phía trước, rất gần con suối, chỉ cần không cẩn thận thì có thể sẽ ngã xuống. Cô chưa kịp cảnh báo thì Âu Tuyết đã ngã xuống con suối. Cô nhanh chóng nhảy xuống cứu nhưng nước chảy xiết nên cô không kịp chụp lấy tay của con bé. Âu Thịnh đứng trên bờ, lo lắng, sợ hãi, mặt mày tái xanh. Cậu nhanh chóng lấy lại bình tĩnh chạy nhanh về phía thầy cô.

Nước chảy xiết, cô mãi mà vẫn không nắm được Âu Tuyết. Con bé lúc đầu còn kêu cứu nhưng lúc sau thì im bặt, ngất đi. Cô cũng nhanh chóng cạn kiệt sức lực. Cô dùng hết sức bơi nhanh về phía con bé, may thay cô nắm được bàn tay. Sau đó cô lại vội vàng dùng tay còn lại nắm lấy cành cây ven con suối.

Sức cô dường như gần cạn rồi. Cô kéo Âu Tuyết lên trên rồi dùng lực đẩy con bé lên bờ. Cô cũng leo lên theo nhưng vì đã cạn kiệt sức lực nên cô trượt chân ngã xuống rồi bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Rung Động. Sự Thật

Một màn đen bao lấy cô, không gian tĩnh lặng lạ thường. Giọng cười kia lại vang lên.

"Tại sao? Em mau nói đi! Đến khi nào trong lòng em mới có anh? "

Giọng hân hoan buồn rầu, có chút gì đó tiu tụy, thậm chí là có cả sự van xin. Nhưng cô một chút cảm động cũng không có, cũng không biết vì sao. Đột nhiên, cô cố gắng mở mắt thì liền mở được một chút.

Hình ảnh mờ nhạt không rõ hiện ra trước mắt. Không gian đầy u ám, ghê rợn. Đôi mắt cô mở hân, không gian mờ ảo trở nên rõ hơn. Trước mắt cô là một căn phòng hay đúng hơn có lẽ là một căn hầm. Bên cạnh là những thiết bị y tế, chúng được gắn lên người cô chẳng chịt, trên mặt còn có ống thở oxy.

Cô nhìn lại bàn tay của mình, kinh ngạc sau đó lại vui mừng. Cảm xúc của cô hiện tại vô cùng hỗn loạn. Đây là cô mà, đây là thân xác của cô kia mà. Cô nhìn mình một lượt, chính là chẳng chịt vết thương trên người. Đầu óc cô bắt đầu quay cuồng, đau đến phát điên. Chợt âm thanh của rất nhiều người vang lên bên tai cô.

"Nhật Nguyệt! Mau tỉnh lại đi, Nguyệt à "

"Nguyệt ơi! Mau tỉnh lại đi "

"Đưa xe cấp cứu đến đây mau "

Sau đó lại là sự tĩnh mịch lạ thường. Cô lại bất tỉnh lần nữa, lần này thì lại trở lại với không gian vô tận đen mù mịt kia.

Lại là căn phòng đó, lại là những âm thanh tí tí kia. Cô nhẹ nhàng mở đôi mắt của mình ra, nhìn quanh một lượt rồi khẽ thở dài chán nản. Cô nghĩ đến buổi cắm trại rồi lại đến giấc mộng kia. Rốt cuộc là mơ hay thật? Căn phòng đó rất đối chân thật nhưng lại khiến cô mông lung khó hiểu.

Từ bên ngoài, bà cùng Phong quần gia chậm rãi bước vào. Nhìn thấy cô bà vô cùng vui mừng.

"Cháu tỉnh rồi sao? Mau lên, mau gọi bác sĩ "

Phong quần gia lật đật chạy đi. Bà đi đến ngồi bên cạnh cô. Cô nghĩ đến Âu Tuyết liền cảm thấy lo lắng.

"Âu Tuyết! Âu Tuyết sao rồi bà. Cậu ấy có bị sao không? "

Bà nắm lấy tay cô vỗ nhẹ.

"Con bé không sao. Ngược lại là cháu đó. Cháu làm cho mọi người lo gần chết "

"Cháu xin lỗi! "

Cô cúi gầm mặt xuống, tỏ vẻ đáng yêu. Bà khẽ cười, gạt đầu đầy hài lòng. Bác sĩ đến khám sơ qua, nói cô đã không sao nữa rồi, truyền hết bình nước là có thể xuất viện.

Chỉ có bác sĩ cùng y tá cấp cứu mới biết. Lúc cấp cứu tim cô đã ngừng đập, cũng như lần trước, không có bất kì dấu hiệu sống nào. Nhưng bác sĩ không hề bỏ cuộc, khoảng năm phút sau đó tim cô liền đập lại. Cả phòng cấp cứu thờ phào nhưng cũng khá là kinh ngạc.

Chiều hôm đó cô được xuất viện. Về đến biệt thự bà đưa cô về phòng nghỉ ngơi. Nửa tiếng sau, Âu Tuyết gõ cửa bước vào.

" Cậu ngủ rồi hả? Có thể nói chuyện không? "

Cô ngạc nhiên vô cùng. Âu Tuyết thường ngày có bao giờ bắt chuyện với mình, nhưng hôm nay lại nói chuyện với cô với giọng rất đổi nhẹ nhàng. Cô ngồi dậy, tựa lưng vào gối.

" Cậu nói đi! "

Âu Tuyết cúi đầu, ấp úng một hồi mới chịu nói, có vẻ như muốn nói điều gì đó rất khó khăn.

" Minh... xin lỗi! Cũng cảm ơn cậu. Minh... đã rất ghét cậu. Nhưng cậu lại không ghét mình, còn cứu mình nữa "

Cô khẽ cười, nhìn Âu Tuyết cô liền nghĩ đến bộ dạng lúc xin lỗi của Nguyệt khiến cô có chút mềm lòng.

" Không sao đâu! Chúng ta là người một nhà mà "

Cả hai dường như đã không còn một khoảng cách nào nữa, cô cùng Âu Tuyết nói chuyện rất vui vẻ.

...

Hôm nay, cô cùng anh đi chơi công viên. Cứ mỗi cuối tuần anh lại dắt cô đi chơi hết công viên lại đi xem phim, rạp xiếc, đủ các loại hình thức. Chơi đủ các trò chơi sau đó anh lại mua kem mua bánh cho cô ăn.

Nói thật, cô dù sao cũng là thiếu nữ, không tránh khỏi có những khoảnh khắc cô bị anh làm cho rung động. Nhưng cô cũng nhanh chóng loại bỏ nó, vì cô nghĩ anh sẽ không thích một cô nhóc như cô. Nhưng cho dù có như thế nào thì cô cũng không khống chế được trái tim mình mà đem lòng thích anh.

Mỗi khi đứng gần anh, tim cô lại đập loạn lên, những hành động đều không được tự nhiên. Cảm giác ở bên anh khiến cô rất bối rối, vì vậy có vài lần cô cố ý tránh anh.

Đang ngồi ăn kem ngon lành trên ghế công viên. Một bà cô từ đâu xuất hiện, nhìn cô chằm chằm khiến cô có chút khó chịu. Anh cũng ngạc nhiên nhìn bà ta.

" Cô à! Không biết cô có chuyện gì? "

Bà đó có vẻ rất bí ẩn, ánh mắt có chút đáng sợ.

" Cô gái! Tôi có thể nhìn thấy cô đấy. Cô thật xinh đẹp "

Cô lúc đầu ngạc nhiên nhưng sau lại chuyển sang tò mò. Cô cũng không hiểu cụ thể bà ta muốn nói gì, nhưng về như không có gì xấu xa.

" Ý bà là sao? Cháu không hiểu "

Ánh mắt bà ta có chút nguy hiểm, như có thể nhìn thấu được tất cả của cô

" Linh hồn của cô. Tôi có thể nhìn thấy linh hồn của cô... và cái thân xác này không thuộc về cô "

" Bà là thầy bói? " cô thắc mắc

" Đại khái là vậy. Cô đã từng nhìn thấy thân xác của mình đứng không? "

" Làm sao... bà biết? "

Điều này cô chưa từng nói cho ai biết cả. Cô cũng không thể ngờ bà thầy bói này lại cao siêu như vậy. Anh từ đầu đến cuối đều không hiểu một chữ nào.

" Cô à! Cô đừng ở đây mà ăn nói linh tinh "

Bà ta không một chút quan tâm lời nói của anh, xem như chưa bao giờ nghe thấy.

" Tôi nói cho cô biết. Thân xác này không thể chịu được linh hồn của cô đâu. Cô hãy mau chóng quay lại thân xác của mình trước khi thân xác này bị

phân hủy "

" Tại sao? "

" Vì thân xác này đã chết. Một xác chết bị phân hủy là chuyện thường. Nó duy trì được đến bây giờ là đều nhờ vào linh hồn của cô. Thời gian của cô không còn lâu nữa đâu "

" Tôi... Bà nói rõ hơn có được không? "

" Tôi không thể tiết lộ nhiều. Tôi chỉ cho cô biết, linh hồn và thân xác có mối liên kết chặt chẽ. Mọi thứ phải do cô tự tìm hiểu và giải quyết "

Nói rồi bà ta đi mất. Cô ngạc nhiên không hiểu. Anh quay qua hỏi cô:

" Chuyện gì thế? "

Cô không hiểu sao vô tri vô giác kể cho anh nghe tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Mình... Tặng Cậu!

Trên đường về anh không nói câu nào khiến cô vô cùng lo lắng. Anh sau khi nghe xong thì có chút khó tin nhưng khi nghĩ đến những lần cô nói mới thì anh liền tin. Chỉ là anh không thể ngờ được mọi chuyện lại như thế, không thể ngờ người con gái anh thương nhớ suốt mấy năm qua đang ngồi bên cạnh.

Quả thật, anh thích cô bé đó từ lần đầu gặp mặt. Từ khoảnh khắc cô bé kia ôm anh vào lòng. Từ đó anh ngày ngày nhớ đến nhưng lại không thể gặp lại. Bây giờ, điều mà trước giờ không nghĩ đến lại xảy ra. Anh không nghĩ là sẽ được gặp lại cô, lại không nghĩ ở trong hoàn cảnh này.

Tìm anh bây giờ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô thấy anh im lặng như vậy, thậm chí hận đã nói cho anh biết.

" Anh sẽ giúp em! "

Đột nhiên anh lên tiếng khiến cô giật mình.

Rồi cứ thế, anh biết được bí mật của cô. Giữa cô và anh, cái khoảng cách đó dường như được rút ngắn lại. Anh bắt đầu nhìn cô, xem cô như một thiếu nữ trong mắt mình.

Hôm sau, cô lại đến trường. Hôm nay có tiết kiểm tra hằng tháng, cũng là tháng cuối cùng. Vì tháng sau là vào mùa thi nên phải ôn tập. Cô làm nhanh như cắt, thoáng vài cái liền làm xong bài kiểm tra.

Giờ ra chơi, Âu Tuyết rủ cô cùng Âu Thịnh xuống căn tin. Cô bây giờ cũng được xếp vào hàng kiểu "chùm trường" trong huyền thoại. Bây giờ không ai dám đắc tội với cô, không dám nói xấu trước mặt cô nữa. Tính tình cô hiền, dễ gần nên không ai ghét cô cả nhưng cũng không dám đến gần cô. Vì vậy, cô có chút không thoải mái.

" Cậu làm được bài kiểm tra không? "

Âu Thịnh vừa uống ngụm nước vừa hỏi cô. Âu Tuyết thấy vậy, đẩy nhẹ cậu một cái.

" Cậu ấy là ai chứ? Bài kiểm tra đơn giản như vậy đâu có thể làm khó Nguyệt Nguyệt của chúng ta "

Cô khẽ cười, đúng thật là trẻ con. Dễ giận rồi cũng dễ tha thứ, hoàn toàn không như người lớn. Một khi giận hay hận một ai đó thì thù đến nghìn đời.

Âu Tuyết bỗng trầm mặt.

" Xin lỗi vì những lần mình hại cậu, Nguyệt Nguyệt. Còn làm cậu bị thương "

" Đã không sao rồi mà. Sau này đừng như vậy nữa là được "

Âu Tuyết vui vẻ gạt đầu rồi cùng nhau chơi đùa. Từ xa, một cậu nhóc đi đến chỗ cô, trên tay cầm theo bịch kẹo dẻo. Cậu ta áp ứng, có vẻ sợ sệt nhưng lại có chút lo lắng.

" Mình... Mình tặng cậu "

" Cho mình sao? "

Cậu nhóc kia gật đầu như giả hành. Cô đưa tay nhận lấy, trong lòng thầm nghĩ cảm ơn nhóc, đúng ngay loại kẹo cô thích.

" Cảm ơn nhé! "

Sau đó cậu nhóc đó lại chạy đi. Cả ba ngạc nhiên vô cùng, Âu Thịnh sau đó chau mày khó chịu. Cô bóc bì kẹo ra thì phát hiện bên trong có một tờ giấy. Cô nhẹ nhàng mở nó ra trong tâm tình vô cùng tò mò. Âu Tuyết cũng hóng hót, chụm đầu lại xem. Trên mảnh giấy ghi rõ ràng.

" Tổng Nhật Nguyệt, mình thích cậu. "

Ngẩn gọn đầy xúc tích. Âu Thịnh giật lấy tờ giấy vo lại rồi quẳng vào thùng rác rồi phán.

" Vớ vẩn! "

Sau đó tức giận bỏ đi. Âu Tuyết và cô không hiểu nổi cậu ta bị gì nữa.

Âu Thịnh tức giận đi tìm cậu nhóc lúc nãy. Cậu tức giận nắm lấy cổ áo của cậu nhóc đó, ánh mắt tức giận bắn tới.

" Nè! Thăng kia. Ai cho mày viết giấy, cái thứ vớ vẩn đó với Nguyệt hả? Nói cho mày biết, Nguyệt là của tao. Mày tốt nhất nên bỏ ý định trong đầu mày đi. Nếu không thì liệu hồn "

Âu Thịnh đẩy cậu nhóc đó lăn ra đất rồi quay lưng bỏ đi trước sự chứng kiến của rất nhiều người. Tiết học tiếp theo, cô cảm giác như có lửa sau lưng nhưng cũng không dám nhìn. Về đến biệt thự Âu Thịnh một bước về phòng. Âu Tuyết và cô ngạc nhiên cũng vô cùng thắc mắc.

Đến giờ cơm trưa, cô thấy Phong quân gia cầm chiếc hộp gì đó, cô liền đoán đó là hộp cơm trưa. Cô nhanh miệng hỏi:

" Ông mang cái này đi đâu vậy ạ? "

" Cái này là cơm trưa của đại thiếu gia, tôi phải mang cái này đến cho thiếu gia "

Từ trong bếp, người làm bước ra vẻ lo lắng.

" Quân gia! Cái bếp... "

" Cái bếp làm sao? "

Ông Phong hỏi lại, giọng đầy uy nghiêm. Cô chợt nảy sinh lòng tốt.

" Để cháu mang cái này đến cho anh ấy. Ông cứ lo việc bếp đi "

Ông Phong có vẻ lưỡng lự.

" Cái này... "

" Không sao đâu mà. Ông cứ yên tâm, cháu sẽ nhờ chú tài xế đưa đi "

Ông Phong có vẻ như cũng chấp thuận ý kiến của cô nhưng khá miễn cưỡng

"VẬY... Tôi sẽ dặn dò tài xế rồi đưa cô đi "

. . .

Chiếc xe dừng lại trước tòa nhà to lớn. Cô cầm theo hộp cơm chậm rãi bước vào thang máy đi thẳng lên tầng của anh. Phải công nhận, cái công ty này to thật. Lúc trước cô cố gắng học tập, ước mơ nhỏ nhoi là được vào đây làm việc.

Thang máy mở ra, cô đi thẳng đến chỗ cô thứ kí.

" Chị ơi! Tổng giám đốc có ở trong không ạ "

Cô thứ kí lịch sự, cười nói đầy thân thiện, khuôn mặt khá ái, xinh đẹp.

" Có đó em! Em cứ vào đi "

Cô cảm ơn một tiếng rồi chậm rãi đi vào. Anh đang chăm chỉ làm việc, máy tính thì lạch cạch liên tục. Cô nhất thời bị hình ảnh này hút mắt hồn

" Em tính đứng đó nhìn anh đến bao giờ? Muốn anh nhìn đôi sao? "

Cô giật mình hoàn hồn trở lại, anh đang chống cằm nhìn cô đầy quyến rũ. Cô thầm mắng anh cứ thả thính nhưng thả phát nào là chúng phát đó, khiến cô cứ đứ đứ cả ra. Cô chợt nghĩ sao hôm nay tự nhiên anh đẹp một cách lạ thường, người gì mà đẹp trai, quyến rũ chết đi được.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Anh Coi Em Là Gì?

Cô đem đồ ăn để lên bàn rồi xếp chúng ra. Anh từ bàn làm việc chậm rãi đi đến ngồi bên cạnh cô.

" Anh mau ăn đi! "

Anh ngồi xuống là cầm lấy đôi đũa lên và ăn. Không nhanh không chậm anh ăn từng thứ một.

" Hôm nay công việc nhiều nên không có thời gian đi ăn. Phong quản gia đâu? "

" Ông ấy bận việc ở trong bếp rồi "

" Em ăn chưa? Nào! A "

Anh gấp miếng thịt đưa về phía cô. Cô vốn dĩ chán nên chưa ăn, nhưng trước mắt cô là thịt nên cô không thể cưỡng lại được liền há miệng nhận lấy.

" Ăn cùng đi! Một mình anh ăn thì không hết. Để anh đút em "

Anh nhẹ nhàng, ôn nhu đút từng miếng cho cô đến khi hết thức ăn trên bàn.

Cô không biết người đàn ông này có ý gì nhưng nếu cứ như vậy thì tim cô sẽ chết mất. Cô lại càng không thể từ chối sự quan tâm chăm sóc của anh. Nếu không thích cô thì đừng khiến cô phải ảo tưởng, khiến cô tự đa tình. Nếu tình cảm anh dành cho cô chỉ như em gái thì hãy đối xử với cô như em gái chân thật.

Chỉ van xin người cho tim ta câu trả lời. Kiểu quan tâm không rõ này khiến cho tim ta mệt mỏi, cũng được cho là một kiểu tra tấn. Nhưng kì lạ thay cô vẫn muốn chuyện này tiếp diễn như thế. Có lẽ tim cô thích bị ngược đãi.

Ăn xong, cô sắp xếp lại rồi rời khỏi. Anh dùng ánh nhìn khiến cô khó mà cưỡng lại nhìn cô. Cô mang theo trái tim đập sai nhịp ra về. Ngồi trên xe, hai má cô đỏ ửng, hai tai nóng bừng lên tim thì đập như gõ trống. Về đến biệt thự cô mới trở lại bình thường.

Bà ngồi trên ghế ở sofa nhìn cô.

" Con về rồi sao? Anh Phàm có ăn hết không? "

" Có ạ! "

Cô đem hộp cơm đưa cho người làm rồi đến chỗ bà. Bà ôm cô vào lòng rồi khẽ vuốt tóc cô.

" Ngày mai bà sẽ đi thăm chủng viện và tu viện cùng với những giáo xứ vùng cao và những bạn ở trại trẻ mồ côi. Bà phải vài ngày mới về, Nguyệt Nguyệt ở nhà nhớ ngoan ngoãn đó có biết không? "

" Dạ! "

Bà vốn là người tốt, bà cũng thường đi thăm nhiều nơi và giúp đỡ nhiều người. Ân phúc của bà có lẽ do đó mà nhiều lên.

" Đến hè bà sẽ đưa Nguyệt Nguyệt của bà đi đến những nơi đó có chịu không? "

" Dạ! Bà hứa rồi nha "

Bà mỉm cười véo nhẹ vào má của cô.

Đến tối, sau khi cùng hai nhóc kia học bài xong, cô đi xuống bếp uống nước. Từ bên trong, bóng dáng quen thuộc đứng đó, là anh. Anh đang ở dưới bếp hi hục làm cái gì đó. Cô nhìn lên bếp, nồi nước đang chuẩn bị sôi, khói nghi ngút bốc lên.

" Anh đang làm gì đó? "

Cô bước đến bên tủ lạnh mở ra rồi lấy chai nước.

" Nấu mì. Tự nhiên thấy thèm. Em ăn không? "

Cô đặt chai nước lên chiếc quầy bar nhỏ trong bếp.

" Cho em một tô đi "

Năm phút sau, hai tô mì đặc biệt thơm ngon, bốc khói nghi ngút ở trước mặt cô. Cô nhỏ giọng cảm ơn anh rồi bắt đầu ăn. Quả thật, tô mì này đặc biệt ngon, cũng không hiểu sao cô lại thấy như vậy. Có lẽ là do anh nấu chẳng?

Cô cứ thế ăn hết tô mì một cách ngon lành. Anh nhìn cô rồi khẽ cười.

" Ngon lắm sao? "

Cô gật đầu rồi tiếp tục ăn. Không hiểu sao trong lòng anh có cảm giác ấm áp. Người con gái anh nhớ ngày nhớ đêm đang ở trước mắt, chỉ là cái vỏ bọc thơ ấu. Đột nhiên anh muốn chạm vào cô, muốn cô ôm anh vào lòng như năm đó. Cái cảm giác ấm áp xuất phát từ nơi cô khiến phiền muộn của anh tan biến.

Năm đó, anh mất mẹ, đau buồn và đau buồn khiến anh mệt mỏi. Nhưng đột nhiên cô gái nào đó ôm lấy anh, cho anh cảm giác ấm áp một cách lạ thường. Sau này, cứ mỗi khi phiền muộn anh lại nhớ đến cảm giác đó. Nó như một chất hóa học, một liều thuốc cho nỗi buồn đối với anh và chỉ riêng mình anh.

Anh vô thức chạm vào má cô rồi đặt lên trán cô một nụ hôn. Cô ngạc nhiên vô cùng nhưng cái cảm giác thật sự khiến cô phát ngất. Cô cố gắng kiềm chế biểu cảm của mình. Anh như muốn nói điều gì đó nhưng lại có vẻ ngập ngừng.

" Ăn xong rồi thì mau đi ngủ đi, trời đã tối rồi "

Nói rồi anh đem cất tô mì rồi đi lên phòng. Cô ngơ ngác nhìn theo bóng lưng anh khuất dần. Đến bây giờ cô mới nhận ra. Hóa ra anh chỉ xem cô là em gái.

Cô chậm rãi bước lên cầu thang, chợt âm thanh của ai đó khiến cô phải ngừng lại.

" Ông còn muốn cái gì nữa? Không phải tôi đã gửi tiền rồi sao? "

Giọng bà Thanh vọng ra từ phía trên cầu thang, cô đứng phía dưới vô tình nghe được. Bà ấy đang nói chuyện điện thoại với người nào đó, có vẻ như đang đòi tiền thì phải.

" Tôi đã gửi tiền cho ông rồi. Ông đừng có mà quá đáng. Con ông thì đã sao, bây giờ hai đứa đó là con của tôi là cháu của Đông thị. Ông mà bép xép ra ngoài điều gì thì đừng có trách tôi. Ông trách tôi vô tình vô nghĩa. Vậy ông có tình có nghĩa sao? "

Nói đến đó bà ấy tắt máy rồi tức giận bỏ đi. Cô thì ngạc nhiên không thể tin được những gì mình vừa nghe thấy. Nếu là sự thật thì Âu Tuyết và Âu Thịnh không phải là cháu của bà. Thật không thể tin được. Thảo nào bà lại không thích mẹ con họ vì bà đã biết từ trước được chuyện này. Cô cũng phải công nhận là bà cao siêu thật và cũng rất nhân từ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Lo Lắng

Cô nằm dưới tán cây to, hai mắt nhắm nghiền như ngủ. Từ xa, Âu Thịnh như đang tìm kiếm thứ gì, nhìn thấy cô liền chạy tới. Đột nhiên cậu dừng lại, đứng đó nhìn cô. Cô cứ như cảm giác có ai đó đang nhìn mình, thoảng mùi hương quen quen.

" Đừng nhìn nữa! Mặt mình sắp bị cậu nhìn đến thủng luôn rồi "

Cô đột nhiên lên tiếng khiến cho Âu Thịnh giật nảy người.

" Cậu... ở đây làm gì? Âu Tuyết... tìm cậu kia "

Cậu lúng ta lúng túng, tay gãi gãi đầu. Cô mở mắt ra, ngược lên nhìn cậu nhóc trước mắt, không ngờ tuấn tú, ngắn gọn hai chữ đẹp trai.

" Mình biết rồi! "

Cô đứng dậy rồi rời đi. Cậu cũng chậm rãi đi theo.

Giờ vào học, Thầy Luân cùng với thầy Phong mang theo tờ giấy nào đó. Thầy Luân nghiêm giọng nói.

" Theo như những gì các em đã biết thì nhà trường sẽ tổ chức hội chợ ẩm thực. Mỗi lớp sẽ làm một đến hai gian hàng để bán. Chúng ta có thể làm tiệm bánh hay cà phê tại lớp. Thầy và thầy Phong quyết định sẽ mở quán bánh cùng cà phê. Nhiệm vụ của các em như sau... "

Thầy Luân cứ thao thao bất tuyệt về buổi hội chợ. Sau một hồi thì nhiệm vụ của cô là phục vụ. Đây là lần đầu tiên cô tham gia hoạt động này. Chắc là bất chước kiểu của Nhật nhỉ?

Cô đưa mắt nhìn thầy Phong, thoáng chốc cô thấy bóng dáng đó rất đời quen thuộc. Một loạt hình ảnh hiện lên trong đầu, khiến đầu cô đau nhức.

" Cô tên gì? Số điện thoại là bao nhiêu?... Cô phải đền chiếc áo kia chứ? "

" Xin lỗi anh! Tôi không cố ý... nhưng chiếc áo của anh đắt như vậy làm sao tôi có thể đền nổi "

" Tôi không quan tâm! Cô phải đền nó chứ "

Giọng nói đó có vẻ rất tức giận, nhưng lại rất quen thuộc. Đầu cô đau nhức đến khó chịu.

" Cậu không sao chứ? "

Lời nói của Âu Thịnh kéo cô về hiện tại. Cô lắc đầu rồi khẽ lau mồ hôi ở trên trán. Cô nghĩ liệu trước đây cô có quên mất điều gì không nhỉ? Người đàn ông đó và người làm nhục cô có liên quan gì không? Hàng nghìn câu hỏi vây quanh cô.

Lúc về, Âu Tuyết quy qua lo lắng hỏi:

" Cậu không sao chứ? Lúc nãy mình thấy sắc mặt cậu không tốt "

Cô cười trừ rồi lắc đầu.

" Mình không sao! Chỉ hơi chóng mặt một chút thôi "

Âu Tuyết bấu môi, giọng đầy chán nản.

" Mà buổi hội chợ đó thật rắc rối. Mình mà phải phục vụ sao? Chán chết "

" Lâu lâu hoạt động chân tay cũng tốt mà "

Âu Tuyết nghe xong cũng không nói gì thêm. Tối đó cô làm bài tập xong thì quay về phòng. Anh đột nhiên bước vào.

" Em ngủ chưa? "

" Vẫn chưa! "

Cô ngồi dậy, anh đưa điện thoại đến trước mặt cô.

" Đây là gì? "

" Đoạn video này lấy được ở một chiếc ô tô gần nhà em "

Cô nhanh chóng bấm vào xem. Một người đàn ông trùm kín mặt. Hắn đem cô bỏ vào xe trong tình trạng máu me đầy mình rồi lái đi.

" Vậy ra thật sự còn một người khác đến hiện trường "

Anh ngồi xuống bên cạnh cô.

"Em nhận ra người này không? "

" Không biết nữa! Hắn che kín như vậy thì làm sao em biết được. Chỉ là bóng dáng có chút quen thuộc "

" Anh đã cho người tiếp tục điều tra rồi nhưng vẫn chưa tìm được manh mối nào khác "

Cô khẽ cười.

" Không sao đâu! "

Anh nghe xong liền có chút tức giận.

" Làm sao lại có thể không sao chứ? Thời gian vẫn là quan trọng "

Cô ngạc nhiên, không biết vì sao anh lại tức giận.

" Anh... "

Anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Anh đưa tay chạm vào hai vai của cô.

" Anh nhất định sẽ giúp em. Anh không thể nhìn em xảy ra chuyện gì được "

" Anh để tâm những lời nói của bà thầy bói đó sao? "

" Thà tin có còn hơn là không "

Trong lòng cô đột nhiên cảm thấy ấm áp. Anh tốt với cô như vậy làm sao cô có thể kìm chế được tình cảm của mình đây.

" Anh vì sao lại tốt với em như vậy? "

Cô muốn biết, thật sự rất muốn biết. Rốt cuộc anh đối với cô là loại tình cảm gì.

Anh muốn nói điều gì đó nhưng lại ngập ngừng không rõ.

" Anh... không tốt với em thì tốt với ai đây. Em là em gái anh kia mà "

Cuối cùng anh cũng nói ra. Thì ra anh xem cô là em gái. Tại sao cô lại khó chịu như vậy, cảm giác như sắp tức giận đến nơi.

" Em buồn ngủ rồi! "

Nói rồi cô chầm chậm lại vờ ngủ. Anh ngạc nhiên không hiểu cô gái này hôm nay lại làm sao. Anh lặng lẽ rời khỏi phòng. Anh đi rồi cô mới thò đầu ra.

Gã đàn ông đó thật sự làm người khác bức mình. Em gái cái gì chứ? Cô đâu phải em gái của anh. Dù cho biết được sự thật thì anh vẫn ngốc nghếch xem cô là em gái sao?

Anh rời khỏi phòng quay lại làm việc nhưng cả buổi vẫn không thể tập trung. Anh cũng không biết vì sao lại thốt ra những lời như vậy. Những lời nói trong lòng khi tới miệng rồi lại thay đổi. Anh biết rằng anh không hề xem cô là em gái.

Vốn dĩ là thích cô nhưng tại sao lại không thể nói? Vì sợ chẳng? Sợ cô sẽ từ chối, sợ rằng nếu nói ra tình cảm này thì sẽ mất đi mối quan hệ tốt đẹp như bây giờ. Nhưng nếu không nói ra thì anh phải làm sao? Nếu không nói ra thì cô sẽ bị người khác cướp mất. Nếu không nói ra thì anh và cô chỉ mãi là anh em. Anh không muốn làm anh trai của cô, càng không muốn cô ở bên người khác. Phải chăng, anh rất ích kỉ?

Bất tri bất giác anh lại đến phòng của cô. Ngồi bên cạnh giường anh âm thầm nhìn ngắm gương mặt lúc ngủ say của cô. Anh đưa tay gạt nhẹ những sợi tóc rối sang một bên. Cô gái này đã từng khiến anh nhớ nhưng da diết. Anh chưa từng khao khát gặp được ai đó nhiều đến như vậy. Cảm giác đó cứ theo anh mãi, cũng không biết từ bao giờ và bằng cách nào cô lại ở trong trái tim anh.

Ngày anh biết được cô chính là cô gái đó. Anh vui mừng đến phát điên lên, muốn ôm chầm lấy cô nhưng anh phải kìm chế cảm xúc của mình trước mặt cô.

Anh tự hỏi cô đối với anh là loại cảm xúc gì? Đối với anh là loại tình cảm gì?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hội Chợ Âm Thực

Thấm thoáng thời gian trôi qua. Hôm nay là buổi hội chợ ẩm thực của trường. Lớp cô ai nấy đều mặt đồng phục xinh đẹp của nhân viên phục vụ. Ngoài quán cà phê thì lớp cô còn một quầy bánh bán ở dưới sân trường do các bạn nam cùng thầy Luân quản lí. Mọi người đều bận rộn từ sáng sớm khi mặt trời còn chưa mọc. Đến bây giờ thì mọi thứ đều đã được sắp xếp ổn thỏa. Khách hàng cũng bắt đầu đến quán bánh của lớp cô. Đội ngũ phục vụ vô cùng nhiệt tình, khách hàng cũng vô cùng hài lòng.

Anh và bà cùng Phong quản gia cũng đến. Cô vui mừng vô cùng, cô và Âu Tuyết nhanh chóng chạy đến.

" Kính chào quý khách. Quý khách muốn dùng gì? "

"Chà chà! Hai đứa đẹp nhỉ "

Bà vui vẻ mỉm cười, cô và Âu Tuyết rất vui đưa menu đến. Anh nhìn cô khẽ cười rồi gọi món.

"Anh uống một cà phê với ít bánh ngọt. Bà dùng gì? "

"Cho bà ly trà với bánh giống Âu Phàm nhé "

Âu Tuyết nhận lấy menu từ tay bà. Cô ghi lại rồi vui vẻ trả lời.

"Xin quý khách chờ trong giây lát. Bánh và thức uống sẽ đến ngay "

Anh nhìn theo bóng dáng đáng yêu của cô. Vừa vào trong, Âu Tuyết nắm lấy tay cô.

"Cậu thấy không? Bà cười với mình đấy. Bà chưa cười với mình lần nào, nhưng bây giờ bà cười rồi. Mình thật sự rất vui "

Cô vỗ vỗ tay của Âu Tuyết

"Cậu ngoan ngoãn và học thật giỏi thật chăm chỉ thì bà sẽ yêu quý cậu thôi "

Lúc cô bung bánh ra thì anh lấy khăn lau nhẹ mồ hôi cho cô.

"Mệt lắm sao? Em đi từ sáng sớm, đến bây giờ vẫn chưa được nghỉ "

"Em không sao mà "

Cô vui vẻ đem bánh, trà và cà phê để lên bàn. Thầy Phong từ bên trong gọi cô vào.

"Chúc quý khách ngon miệng! "

Nói rồi cô lại đi vào trong. Anh thầm mừng cô bé này chỉ biết làm anh lo lắng.

Cô chạy vào trong thì thầy Phong vẽ gấp gấp.

"Em đi cùng thầy lấy một ít nguyên liệu ở nhà thầy, xách phụ thầy "

"Tại sao lại là em? " cô ngạc nhiên.

Thầy Phong cúi xuống nhìn cô bằng đôi mắt không thể cưỡng lại được.

"Em muốn đi với thầy hay ở lại đây chạy bàn? "

Cô cùng thầy đi xuống chỗ để xe. Thầy Phong tiến lại gần chiếc xe của mình. Cô chợt khựng lại khi nhìn thấy chiếc xe của thầy. Đây không phải là chiếc xe trong đoạn video lần trước anh cho cô xem. Cô ngạc nhiên đến sợ hãi, đứng tròn chân tại chỗ.

"Mau lên nào! Chúng ta không có thời gian đâu "

Thầy lên tiếng thúc dục cô. Cô chậm rãi bước lên xe, chiếc xe từ từ lăn bánh. Trong lòng cô vô cùng sợ hãi. Cô lén nhìn qua chỗ thầy.

"Đây là xe của thầy sao? "

Thầy Phong vui vẻ trả lời:

"Phải! Đẹp lắm đúng không? Đây là chiếc xe thầy mua tặng cho một người mà người đó không nhận "

"Người đó thật có phúc nhưng lại không biết hưởng "

"Người đó đâu ai xa lạ mà là chị của em đó "

Sao? Là cô sao? Cô quen anh ta từ khi nào nhỉ?

"Thầy quen chị em sao? "

"Phải! Lần chị em đi làm thêm thì thầy đã quen cô ấy "

Không phải anh ta đang nói dối đó chứ. Cô đâu có biết anh ta.

"Lần đầu tiên gặp nhau, lần đó chị của em đã làm bán chiếc áo mới mua của thầy rồi thầy đã thích cô ấy từ lúc nào không hay. Nhưng theo đuổi mãi

nhưng chị em vẫn không chịu thầy "

"Chị em vốn luôn kì lạ như vậy "

Cô cười trừ cho có lệ. Không lẽ cô đã thật sự quên thứ gì đó, mà thứ đó có liên quan đến anh ta.

Chiếc xe dừng lại trước cổng của căn biệt thự lộng lẫy kiểu hiện đại. Cô cùng anh ta bước vào trong. Cô nghĩ nếu anh biết mình thì nhất định anh ta có liên quan gì đó với kẻ đã dấu xác của cô. Nếu nói có liên quan nhất thì người đàn ông trong đoạn video đó chính là anh ta. Nghĩ đến đây cô chợt rùng mình, sợ hãi.

Vừa bước vào cửa chính, hình ảnh của căn biệt thự này khiến cô đau đầu kinh khủng. Một loại hình ảnh nào đó hiện lên trong đầu cô.

"Đừng... anh đang làm gì vậy? "

"Hoàn Nhiên! Anh không thể kìm chế được bản thân mình nữa rồi. Anh yêu em! "

"A... A... Tôi xin anh! Hãy mau dừng lại đi. Tôi cầu xin anh...! "

Tiếng la hét cầu xin của cô vang vọng bên tai. Hình ảnh của gã đàn ông nào đó không nhìn rõ mặt đang bồn chồn, đùa giỡn trên thân thể của cô. Hắn ta xé toạt chiếc áo của cô rồi ném sang một bên. Hắn liên tục hôn lên khắp người cô mặc cho cô đang phản kháng, khó la cầu xin như thế nào. Một màn cường bức diễn ra tại chiếc sofa kia.

Cô đau lòng đến muốn bật khóc. Hắn ta là ai? Tại sao cô lại không nhìn rõ mặt của hắn? Tên khốn nạn đó rốt cuộc là ai? Tại sao căn biệt thự này khiến cô kinh tởm đến như vậy?

"Nguyệt à! Em giúp thầy một tay "

Anh ta mang một đồng túi đến chỗ cô.

"Đây là nguyên liệu làm bánh. Thầy sợ không đủ nên đã cố tình mua thêm. Mấy cái túi nhỏ này em xách phụ thầy nhé "

Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh rồi đem những chiếc túi đến chỗ xe rồi quay lại trường. Trên đường đi cô không hề nói lời nào, vẻ mặt vô cùng lạnh.

"Em làm sao vậy? "

Về đến nơi, cô nắm lấy tay anh kéo đi đến nơi vắng vẻ.

"Chiếc xe của thầy Phong, phó chủ nhiệm lớp em giống hệt như chiếc xe của tên đã bắt em đi "

Anh nghe xong thì ngạc nhiên sau đó lại lo lắng.

"Vậy sao? Vậy anh sẽ cho người điều tra tên đó. Nhưng em phải thật cẩn thận với hắn ta "

"Còn nữa, anh ta còn nói là có quen biết em và từng theo đuổi em nữa. Nhưng em lại hoàn toàn không nhớ anh ta. Anh giúp em điều tra thử xem có thật như vậy không "

Anh nghe xong liền lấy điện thoại gọi cho ai đó. Sau đó, anh lại quay qua nắm lấy tay cô.

"Em yên tâm! Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Bây giờ anh phải đưa bà về rồi. Em nhớ phải thật cẩn thận đó "

"Em biết rồi! "

Vào trong quán cô thấy bà cùng Âu Tuyết nói chuyện rất vui vẻ. Anh cùng bà ra về, Âu Tuyết thì vui mừng như nhặt được vàng. Trước khi về bà còn ghé quầy của Âu Thịnh và mua rất nhiều bánh.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Lòng Nghi Ngờ

Cuối buổi quán vẫn còn rất nhiều khách. Cô bận đến tối mặt tối mày, bánh và nước không kịp để chuẩn bị. Mấy bạn nam dưới sân bán hết bánh thì lên quán phụ giúp. Đến tối thì mọi thứ kết thúc và cả lớp thu được nhiều tiền. Thầy Luân quyết định sẽ đi chợ và đãi cả lớp một buổi tiệc nướng tại nhà của anh ta.

Về đến biệt thự cô mệt mỏi thả người xuống giường. Anh từ ngoài bước vào trên tay còn cầm một ly sữa rồi đem đến trước mặt cô.

"Mệt lắm sao? Uống sữa đi rồi nghỉ ngơi "

Cô miễn cưỡng kéo bản thân ngồi dậy, đem ly sữa uống cạn một hơi rồi nằm xuống. Anh ngồi xuống bên cạnh, đem chân đắp cho cô.

"Mau ngủ đi! "

Nói rồi anh cầm lấy ly sữa rồi rời khỏi. Đột nhiên cô nắm lấy tay anh, kéo anh lại.

"Ở lại với em đến khi em ngủ có được không? "

Anh lại ngồi xuống bên cạnh để cô yên tâm ngủ.

"Không biết kẻ đó có nguy hiểm không? Hắn ta có thù oán gì với em? Em lo lắng lắm "

Anh khẽ xoa đầu cô, giọng đầy ôn nhu, nhẹ nhàng.

"Không sao đâu! Có anh rồi thì sẽ không có ai làm hại em được đâu "

Cô nắm chặt lấy tay anh. Ở bên cạnh anh thật tốt, thật an toàn nhưng tim cô lại đập loạn lên. Bàn tay của anh thật ấm áp, thô ráp đúng chuẩn đàn ông lí tưởng của cô. Cô tự hỏi từ khi nào mà cô lại thích anh. Anh đẹp trai, tài giỏi, thân hình chuẩn siêu mẫu, người hoàn hảo như anh sẽ để ý đến cô sao. Cô cứ thế mà chìm vào giấc ngủ, anh khẽ cười, ngồi lại một chút rồi rời khỏi.

...

Đúng như theo kế hoạch, tất cả mọi người đều tụ họp tại biệt thự của anh ta. Cô cùng Âu Tuyết và Âu Thịnh đi chiếc xe sang trọng đến chỗ anh ta. Vừa đến nơi cô đã thấy anh ta đứng sẵn ở cổng để đón học sinh. Chiếc xe vừa dừng lại thì ai nấy đều trầm trồ hâm mộ.

Cô mặc một chiếc váy trắng hai dây đơn giản nhưng mát mẻ và đáng yêu. Âu Tuyết thì màu hồng kiểu y hệt cô, còn Âu Thịnh thì sơ mi và quần lửng cùng cặp kính đen trông cực ngầu luôn. Vừa bước xuống xe là mấy đứa con gái bu đông như kiến về phía cậu nhóc bánh bao kia. Cô nắm tay Âu Tuyết vui vẻ đi vào trong mặc kệ ai đó đang gặp khó khăn.

Tất cả mọi người đều tụ họp đầy đủ. Hàng loạt những chiếc xe hơi đậu một hàng dài hai bên đường. Xung quanh là những tài xế kim vệ sĩ của những cô cậu tiểu thư thiếu gia ở bên trong.

Buổi tiệc nhanh chóng bắt đầu. Tiếng đàn du dương làm không khí buổi tiệc lắng xuống. Có đến hai lò nướng, kế bên mỗi lò nướng là một đồng xiên nướng đủ loại. Thầy Luân và anh ta thì hì hục nước thịt còn học sinh thì vừa ăn vừa chơi. Cờ cá ngựa, cờ vây, cờ vua, cờ tướng, cờ ti phú, giải ô chữ và tất cả các trò chơi khác, ai nấy đều vô cùng vui vẻ.

Cô nhận lúc không ai chú ý, lấy cớ đau bụng đi vệ sinh để thăm dò xung quanh. Cô đi lên lầu, vào phòng của anh ta để tìm chút thông tin. Cô tìm các ngăn kéo, tủ sách thì tìm được cuốn album ảnh của anh. Bên trong toàn là hình của cô, có cả ảnh chụp chung cô và anh ta.

Cô khá ngạc nhiên, quả nhiên anh ta không nói dối, cô và anh quen biết nhau. Có lẽ vấn đề là cô đã quên mất chuyện gì đó. Cô nhanh chóng lấy điện thoại và chụp lại vài tấm ảnh. Sau đó cô cất vào chỗ cũ rồi tiếp tục tìm kiếm. Nhưng sau đó là màn thất vọng, không tìm thêm được thứ gì khác nên cô đành trở lại bữa tiệc.

Cô đi lại chỗ anh ta, cố gắng gặng hỏi mọi thứ.

"Thầy à! Thầy nói thầy quen chị của em nhưng sao em không nghe chị nhắc gì về thầy? "

"Vì cô ấy đã quên thầy rồi. Em có nhớ chị em gặp tai nạn nên mới nhập viện không? Từ lần đó cô ấy đã không nhớ thầy nữa "

Quả nhiên! Quả nhiên là do tai nạn đó mà cô quên mất anh ta. Năm đó cô bị tai nạn rơi từ trên lầu xuống nhưng may mắn được cứu. Khi tỉnh lại thì không sao, lúc đó cô có cảm giác như đã quên đi điều gì đó, nhưng cô lại nhớ ra tất cả mọi người nên cô cũng không có nghi ngờ gì. Hóa ra, cô quên mất anh ta.

"Nào! Thịt nướng của em "

Anh ta đem bỏ lên đĩa của cô rất nhiều thịt xiên rồi nói tiếp:

"Chị của em rất xinh đẹp lại học giỏi, em nên noi gương chị của mình nhiều hơn có biết không? "

Thầy Luân ở bên cạnh thêm vào.

"Nguyệt vẫn làm rất tốt đó thôi. Điểm số thì luôn đứng đầu cả khối. Em mới chính là tấm gương để các bạn khác noi theo đó "

" Tại sao chị em lại gặp tai nạn vậy a? "

Anh ta nghe xong liền khựng lại. Anh mắt anh ta đau buồn, nhưng tại sao lại như vậy.

" Thầy không biết! "

Cô nghĩ mọi chuyện không đơn giản như thế.

Sau một lúc cô lại lên trốn đến chỗ xe của anh ta ở trong sân. Cô nghĩ nếu thật là chiếc xe này thì nhất định sẽ để lại thứ gì đó bên trong. Cô mở cửa xe sau ra rồi dò tìm xung quanh. Cô tìm được dưới chân có vài sợi tóc, trên ghế ngồi ở trong góc có vết gì đó khác thường. Có lẽ đó là tóc của cô và vết kia là máu đã khô lại lâu ngày. Có thể anh ta lau chùi mà còn sót lại một ít. Cô nhanh đến sợi tóc để vào bịt mà cô đã chuẩn bị sẵn.

Lúc này, trong đầu cô chỉ nghĩ đến anh ta. Sự nghi ngờ của cô ngày một tăng cao, mọi thứ đều có liên quan đến tên thầy giáo kia. Nếu cô nhớ lại mọi chuyện thì cô lẽ sẽ giúp ích gì đó. Nhưng hiện tại cô cần xác minh sợi tóc này có phải của cô hay không. Nếu sợi tóc này là của cô thì chính chiếc xe này chở cô vào đêm đó. Khả năng anh ta là thủ phạm là rất cao.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: \thành Thịch... Thịch Thịch\

Tối đó cô đến phòng làm việc tìm anh. Anh ngồi trên bàn, tiếng máy tính lạch cạch vang vọng. Cô đem mẫu tóc ở trong xe và mẫu tóc của cô để trước mặt anh. Anh ngạc nhiên ngược lên nhìn cô.

" Đây là gì? "

" Đây là mẫu tóc mà em đã nhặt được trên xe của tên thầy giáo đó, còn đây là mẫu tóc của Nguyệt. Em muốn nhờ anh kiểm tra xem đây có phải mẫu tóc của em không. Em còn tìm thấy vết máu khô ở trên xe của anh ta "

" Làm sao em lấy được nó? "

" Hôm nay có buổi tiệc nướng ở nhà anh ta. Em còn thấy được bức hình này trong nhà của anh ta "

Cô mở điện thoại lên cho anh xem những bức hình mà cô chụp được. Anh xem xong sắc mặt liền thay đổi, có vẻ rất nghiêm trọng.

" Lại đây! "

Cô tiến lại gần chỗ anh. Anh liền đưa tay búng lên trên trán cô một cái rõ đau. Anh có chút tức giận, như muốn mắng cô nhưng rồi lại hạ giọng xuống, trách mắng nhưng lại rất ngọt ngào.

" Tại sao lại không nói trước với anh? Em có biết nguy hiểm lắm không? Nếu như hán ta là người đầu xác của em, thì em có biết sẽ nguy hiểm như thế nào nếu hán phát hiện không? Em chỉ biết làm anh lo lắng thôi "

Cô bấu môi, đưa tay xoa trán của mình.

" Anh lo lắng sao? Tại sao? "

Anh không do dự liền trả lời:

" Tất nhiên! Anh đương nhiên phải lo lắng rồi. Vì nếu em xảy ra chuyện gì thì anh biết phải làm sao? "

Cô khựng lại khi nghe được câu nói của anh. Anh khiến cô ngạc nhiên vô cùng nhưng cũng lại thấy rất vui. Anh bắt đầu cảm thấy bối rối, lúng túng.

" Anh sẽ đem cái này kiểm tra giúp em "

Anh đổi chủ đề, lảng tránh ánh mắt của cô. Cô thấy anh cứ lúng ta lúng túng thì cảm thấy có chút mắc cười. Cô thật muốn đùa anh thêm nhưng rồi cũng bỏ ý định rồi đi về phòng.

Vừa xoay lưng đi, anh nhanh chóng nắm lấy tay cô kéo lại. Cô bị anh kéo nên mất thăng bằng mà ngã vào lòng anh. Mặt của cô ngay ngắn dán vào ngực anh, hơi ấm cùng mùi hương nơi anh quấn lấy cô.

Bất giác hai má cô đỏ ửng, hơi thở cũng trở nên gấp gáp. Bây giờ thì đến lượt cô lúng túng, cô thoát khỏi chỗ anh nhưng lại bị vòng tay cứng rắn của anh giữ lại. Anh đưa bàn tay ấm áp của mình vén những sợi tóc rối trên mặt cô. Tim cô lúc này như muốn nhảy khỏi lồng ngực, bối rối vô cùng.

" Lần sau, nhất định phải nói với anh. Nếu không anh nhất định sẽ phạt em đó. Đừng khiến anh phải lo lắng "

" Em nhớ rồi! Sẽ không có lần sau nữa "

Cô đẩy anh để thoát ra nhưng vẫn bị anh giữ chặt. Cô thật muốn đào cái hố để chui xuống. Tim cô đập càng lúc càng nhanh, hai tai đỏ ửng lên. Nếu cứ như vậy thì cô sẽ phát điên mất.

" Nhiên à! Ngủ ngon! "

Anh khẽ cười rồi buông tay của mình ra. Cô bối rối cúi đầu, hai má ửng hồng.

" Anh... anh ngủ ngon! "

Dứt lời cô chạy vội ra khỏi phòng. Cô đóng cửa phòng của mình lại rồi tựa lên cánh cửa, đưa tay ôm lấy ngực.

Đây là lần đầu tiên anh ấy gọi tên cô, cái cảm giác thật khó tả. Tim cô bây giờ vẫn đang đập thình thịch thậm chí cô còn nghe thấy rõ.

Cô không ngờ hằng ngày nhìn anh nghiêm túc đứng đắn như vậy nhưng hôm nay lại mạnh mẽ và có chút phong lưu. Nhưng không hiểu sao cô lại có cảm giác ấm áp, thích thích điều đó. Có phải cô rất hư hỏng không?

Cả đêm đó, có hai người chần chọc không ngủ. Vì tất cả tâm trí lẫn tâm can đều đang nghĩ đến ai đó.

Hôm nay cô được nghỉ, vì vậy cô ngủ đến tận trưa mới dậy. Vì đêm qua không ngủ được chút nào, đến tận sáng cô mới chợp mắt.

Vừa xuống nhà bếp thì người làm đang dọn bữa trưa. Một mâm thức ăn vô cùng thịnh soạn, cứ như mâm cỗ. Cô nuốt một ngụm nước bọt rồi thềm thường ngồi xuống. Không lâu sau bà cũng đến chỗ cô.

" Âu Tuyết và Âu Thịnh đâu rồi bà? "

Vì cô ở nhà bếp cũng gần năm phút rồi mà không thấy bóng dáng của hai đứa đó đâu. Bà ngồi xuống, vui vẻ trả lời:

" Hai đứa nó đi mua sắm với mẹ nó rồi. Nghe nói chiều phải đến trường để đại diện cái gì đó "

Bà nói cô mới nhớ được, nếu không thì cô cũng quên bén mất.

Trường cô tổ chức đi thăm các bạn học sinh nghèo. Mỗi khối sẽ chọn ra một lớp đại diện, lớp đó phải chọn ra năm học sinh xuất sắc nhất. Học sinh lớp một không được tham gia nên tổng cộng có tất cả là 15 học sinh tham gia. Xe sẽ chạy lúc một giờ rưỡi. Cô nhìn lên chiếc đồng hồ chỉ điểm mười hai giờ.

" Cháu quên mất là cháu cũng có tham gia. Xin phép bà cháu đi chuẩn bị "

Cô vội vàng chạy lên phòng chuẩn bị đồ. Vì phải đi đến xa nên phải mất mấy ngày. Cô tự hận bản thân, cũng hận luôn ai đó khiến cô không thể tập trung được.

Bà ngồi trên sofa xem ti vi rồi uống trà, thấy cô bà liền đi đến.

" Cháu đã chuẩn bị áo ấm chưa? Nghe nói ban đêm ở đó lạnh lắm "

" Dạ rồi! Cháu phải lên trường để tập họp nữa nên bây giờ cháu đi luôn nha bà "

Bà hai mắt rung rung, có lẽ là bà không muốn cô đi hay lý do gì đó.

" Cháu nhớ phải cẩn thận đó "

Cô ôm chầm lấy bà, hai bà cháu bịn rịn nín kếu. Mãi bà và cô mới buông nhau ra. Cô lên xe rồi rời khỏi biệt thự.

Vốn dĩ bà và cô chỉ là hai người xa lạ nhưng cô đặc biệt yêu quý bà, xem bà như bà ruột của mình. Cũng không hiểu sao, ở bên bà cô luôn có cảm giác như người thân. Cô nghĩ nếu hôm đó cô không gặp bà thì hôm nay cô đã ở trại trẻ mồ côi rồi. Cô cũng thầm cảm ơn bà, cảm ơn những tình cảm bà dành cho cô.

Chiếc xe nhanh chóng dừng lại trước cổng trường. Không lâu sau tất cả học sinh đều có mặt đông đủ. Thầy hiệu trưởng xuất hiện để phát biểu và dặn dò rất nhiều thứ. Nào là tình yêu thương, đoàn kết, giúp đỡ lẫn nhau và cố gắng hết sức để hòa nhập. Chuyến đi này là do sở giáo dục đưa xuống. Tất cả trường khác đều phải thực hiện. Nhằm mục đích khảo sát thực tế việc học và giáo dục cũng như điều kiện học tập ở đó. Mỗi trường đều được phân chia thích hợp. Nghe nói có trường còn phải ra tận vùng núi miền bắc. Mà cô nghe nói trường cô sẽ đến một ngôi trường ở tỉnh Đắc Lắc. Chuyến đi sẽ kéo dài đến tận bốn ngày liền, không tính thời gian đi xe.

Lớp cô có cô, Âu Tuyết, Âu Thịnh cùng hai bạn khác. Tất cả đều là top năm đứng đầu bảng điểm.

Sau một hồi vòng vo tình đoàn kết thì cuối cùng cũng được lên xe. Tất cả đều ngồi chung một xe. Chiếc xe không lâu sau liền lăn bánh tiến đến miền trung thân thương.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Thăm Trường

Trong chuyến đi mọi người đều vui vẻ nói chuyện với nhau. Có vài tên nhóc lớp năm đùa giỡn, một bé gái thắc mắc hỏi:

"Ồ đó nhiều người dân tộc lắm. Làm sao chúng ta nói chuyện với họ?"

Một cậu nhóc mập ú cười trả lời:

"Đơn giản thôi! Chỉ cần không nói chuyện với họ là được."

"Người kinh ở đó nhiều hơn người dân tộc nên không cần phải lo đâu."

Cậu nhóc ngồi bên cạnh tên mập trấn an cô bé. Cô quay qua nhìn bên cạnh thì Âu Tuyết đã ngủ từ lúc nào. Còn Âu Thịnh thì đập quyển sách che mặt, cũng không biết đã ngủ chưa.

Đến tận hơn tám giờ tối xe mới tới thành phố Buôn Mê Thuộc. Các thầy cô thuê khách sạn để ngủ lại, đến sáng hôm sau mới tiếp tục đến tỉnh lẻ.

Mọi người đều ăn uống sau đó đi ngủ. Vì các thầy cô tham gia đều là người Việt nên ai nấy rất sành sỏi và chu đáo. Cô nằm trên giường, xoay qua xoay lại mà mãi vẫn chưa ngủ được. Vì cô đã ngủ suốt đường đi nên có lẽ bây giờ không ngủ được. Cô lại lấy điện thoại ra, bắt giấc lại gọi cho anh. Đến khi cô giật mình nhận ra thì bên tai đã truyền đến âm thanh quen thuộc.

"Không ngủ được sao?"

Làm sao anh biết hay vậy nhỉ? Cô không ngờ anh lại có thể đoán như thần.

"Dạ phải! Có lẽ lúc chiều ngủ nhiều quá."

"Có cần anh ru em ngủ không?"

"Em lớn rồi! " cô thẹn thùng.

"Mau ngủ đi! Mai còn phải đi nữa. Nhớ cẩn thận!"

"Dạ!"

Được nghe giọng của anh, cô cảm thấy thật tốt. Đột nhiên bên tai truyền đến âm thanh của phụ nữ.

"Đồng tổng! Người ta muốn...!"

Giọng nói đầy ám muội, mỉa mai, âm thanh đó thật khiến người khác sứt sùi. Cô hai mắt mở to, tựa như vừa nghe sấm đánh bên tai.

"Ngủ ngon!"

Câu cuối cùng, rồi anh tắt máy. Cô không hiểu cảm giác này là gì. Nhưng ruột gan cô như rối rắm cả lên. Nước mắt không hiểu sao lại cứ rơi xuống. Hóa ra là tự cô đa tình, hóa ra chỉ có mình cô là ôm giấc mộng ngọt ngào. Nghĩ đến âm thanh đầy dục vọng của cô gái kia thì cô không tài nào bình tĩnh được. Nước mắt cứ thế lặng lẽ rơi xuống, cũng không dám khóc thành tiếng, tìm cứ như bị ai đó đâm trúng.

Sáng hôm sau, hai mắt cô như con gấu trúc, đen thui thui. Nhìn mình trong gương cô chỉ thờ dài một hơi. Bước ra khỏi cửa thì gặp anh ta. Nhìn thấy cô, anh ta ngạc nhiên vô cùng.

"Đêm qua lạ chỗ nên không ngủ được sao?"

"Dạ!"

"Nào! Tươi tỉnh lên! Mau ra xe, chúng ta còn đi ăn sáng nữa."

Nói rồi anh ta đi khỏi. Cô vào lấy vali rồi lên xe chờ. Âu Tuyết và Âu Thịnh nhìn thấy cô thì không khỏi giật mình. Cô hiện giờ không còn chút sức sống

nào cả nên cũng không nghe lọt lỗ tai một chữ nào. Cảm giác cứ như cô đang bị thất tình. Sau một hồi ngồi trên xe suy nghĩ. Cô quyết định gạt nó sang một bên và sốc lại tinh thần.

Chiếc xe dừng lại trước cổng của một ngôi trường tiểu học. Ngôi trường cũ kỹ, điều kiện vô cùng thiếu thốn. So với một ngôi trường bình thường ở thành phố thì kém xa.

" Đây mà cũng gọi là trường sao? Chẳng khác nhà hoang một chút nào "

Một cô bé khối bốn, giọng kiêu ngạo, đánh đá. Thầy Phong lên tiếng nhắc nhở.

" Vì như vậy mới cần sự giúp đỡ của chúng ta. Em không nên nói những lời không hay đó "

Cô bé đó chỉ biết dạ rồi im bặt. Âu Tuyết ghé sát tai cô nói nhỏ:

" Mấy phòng học này như muốn sập đến nơi vậy. Muốn chúng ta phải học chung với họ ở trong đó. Minh thả học ở ngoài đất này còn hơn. Nguy hiểm trùng trùng "

" Đừng nghĩ nhiều như vậy "

Cô vồn vện chỉ đáp lại một câu, tâm trạng cũng không để ý nhiều. Sau một hồi bàn bạc rồi phân chia thì cô được xếp vào học chung với lớp 2a. Thầy giáo lớp này cũng chạc tuổi ba của vô. Thoáng nhìn có chút quen quen nhưng không nhớ ra là ai. Thầy giáo đó thấy cô là nhìn cô mãi. Vừa đi đến lớp thầy vừa hỏi cô.

" Em tên gì? "

" Tổng Nhật Nguyệt ạ "

Vừa nghe đến tên cô thầy đột nhiên ngừng lại, xoay qua nhìn cô.

" Em họ Tổng sao? Có phải em là con gái của Tổng An không? "

Đó là tên ba cô. Không lẽ thầy ấy biết ba cô sao?

" Thầy biết ba em sao? "

" Vậy đúng là em rồi. Thầy là bạn học từ thời tiểu học đến đại học của ba em. Năm thầy chuyển đến đây thì em mới sinh ra. Nhìn em giống hệt chị của em nên thầy nhận ra, chỉ là không nhớ tên "

Cô bắt đầu lục lại trí nhớ của mình. Năm đó, có một chú rất hay đến nhà cô chơi, còn hay mua quà tặng cô. Nhớ đến đây cô mới biết. Thầy ấy đúng thật là bạn thân của ba cô, tên là Lương Gia Nguyên. Năm đó, thầy ấy tình nguyện đến vùng núi dạy học nên cũng lâu lắm rồi không gặp lại. Bây giờ có thể gặp nhau ở đây, thật trùng hợp biết mấy.

Vừa vào lớp là cả lớp đó nhìn cô chăm chú, cứ như cô là thú lạ đi lạc. Vừa là người quen vừa là học sinh giỏi nên thầy để cô làm trợ giảng.

Cả buổi cô xem xét từng người một mới phát hiện. Trình độ học của mấy đứa nhóc lớp này phải nói là kém lắm luôn. Có đứa còn chưa đọc được, áp a ập ứng, nặn mãi mới ra được một chữ. Buổi học này phải nói là cực kì chán. Vậy mà thầy ấy cũng dạy được suốt mấy năm nay. Cô cũng thầm khâm phục thầy.

Đến tối thầy cô đến một căn nhà nghỉ trong vùng trọ lại. Cô nằm trên giường, trần chọc qua lại, không tài nào ngủ được. Bên tai cứ văng vẳng giọng nói của người phụ nữ kia. Điều đó khiến cô vô cùng khó chịu. Cô với tay lấy chiếc điện thoại trên bàn. Cả ngày cô quên sạc pin. Vừa cầm lên cô thấy màn hình hiện lên hơn hai mươi cuộc gọi nhỡ từ anh. Bỗng nhiên cô cảm thấy tức giận, cũng không muốn gọi lại. Cô tắt nguồn rồi trùm mền đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Kí Ức

Vừa đến nửa đêm mọi người nhón nháo cả lên. Cô và Âu Tuyết ngáp ngáp dài ra xem thử. Nghe đâu có một học sinh khối ba đi lạc, đến bây giờ vẫn chưa về. Mỗi thầy cô cùng vài học sinh nữa cùng nhau chia ra tìm.

Cô cùng thầy Phong và Âu Tuyết xách đèn pin lên vùng đồi tìm. Trời vừa tối vừa lạnh, cây cối xum xuê, đường đi lại vòng vo, gồ ghề. Vùng đồi này có ba bốn nhóm chia nhau tìm kiếm. Sau hơn nửa tiếng mà vẫn chưa tìm thấy. Âu Tuyết cùng cô giáo với các bạn khác về phòng. Còn cô cùng anh ta tiếp tục tìm kiếm.

Đi đến một chỗ khác cô bỗng trượt chân ngã từ trên đồi xuống. Chỉ nghe phía sau tiếng anh ta gọi thất thanh.

"Nguyệt! Cần thận! "

Âm thanh đó cùng giọng nói đó cô đã từng nghe nhưng không hề biết là ai. Đầu cô đập mạnh xuống đất rồi cô bất tỉnh ngay sau đó. Anh ta nhanh chóng lao xuống chỗ cô. Bế cô lên, anh ta mới phát hiện đầu cô đang chảy máu. Anh ta nhanh chóng đưa cô đến trạm y tế gần đó để băng bó vết thương.

Không lâu sau, học sinh đi lạc đó cũng được tìm thấy. Mọi người ai nấy đều về phòng nghỉ ngơi. Chỉ có anh ta trực lại trạm y tế với cô.

Trời gần sáng cô mới tỉnh lại, trán cô ướt đầm mồ hôi. Anh ta đang ngồi bên cạnh cô, tay chống lên cằm để ngủ. Cô dùng ánh mắt sợ hãi, kinh tởm nhìn anh ta. Cô không thể tin được người đẹp trai, tài giỏi tưởng chừng như là hoàn hảo như anh ta lại là một kẻ vô lại, không biết liêm sỉ.

Cô đã nhớ ra rồi. Sau cú va chạm đó, tất cả những gì cô đã quên về anh ta, cô đều nhớ lại toàn bộ. Cú sốc đó, sự nhục nhã đó tựa hồ như mới vừa hôm qua. Cô thật sự muốn ngồi dậy bóp chết anh ta. Cô hận vì sao lúc đó cô không một dao giết chết anh ta mà lại chọn cách ngu ngốc đó.

...

Năm đó cô vừa học xong mười một, năm cô mười sáu tuổi. Vì học giỏi nên cô được nhà trường cho lên lớp học cùng với anh chị. Lúc đó gia đình cô gặp khó khăn, nợ nần chồng chất. Cô đành phải ra ngoài làm thêm để phụ giúp ba mẹ. Ba mẹ cô không cho nên cô đã bỏ nhà đi.

Cô làm thêm rất nhiều việc. Có lần cô bùng cả phê làm đổ lên người anh ta. Đó cũng là lần đầu tiên cô gặp anh ta. Lúc đó anh ta một mực đòi cô đền lại chiếc áo. Cũng lúc đó, cũng vì chuyện đó mà cô bị chủ quán đuổi việc.

Cũng từ khi ấy anh ta bám riết lấy cô, đòi cô đền áo. Rồi vào một ngày đẹp trời anh ta tỏ tình nói thích cô. Nhưng cô không thể quên những việc tốt mà anh làm cho cô. Anh ta đi theo cô làm cô liên tục bị mất việc. Lúc đó cô lại càng tức, càng hận anh ta hơn nên cô đã từ chối thẳng thừng rồi quay lưng bước đi.

Vài tuần sau cô không còn nhìn thấy anh ta nữa. Tưởng chừng như được thoát nạn nhưng ai ngờ được anh ta lại xuất hiện cùng với chiếc xe thể thao cực đẹp để tỏ tình với cô lần nữa. Cô cũng từ chối thẳng, cũng quay lưng bỏ đi. Mọi người xung quanh lúc đó trách cô vô tình, vô tâm. Nhưng ai nào biết được anh ta xấu xa đến mức nào.

Mặc kệ cô vô tâm hay vô tình, mặc kệ cô năm lần bảy lượt từ chối, anh vẫn đeo bám theo cô. Cô sợ hãi trốn tránh anh ta nhưng rồi anh ta vẫn tìm thấy.

Một ngày kia, anh ta gọi cô đến nhà, muốn cô giúp anh ta nấu bữa tối và cô đã nhận lời giúp đỡ. Lúc xong việc cô vừa chuẩn bị quay về thì anh ta trở về. Cô gặp mặt anh ta ở cửa chính. Anh ta đột nhiên điên cuồng lao đến ôm lấy cô rồi hôn cô. Nụ hôn một lúc một cuồng nhiệt. Anh ta đẩy cô nằm xuống sofa rồi đưa tay xé toạt chiếc áo của cô, ném sang một bên.

Mặc kệ cô van xin, khóc lóc ỉ ôi, anh ta vẫn tiếp tục dục vọng của mình. Nói rằng anh ta yêu cô, không thể kìm chế bản thân. Anh ta sau đó tháo bỏ quần áo của mình, thực hiện hành động cưỡng bức, lấy đi tất cả những gì cô có.

Cô lúc này đã không thể phát ra tiếng nào nữa rồi. Cô chỉ biết lặng lẽ rơi nước mắt trong sự tuyệt vọng, đau đớn thân xác lẫn tinh thần, tất cả như đang tra tấn cô.

Hôm sau anh ta khóc lóc, xin lỗi cô. Cô chỉ trắng mắt nhìn trần nhà. Thân hình cô lỏa thể nằm trên sofa cùng một vũng máu nhỏ dưới thân. Cô lúc đó tựa như một cái xác không hồn.

Sự tủi nhục, đau đớn và nỗi hận cô mang theo đã dẫn cô đến cái chết. Cô nhân lúc anh ta không để ý, khoác chiếc áo vào, ra ban công tầng một rồi nhảy xuống. Trước khi cô nhảy xuống anh ta đã nhanh chóng lao đến nhưng không kịp nữa.

Anh ta sau đó nhanh chóng đưa cô đến bệnh viện. Tất cả mọi thống khổ đau đớn, mọi thứ liên quan đến người đàn ông đó cô đã chọn cách quên hết.

Bây giờ nhớ lại cô cứ nghĩ mọi chuyện chỉ mới vừa hôm qua. Cô hận người đàn ông đó, hận đến tận xương tủy.

Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh trước mặt anh ta. Mọi chuyện sau đó đều ổn thỏa trôi qua. Trong thời gian ngắn ngủi, cô đã giúp cho vài học sinh tiến bộ hẳn. Trước khi rời đi, thầy Nguyễn khen cô rồi cảm ơn cô. Cô quay lại nhìn thì phát hiện thầy đang khóc. Vì cô đã kể cho thầy ấy nghe mọi chuyện đã xảy ra. Ánh mắt cô và thầy quyền luyến lấy nhau không rời. Có thể cho thầy là người thân của cô. Vì vậy cô có chút không nỡ.

Bản báo cáo ngay khi về trường đã được gửi đến sở giáo dục. Về đến biệt thự, bà liền ôm chầm lấy cô.

"Nguyệt Nguyệt có mệt không? Đầu con bị sao vậy? "

Bà nhìn thấy vết băng sau đầu cô thì hốt hoảng cả lên.

"Cháu không cần thận nên ngã thôi ạ "

" Bà đã dặn là phải cần thận rồi mà "

Bà mắng yêu cô rồi đưa cô về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Tổ Tình

Anh vừa về đến nhà, gặp bà ở phòng khách. Nghe bà kể lại anh mới đi đến phòng cô.

"Nguyệt Nguyệt không hiểu sao từ khi về là nhốt mình ở trong phòng, ai gọi cũng không mở. Con bé còn bị thương nữa nên bà rất lo lắng "

Anh vừa gõ cửa gọi cô vừa nhớ lại lời bà kể.

"Nguyệt à! Mở cửa đi em Nguyệt! "

Anh vịn phần lo lắng, nhưng gọi mãi cũng không có chút động tĩnh nào. Anh xuống phòng khách lấy chìa khóa rồi mở cửa bước vào.

Anh chậm rãi đi đến bên cạnh giường của cô. Cô nằm đó không nói một lời, ánh mắt vô hồn, tựa như một cái xác. Bỗng nhiên cô roi nước mắt khiến anh càng thêm lo lắng, sợ hãi.

"Nhiên à! Em không sao chứ? "

Anh vịn tay lấy chiếc khăn giấy đem đến cho cô nhưng cô không mảy quan tâm.

Từ lúc về, nhìn thấy bức hình của anh ở phòng khách, cô lại nhớ đến cuộc điện thoại đêm đó. Cô lại buồn, lại đau cùng với nỗi đau của quá khứ. Tâm trạng cô hiện giờ phải nói là rất thảm. Vừa nghe thấy giọng anh cô vừa mừng vừa tủi.

Vốn dĩ anh không có tình cảm với cô. Tại sao anh lại quan tâm cô như vậy? Anh càng quan tâm cô càng cảm thấy đau. Bởi vì như vậy nên cô không thể quên anh. Sợ rằng sẽ chìm vào đó sâu hơn.

Tất cả mọi thứ cô đều không thể chịu nổi nữa nên mới khóc. Nước mắt cứ thế rơi xuống. Trong giây phút yếu đuối cô lại muốn nhảy lầu một lần nữa. Một là quên đi mọi thứ, hai là biến thành kẻ tàn phế còn không thì sẽ chết. Tất cả đều là cách giải quyết nhanh gọn. Nhưng cô lại không thể làm vậy, vì đây là thân xác của em gái cô. Cô không thể tùy tiện theo ý của mình.

"Nhiên à! Nghe anh nói. Thật ra anh và cô gái hôm đó không hề xảy ra chuyện gì cả. Mọi chuyện không như em nghĩ đâu "

Anh vội vàng giải thích nhưng cô vẫn không mảy may cử động, gương mặt càng không một chút biểu cảm nào.

"Ra ngoài! "

Giọng nói vô cùng lạnh lẽo, cùng với ánh mắt của cô khiến người khác vừa lo lắng vừa sợ hãi.

Cô không muốn nghe giải thích vì đối với cô tất cả đều là giả dối.

"Nhiên à! Bình tĩnh đi em, nghe anh nói. Anh thật sự không hề nói dối em. Anh biết em sẽ không muốn nghe nhưng em phải tin anh "

Nhìn bộ dạng anh cuống cuống cả lên vì chỉ muốn giải thích với cô. Bỗng chốc cô lại yếu lòng, như rằng chưa từng nghe thấy giọng nói kia.

"Tại sao anh lại phải giải thích? Anh làm gì với ai đâu đâu có liên quan đến tôi. Vậy anh giải thích để làm gì? "

Đến đây anh lại ấp a ấp úng.

"Anh chỉ không muốn em hiểu lầm "

"Tại sao? "

"Bởi vì... em... em... rất quan trọng... đối với anh "

Ép anh nói ra ý nghĩ của mình. Vậy mà khi anh nói ra rồi cô lại cảm thấy nghẹn ở cổ, cảm giác ngọt ngào lan tỏa. Bây giờ không còn nữa rồi. Chỉ một câu nói của ai kia cô đã tha thứ tất cả.

"Là em gái sao? Là em gái nên mới quan trọng "

" Không! Vì... anh... anh... thích em "

Cô có thể thấy anh phải khó khăn như thế nào mới nói ra được điều đó. Cô cảm thấy rất sung sướng, sung sướng phát điên lên được. Cô có nghe nhầm không? Không thể nào như vậy được.

" Nói lại lần nữa đi! "

" Anh... thích em! "

Hai tai anh đỏ ửng cả lên. Cô vui sướng, ngồi bậc dầy ôm chầm lấy anh.

" Em... cũng thích anh! "

Anh hai mắt mở to, ngạc nhiên, không thể tin được. Anh đẩy cô ra, nhìn thẳng vào mắt cô.

" Em nói thật chứ? "

Cô mỉm cười gật đầu khẳng định. Anh lao đến ôm lấy cô, hôn lên trán cô sau đó lại là môi. Lúc đầu là nhẹ nhàng nhưng rồi lại cuồng nhiệt khó tả.

Cô đem tất cả mọi chuyện kể cho anh nghe. Anh ôm lấy cô, khẽ nắm tay cô.

" Không sao cả! Mọi chuyện đã qua rồi. Bây giờ chuyện cần làm là tìm lại xác của em. Anh đã cho người xét nghiệm rồi. Kết quả là trùng khớp "

" Vậy thì đúng rồi! "

" Anh nghĩ chỉ có hân ta là đáng nghi ngờ nhất. Mọi chuyện còn lại hãy để anh có được không? Anh không muốn em gặp nguy hiểm, em chỉ cần ở bên cạnh anh là được "

Cô khẽ cười, tựa đầu vào vai anh. Chưa bao giờ cô lại có cảm giác ấm áp và hạnh phúc như vậy. Cô cũng không thể tin được đây là sự thật. Vì nó đến quá nhanh khiến cô khó lòng mà tiếp nhận.

Đêm đó nếu không nhờ cuộc điện thoại của cô thì anh đã thật sự làm chuyện có lỗi.

Đêm đó anh uống rượu, trong đầu chỉ nhớ đến cô. Cô thư kí từ ngoài bước vào, hành động quyến rũ anh. Anh nhìn cô thư kí đó hóa ra cô nên không kiềm được ý thức. Đến khi cô gọi đến anh mới nhận ra, sau đó liền rời khỏi.

. . .

Chiếc xe dừng lại trước cổng căn biệt thự. Anh ta chậm rãi bước vào, bật đèn lên thì phát hiện người phụ nữ đang ngồi trên sô pha.

" Tại sao em lại đến đây? "

Cô gái kia mặc sành điệu lại rất quyến rũ, xinh đẹp. Cô gái đó nhìn anh ta bằng ánh có tình có hận.

" Em đến là để thăm anh đó. Thật không ngờ anh lại si tình như vậy. Cô ta chết rồi mà anh vẫn không chịu buông tha "

Anh ta nhìn cô gái đó bằng ánh mắt chán ghét.

" Không phải việc của cô. Ngược lại là cô, cô không thấy mệt sao? "

Cô gái đó đứng lên, chậm rãi bước về phía anh ta.

" Không đâu! Tôi lại cảm thấy hứng thú. Không biết anh sẽ làm gì với cái xác đó. Nếu cảnh sát biết được thì anh có mà đi toi "

" Nếu không nhờ phúc của cô thì cô ấy đã không biến thành một cái xác "

Cô gái đó có chút kích động nên hơi lớn tiếng.

" Tại sao anh biết mà không tố cáo tôi đi? Anh nghĩ anh có thể cứu nó sống lại sao? "

Anh ta quay qua nhìn thẳng mắt cô gái đó khẳng định:

" Cô ấy nhất định sẽ sống lại "

Cô gái đó tức giận đùng đùng bỏ đi. Anh ta ngồi phịch xuống sô pha, hai tay xoa xoa đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Cảm Xúc Yêu

Hôm nay anh chủ động lái xe đưa cô đi học. Âu Tuyết và Âu Thịnh ngạc nhiên nhìn cô bước lên xe anh. Cảm giác như cô được làm nữ thần bên cạnh nam thần là anh.

Anh mở cửa xe, cô chậm rãi bước xuống. Hàng trăm cặp mắt đổ dồn về phía cô và anh.

"Nhớ đừng quấy phá đấy "

Cô bấu môi nhìn anh rồi quay lưng bước vào. Anh nhanh tay kéo tay cô lại rồi hôn lên trán cô một cái, trước sự chứng kiến của rất nhiều người.

Mặt cô đỏ bừng đi vào trong. Cả buổi học, cô có cảm giác như ai đó đang nhìn cô, cảm giác như bị nhìn đến nóng cả tấm lưng. Nhưng cô cũng chẳng dám nhìn xuống, vì cô nghĩ điều đó không hề khôn ngoan gì.

Tiết học đầu tiên trôi qua. Tiết học thứ hai cô bắt đầu thấy khó chịu, trán tuôn mồ hôi ướt đẫm. Tim cô nhói lên từng hồi, cảm giác nghẹt thở khiến cô khó chịu. Tưởng chừng như không thể chịu được nhưng cảm giác đó đột nhiên dừng lại. Chỉ để lại cho cô sự ngạc nhiên, cùng hàng nghìn câu hỏi cần giải thích.

Giờ ra về, anh đứng tựa lưng vào xe, chờ cô. Cô lên đứng trong cổng nhìn ra. Cô cười trong vô thức. Từ khi nào anh lại đẹp đến như vậy. Khuôn mặt đẹp, bờ vai rộng, đôi chân thon dài, đứng chuẩn người mẫu. Mái tóc anh vuốt nhẹ, hai tay cho vào túi quần, bình thần chờ đợi cô. Bóng dáng này, hình ảnh này đã khiến biết bao cô gái phải siêu lòng.

Đột nhiên sự ám áp len lỏi trong trái tim cô. Hai má cô đỏ ửng, tim như gõ trống, chậm rãi tiến về phía anh. Anh nhìn thấy cô liền mỉm cười.

Anh đưa cô đi ăn, anh cùng cô kể rất nhiều chuyện trước đây. Từ chuyện đi học đến đời thường, lại chuyển qua sở thích, sở ghét của nhau. Cô ghi nhớ tất cả mọi thứ ở anh, ghi vào tận sâu trong lòng.

Anh và cô đã hứa với nhau là sẽ không bao giờ lừa dối hay nói dối đối phương. Cô nhất định sẽ giữ lời, vì cô cũng không muốn lừa dối anh và cô cũng hy vọng anh giữ đúng lời hứa của mình.

Giữa cô và anh cũng như bao cặp đôi khác, ăn uống, xem phim rồi hẹn hò. Chỉ là người khác nhìn vào nghĩ cô là em gái của anh. Những cô gái khác thân thiện lại tán tỉnh anh trước mặt cô. Điều đó thật sự làm cô rất khó chịu. Đôi lúc cô rất hét thật to cho họ biết, tôi là bạn gái của anh ấy. Nhưng điều đó thật kì lạ đúng không?

Anh rất ngọt ngào, lãng mạn và rất quan tâm đến cô, anh cũng rất chu đáo nữa. Mỗi tối anh đều đem đồ ăn đến phòng cô rồi cùng cô xem phim hàn quốc. Mặc dù anh không thích nhưng anh vẫn ngồi cùng cô. Đôi lúc lại cùng đọc sách, cùng luyện thi ba hoa mọi thứ trên đời. Ở bên cạnh anh cô chỉ cần ngồi yên, tất cả mọi thứ dù chỉ nhỏ nhất anh đều làm giúp cô.

Nhưng cũng rất kì lạ, tất cả những điều ấy cô đều cảm thấy hạnh phúc. Anh không làm cho cô những điều lớn lao mà chỉ đơn giản là ở bên cạnh cô.

Những hành động nhỏ nhặt như nắm tay cô, vuốt tóc cô, hôn trộm cô cũng đủ khiến cô xao xuyến cả ngày dài.

Cứ thế thời gian trôi qua. Thoáng một cái là đã một tháng cô và anh quen nhau.

Hôm nay vẫn như thường lệ, anh đưa cô đến trường. Hôm nay thầy Luân bận nên anh ta sẽ dạy thay. Cô nhìn thấy anh ta là liền chán ghét, kinh tởm nên cứ viện cớ đến phòng y tế. Nhưng hôm nay anh ta không cho còn nghiêm giọng.

"Tôi không biết em có bất mãn gì với tôi. Nhưng hôm nay là tiết của tôi, em không được đi đâu cả "

Cô hận người đàn ông đó, hận đến tận xương tủy, vì vậy cô thẳng thừng đáp trả:

"Nhưng thưa thầy, hiện tại em đang cảm thấy rất mệt, đầu em đang rất đau. Tại sao em lại không thể đến phòng y tế "

Cả lớp ai nấy đều ngạc nhiên, nhìn cô. Anh ta nghiêm giọng hỏi lại:

"Vậy tại sao em lại trốn tiết của thầy? "

"Bởi vì em không thích nghe thầy giảng "

Cô thẳng thừng trả lời, vì trước mắt cô là những hành động đồi bại của anh ta. Âu Thịnh ngồi bên sau kéo tay cô nhắc nhở. Anh ta tức giận lớn tiếng.

"Xuống phòng giám thị cho tôi "

Cô nhanh chóng bước ra khỏi chỗ ngồi, tiến về phía cửa lớp. Đi ngang qua anh ta, cô nhếch môi đầy khinh bỉ, nhỏ giọng đủ để anh ta nghe thấy.

"Nếu để cả trường này biết thầy giáo được mệnh danh là hoàng tử học đường lại là một kẻ cường dân thì như thế nào nhỉ? Hơn nữa lại còn cường dân trẻ dưới tuổi vị thành niên "

Nói rồi cô một mực đi thẳng xuống phòng giám thị. Anh ta nghe xong mặt mày tái nhợt, ánh mắt sợ hãi như bị đe dọa.

Cô ngồi suốt ở phòng giám thị vì anh ta cũng không dám phạt cô sau khi nghe cô nói những lời đó.

Giờ ra về, vẫn như thường lệ, anh đứng ngoài cổng đón cô. Cô khẽ cười, chậm rãi đi đến chỗ anh. Cô thật sự muốn chạy lại ôm lấy anh rồi kể cho anh nghe về mọi chuyện hôm nay.

Bỗng nhiên, một bàn tay nào đó đang kéo cô sang một bên. Cô quay sang nhìn người đó là ai thì không khỏi ngạc nhiên. Anh ta đang nắm tay cô kéo về phía nhà xe của giáo viên.

" Thầy đang làm gì vậy? Mau thả em ra "

Anh ta mặc kệ lời nói của cô, đem cô quăng lên xe rồi rời khỏi trường. Đi qua chỗ anh, cô cố gắng gọi anh để cầu cứu nhưng anh hoàn toàn không nghe thấy. Cô gọi mãi cho đến khi bóng anh khuất dần.

" Cảm ơn đi! "

Anh ta tức giận quát mắng cô, vì anh không thể chịu được sự ồn ào của cô.

" Tại sao lại bắt tôi? "

" Đến nơi rồi em sẽ tự khắc biết được "

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Sự Thật

Chiếc xe hơi sang trọng dừng lại trước cổng biệt thự. Anh ta lôi cô vào trong rồi mạnh bạo ném cô lên ghế sofa. Anh chống hai tay lên hông, vẻ gấp gáp, tức giận.

" Ai nói cho em biết chuyện đó? "

Cô hừ lạnh một tiếng, giọng đầy khinh bỉ.

" Ai nói thì điều đó có quan trọng không? Tôi còn nghi ngờ xác của chị tôi đang ở trong tay thầy. Thầy chẳng khác gì loài cầm thú "

Anh đột nhiên thay đổi thái độ, trở nên nhẹ nhàng, ôn nhu.

" Tôi nghĩ em đã có điều gì đó hiểu lầm ở đây rồi. Chị em cũng đã hiểu lầm thầy rồi... "

" Đừng diễn kịch trước mặt tôi. Thật kinh tởm! "

Cô chán ghét, hận đến thấu xương người đàn ông kia. Cô cắt ngang lời anh ta, ánh mắt giận dữ nhìn anh. Anh ta vẫn giữ thái độ đó, xuống giọng, nhấn nại để giải thích.

" Thật sự đã hiểu lầm rồi! Hôm đó thầy không hề muốn làm điều đó với chị em. Là do có người bỏ thuốc vào trong rượu của thầy nên thầy mới làm điều đó. Chị em không nghe thầy giải thích mà đã làm ra chuyện ngốc nghếch đó. Thầy hoàn toàn không muốn xảy ra chuyện đó "

Ánh mắt anh ta dần trở nên khổ sở, hai dòng lệ như trực chò rơi xuống.

" Thầy nghĩ tôi tin sao? "

" Tin hay không là tùy em. Cho dù em không tin thì sự thật vẫn như vậy "

Anh ta chán nản bỏ đi vào trong bếp, vừa đi anh ta nói khẽ điều gì đó nhưng cô vừa vịn nghe được.

" Tại sao tôi phải giải thích cho trẻ con hiểu chuyện này kia chứ "

Cô không ngờ được anh ta lại đau thương như vậy. Anh không thích anh ta nhưng nhìn anh ta như vậy cô cũng có chút đau lòng và tội lỗi.

Cô chậm rãi đi vào bếp, lên nhìn vào trong. Anh ta đang tựa lưng lên mặt bếp mà tu chai rượu. Dáng vẻ hết như gã thất tình. Cô chợt nghĩ đến những lần cô từ chối anh ta. Có khi nào những lần đó bộ dạng anh ta hết như vậy.

Đào mắt, anh ta nhìn thấy cô liền để chai rượu lên bàn rồi tiến về phía cô.

" Đi theo thầy! "

Anh ta nắm lấy tay cô rồi vào một căn phòng. Căn phòng bài trí đơn sơ và giản dị. Anh ta tiến đến phía tủ sách rồi lấy ra vài cuốn. Đằng sau những cuốn sách là một dây số. Cô lên nhón chân lên nhìn, đó là mã khóa. Anh ta bấm bấm vài nút cái tủ liền di chuyển sang một bên. Phía sau cánh tủ dần dần được hiện ra.

Cô cứ nghĩ rằng sẽ tối mù và đáng sợ như trong phim nhưng hóa ra đó chỉ là một cái thang máy. Anh lôi cô vào trong rồi bấm mặt khẩu, chiếc thang máy liền đi xuống.

Anh ta bây giờ lạnh như tảng băng, ánh mắt khiến người khác sợ hãi nhưng cũng đầy bi thương.

Chiếc thang máy dừng lại, phía sau là một căn phòng tối và có chút lạnh. Đột nhiên cô cảm thấy đầu mình rất đau, tim đập chậm lại, cảm giác đau đón nhiều chỗ. Anh ta thả tay cô ra, đi đến một chỗ nào đó rồi bật điện lên. Căn phòng được thắp sáng, một căn phòng rộng rãi hiện ra. Nhưng điều đáng ngạc nhiên là có một tủ kính đặt ở giữa, bên trong còn có một cô gái.

Cô chậm rãi tiến lại gần, cô tròn xoe mắt nhìn cô gái bên trong tủ kính. Cô gái kia không ai khác chính là thân xác của cô. Những vết thương đều được băng bó cẩn thận, các thiết bị y tế được gắn đầy trên người. Tựa như một đứa bé được nuôi trong lồng kính. Anh ta đi đến bên cạnh, chậm rãi nói:

" Phải! Là thầy đã mang chị của em đi nhưng tất cả chỉ là vì bảo vệ cô ấy. Thầy đã băng bó và xử lý vết thương, cũng có cả máy làm lạnh để giữ thân xác cô ấy. Nhưng đến bây giờ cô ấy vẫn chưa có chút gì thay đổi "

Cô đưa tay chạm vào chiếc tủ kính, tim cô lạnh toát, đập từng hồi chậm rãi, hơi thở của cô cũng chậm dần. Cô cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Thân xác cô đang ở trước mắt, cảm giác trống trải lạ thường.

Tiếng chuông cửa vang lên, anh ta khẽ vỗ nhẹ vai cô rồi bước ra ngoài. Cô có thể nghe được tiếng đập của trái tim cô. Nó đang lạnh, tựa như một kẻ đang ở giữa cái sống và chết.

Khuôn mặt xinh đẹp kia đã từ bao giờ trở nên trắng toát như vậy, môi từ khi nào lại tái nhợt. Đó chính là cái xác không hồn của cô. Cô chợt có chút đau lòng, thương hại cho chính thân xác của bản thân.

Anh ta bước ra mở cửa, cô gái lần trước tươi cười nhưng có chút đượm buồn nhìn anh.

" Chào anh! Em vào được chứ? "

Anh khẽ gật đầu, cô gái nhận được sự đồng ý thì chậm rãi bước vào. Anh ngồi xuống đối diện, đưa tay rót ly nước rồi đem đến trước mặt cô gái.

" Cô đến đây làm gì? "

" Để từ biệt "

Cô gái né tránh ánh mắt của anh ta, nhìn ly nước trước mắt. Cô gái kia dường như muốn rơi nước mắt nhưng đều được giữ lại cẩn thận.

" Tôi nay em sẽ lên máy bay về Mỹ. Khoảng thời gian ở đây rất cảm ơn anh. Lúc đầu cứ nghĩ sẽ viết thư cho anh rồi lặng lẽ rời đi nhưng đôi chân này lại mang em đến đây. Nên chẳng còn cách nào khác đành nói cho biết vậy "

Nghe đến đây anh có chút mất mát trong lòng.

" Còn những việc cô làm thì sao? "

" Nếu anh không nói thì còn ai biết được. Nếu như anh muốn thì anh có thể làm. Em không ngại! Dù sao em cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng cho việc đó từ rất lâu rồi. Chỉ vì muốn ở cạnh anh nên mới không ra đầu thú "

Cô gái tựa lưng ra phía sau ghế, tâm trạng dường như rất nặng nề.

" Em không muốn kiên cường hay giả vờ mạnh mẽ trước mặt anh nữa. Em nhận, em đã bỏ thuốc vào rượu của anh để anh làm trò đó với cô ấy. Chính em đã cho người giết Nhiên. Nhưng rồi không hiểu sao hán ta lại giết hết cả nhà cô ấy. Lúc nghe được tin đó em rất sợ và hoảng hốt. Em ngay lúc đó liền muốn ra đầu thú nhưng nghĩ đến anh em liền dừng lại ý nghĩ của mình.

Em sợ, sợ anh sẽ ghét em hơn, sợ anh sẽ coi thường em, xem em là kẻ giết người. Em muốn ở bên cạnh anh, muốn thay thế vị trí của Nhiên trong lòng

anh.

Từ lúc Nhiên quên mất anh, em thật sự rất vui. Ngày ngày bám theo anh giống như cách anh bám theo cô ấy. Nhưng anh lại giống cô ấy, không một chút may mắn đáp lại tình cảm của em. Em vẫn rất kiên cường, nhẫn nại suốt hơn hai năm. Hai năm đó e như một con ngốc đuổi theo thứ không thuộc về mình.

Thời gian qua em đã nghĩ thông rồi. Em không muốn làm con ngốc đuổi theo anh nữa. Em là thanh mai trúc mã bên cạnh anh, lớn lên cùng anh. Nhưng một lần anh quay lại nhìn em cũng không có. Chỉ có hai năm đó là em chủ động theo đuổi anh. Tất thanh xuân cùng tuổi thơ của em đều là anh.

Để đưa ra quyết định này, với em thật sự không dễ dàng gì. Em muốn dành quãng đời còn lại sống thật hạnh phúc với ước mơ của mình. Rồi sau đó sẽ tìm một hạnh phúc đích thực, một hạnh phúc thuộc về em "

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Sự Thật 2

Anh nghe tất cả những lời của cô gái kia, trong lòng lại sinh ra cảm giác kì lạ. Anh có chút đau lòng, có chút không nỡ và mắt mắt nhìn cô. Cô gái đã theo đuổi anh suốt mấy năm qua.

Nhìn cô gái đó anh lại nhìn ra bản thân mình. Ngốc nghếch và điên cuồng chạy theo người mình yêu nhưng thứ nhận lại chỉ là một cảm giác đau đớn. Anh không muốn cô gái đó lại đau giống như anh.

Cô ngồi trong góc nghe hết tất cả. Cô thật không ngờ người làm ra chuyện đó lại là cô gái kia.

Cô gái đó chính là thanh mai trúc mã của anh ta tên là Trương Từ Liên. Cô gái đó yêu anh, điều đó cô đã biết từ sớm. Nhưng cô không thể ngờ cô ấy yêu anh ta đến mức sẵn sàng giết người.

Nhưng bây giờ cô ấy lại chọn từ bỏ người mình yêu hơn mười mấy năm trời. Điều đó khiến cô có chút lay động, không còn nhớ đến tội lỗi của cô ta.

"Liên à! Em chắc chắn sẽ đi chứ? "

Liên khẽ gật đầu, ánh mắt buồn đầy đau thương.

"Từ bây giờ sẽ không còn ai lừa dối theo anh nữa. Em buông tha cho anh rồi. Bây giờ anh đã được tự do, thích không? "

Liên đứng dậy, khẽ cười để che lấp cái đau trong lòng mình.

"Em về đây! "

Dứt lời cô xoay lưng bước đi mang theo cả nỗi tuyệt vọng và bi thương sâu thẳm trong lòng. Giây phút đó tim anh đau nhói lên từng hồi. Làm sao anh có thể không rung động, chỉ là anh không kịp nhận ra. Anh là kẻ ngốc nghếch, đến giây phút cuối cùng mới nhận ra trái tim mình. Anh thật sự không biết đã yêu cô gái kia từ bao giờ nhưng hiện tại đã không thể dứt ra được.

Anh như điên lao đến ôm chầm lấy cô từ phía sau. Vốn dĩ anh nghĩ cô sẽ không bao giờ rời khỏi anh. Anh không hề nhìn thấy cô nhưng không có nghĩa anh không cảm nhận được cô đang ở bên. Đến khi hơi ấm và những bước chân kia dừng lại anh mới cảm thấy lạ lẫm, cảm thấy mất mát và thấy đau. Hóa ra, người anh yêu từ lâu là cô. Chỉ là anh quá thân thuộc đến mức anh không hề nhận ra được cảm giác đó là yêu.

Anh chậm rãi hôn lên gáy Liên, thú nhận tất cả với cô.

"Đừng đi! Anh đã nhìn thấy em rồi. Vì vậy em đừng đi đâu cả. Hình như, anh đã yêu em rồi "

Giây phút này, Liên như tỉnh dậy từ cơn ác mộng. Cảm giác hạnh phúc ập đến một cách bất ngờ.

Cô lên một góc theo dõi, cô không biết nên tức giận hay vui mừng cho hai người họ. Nhưng có lẽ cô nên tức giận hơn là vui mừng.

Cô chậm rãi đi về phía họ, ánh mắt đáng sợ nhưng lại có nét ngây thơ của trẻ con.

"Chúc mừng hai người thành đôi thành cặp. Chuyện của chị tôi các người tính sao đây? Vì sự ngốc nghếch và ngu xuẩn của hai người mà cả gia đình tôi phải mất mạng, chị tôi thì sống giờ chết giờ "

Liên nghe tiếng nói thì quay lại nhìn. Anh ta lo lắng nhìn cô, ôm lấy vai Liên.

" Tại sao em lại ra đây? Không phải thầy nói em ở đó chờ thầy sao? "

Lúc này, nỗi hận của cô đã được ngoi lên. Mặc dù cô vui mừng cho họ nhưng nỗi hận của cô, cái chết của gia đình cô vẫn quan trọng hơn gấp nghìn lần chuyện của họ. Cô không mản bản thân tám tuổi hay mười tám tuổi. Nỗi hận này cô phải làm cho ra lẽ. Cô lớn tiếng quát vào mặt hai người kia.

"Nếu không ra đây thì đến khi nào tôi mới biết âm mưu xấu xa của cô ta. Chỉ vì sự ngu xuẩn, một thứ tình cảm đầy ngu xuẩn của hai người mà gia đình tôi phải chết. Hạnh phúc của hai người được xây dựng nên bởi máu của chính gia đình tôi. Thân xác ở trong kia còn chưa rõ sống chết. Vậy mà hai người ở ngoài này hoan hoan hỉ hỉ, anh anh em em. Hai người chẳng khác một loài súc vật, một loài súc vật không đáng để tồn tại "

Hai người họ ném về phía cô ánh mắt kinh ngạc đến không nói nên lời. Cô tiến đến gần Liên, nhìn thẳng vào mắt cô ta.

" Cô đã có thứ cô muốn thì bây giờ phải lãnh chịu hậu quả mà cô đã gây ra. Để xem xem tôi sẽ làm gì các người "

Cô bước thẳng ra ngoài, đi qua cánh cổng cô còn quay lại nhìn căn biệt thự. Cô cảm thấy lo lắng cho thân xác của cô, nhưng cô cũng không thể mang theo. Đánh mặt cho họ muốn làm gì thì làm cô một mực đi thẳng.

Anh ta vội vàng đuổi theo nhưng bị Liên ngăn lại.

" Anh lo gì chứ? Con bé đó chỉ mới tám tuổi thì làm gì được chứ? Anh yên tâm đi "

" Nhưng... " Anh lưỡng lự.

" Không sao đâu mà "

Cô đi dọc theo vỉa hè, tâm trạng vô cùng tồi tệ. Cô cảm thấy như cô là một đứa con bất hiếu, một người chị không ra gì. Cô hận chính bản thân mình bị hai người họ đem ra làm trò. Chỉ vì hai người họ mà cô mất đi tất cả, cả thứ quan trọng nhất đời cô. Cảm xúc của cô bây giờ là tuyệt vọng, tuyệt vọng vô cùng.

Cô đi không biết bao lâu, nhưng khi dừng lại đã thấy anh về gấp gáp, vội vàng đứng trước mặt cô. Anh có lẽ đã rất lo lắng cho cô. Anh ôm chầm lấy cô và siết thật chặt.

" Em đã đi đâu? Khiến anh phải tìm em, lo lắng cho em. Đừng dọa anh như vậy, anh lo "

Anh vẫn ngọt ngào với cô. Đột nhiên bao nhiêu uất ức, bao nhiêu đau khổ bỗng chốc hóa thành nước mắt rồi trào ra. Cô khóc nức nở làm anh cũng bối rối, lo lắng theo.

" Em làm sao thế? Là ai dám ức hiếp em? Anh sẽ để kẻ đó sống không yên "

Thật tốt, ở trong lòng của anh thật tốt. Ấm áp, ngọt ngào cảm giác này là tốt nhất. Nhìn thấy anh, cô như nhìn thấy được màu hồng của cuộc sống. Anh tựa như là một mảng màu hồng trong cuộc đời đầy tăm tối của cô.

Cô chậm rãi kể anh nghe mọi chuyện, tất cả mọi thứ cô phải chịu. Anh vừa nghe vừa đưa cô về biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Kiểm Tra Sức Khỏe

Gió thổi đưa những tán cây, thổi bay những chiếc rèm cửa. Cô ngồi trong phòng, tựa đầu vào vai anh. Anh đan những ngón tay vào tay cô rồi nhẹ nhàng xoa xoa.

" Mọi chuyện hãy để anh giải quyết, được không? Anh không muốn thấy em khóc, không muốn thấy em phải chịu uất ức hay đau buồn. Em như vậy, anh sẽ đau "

Giọng anh trầm ấm bên tai cô, nghe sao thật ngọt ngào. Anh hôn khẽ lên tay cô, rồi lên trán cô đầy yêu thương.

Lúc trưa đón cô, đợi mãi không thấy cô đến nên anh cuống cuống lên đi tìm. Hồi Âu Tuyết và Âu Thịnh thì cô đã về từ lâu rồi. Anh lại càng lo lắng hơn, càng sợ hãi cô sẽ xảy ra chuyện gì. Lòng anh nơm nớp lo sợ, chạy vòng thành phố tìm cô, nhưng mãi không thấy. Đến khi, bóng dáng bé nhỏ đang lê từng bước chân nặng nề bên vỉa hè anh mới thở phào nhẹ nhõm. Anh muốn thật nhanh đến bên cạnh cô, đem cô ôm vào lòng. Từng tiếng nấc của cô như khiến tim anh nặng trĩu và đau đớn. Anh tự nhủ sẽ khiến cho kẻ đã làm cô khóc sống không được yên ổn.

Buổi sáng, tiếng chim hót ríu rít dưới vườn, sương đêm còn đọng lại vài giọt nước trên các tán lá. Bên trong căn phòng rộng rãi và đầy xa xỉ, hai con người cuộn lấy nhau dưới lớp chăn dày. Cô khẽ động mi rồi mở nó ra, trước mắt là tấm ngực săn chắc của anh, tiếng tim anh khẽ động. Mùi hương cơ

thể của anh thoang thoảng khiến cô bất giác đỏ mặt, tim đập thình thịch.

Cô tự hỏi nếu như những việc này không xảy ra thì liệu cô có gặp được anh không? Liệu có được hạnh phúc như bây giờ. Được anh yêu thương, được làm cô bé nhỏ nhắn để anh ôm gọn vào lòng. Cô nhẹ nhàng đưa tay chạm vào những sợi mi được xếp thành một hàng dài trên mắt anh, vừa cong lại vừa dài, thật đẹp.

Đột nhiên tay cô bị ai đó giữ lấy, giọng nói ấm áp truyền đến.

"Đừng nghịch! "

Anh mở mắt ra, nhìn cô đầy yêu thương.

"Cô bé! Chào buổi sáng! "

Dứt lời anh hôn lên trán cô rồi lại nói tiếp:

"Có muốn nghỉ học không? Anh xin phép giúp em nhé! "

Cô khẽ gật đầu rồi dụi đầu vào ngực anh. Anh đưa tay luồn vào mái tóc của cô, hít lấy mùi hương trên tóc cô.

"Hôm nay là ngày kiểm tra sức khỏe của em đấy "

"Em không muốn đi đâu "

Cô nũng nịu trong ngực anh, môi cong lên, ánh mắt đầy tội nghiệp nhìn anh. Anh khẽ cười, hôn lên trán cô rồi dịu dàng nói:

"Anh sẽ đi cùng em "

Cô vui vẻ, hai mắt sáng rực lên.

"Thật chứ? "

Anh bị điệu bộ của cô quyến rũ rồi. Dù có như thế nào, anh cũng sẽ nhất định yêu thương cô. Yêu thương bù cho những năm tháng trước đây, những năm tháng nhớ nhung đó.

Ăn sáng xong, anh sắp xếp công việc rồi cùng cô đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe định kì.

Cô thì vào phòng làm xét nghiệm, anh ở bên ngoài nghe điện thoại, giọng nói chậm rãi, có vẻ lạnh lùng, đáng sợ.

"Cậu cứ làm theo những gì tôi đã dặn. Nhất định phải để hai người họ sống không bằng chết. Tôi không muốn nhìn thấy hai người họ nữa. Nhớ là phải bảo vệ an toàn thân xác ở bên trong "

Dứt lời, anh cúp máy. Sắc mặt anh lúc này vô cùng đáng sợ, khí lạnh tỏa ra khiến người khác phải run rẩy. Kẻ dám làm cô khóc anh nhất định sẽ không buông tha. Anh sẽ đập chúng xuống tận mười tám tầng địa ngục, để chúng mãi mãi không thể ngoi đầu lên được.

Cô chậm rãi từ phòng khám bước ra. Anh mỉm cười nhìn cô, thấy sắc mặt của cô không tốt nên lo lắng hỏi:

"Sao thế? Bác sĩ ứ ép hiếp em sao? "

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, mặt mày ủ rũ, dường như không có chút sức sống nào.

"Không! "

"Vậy thì tại sao? "

Cô như muốn nói gì đó nhưng lời đến miệng lại khó nói ra. Cô ấp úng một lúc.

"Em...! Thật ra thì... em có chuyện chưa nói với anh... "

"Mời người nhà của Tống Nhật Nguyệt "

Lời cô chưa nói xong đã bị cô y tá cắt ngang. Anh vỗ nhẹ tay cô.

"Ồ yên đây! Lát nữa anh quay lại sẽ từ từ nghe em nói "

Anh rời khỏi chỗ ngồi đi theo cô y tá vào phòng làm việc của bác sĩ. Cô ngồi trên ghế mà lòng vô cùng lo lắng. Liệu anh sẽ như thế nào nếu nghe bác sĩ nói chuyện đó? Lòng cô nóng như lửa đốt.

" Ý bác sĩ là sao? Bệnh tim tái phát sao? "

Anh ngạc nhiên, hai mắt mở to. Anh ước rằng bác sĩ nói nhầm, hay có sự nhầm lẫn ở đây. Anh khẽ thầm mong bác sĩ nói cô sẽ không sao, cô rất khỏe mạnh. Lòng anh như bị bóp nghẹn.

Ông bác sĩ khoanh hai tay lên bàn, giọng lắng xuống.

" Kết quả xét nghiệm cho thấy bệnh tim của cô bé bị tái phát. Tôi cũng cảm thấy rất lạ về điều này. Theo như tôi nhìn thấy thì có lẽ là bệnh tim bẩm sinh nhưng đã được điều trị và có lẽ là đã thành công. Bệnh cô bé mắc phải không nặng nên đã khỏi hoàn toàn và trường hợp tái phát là không có. Nhưng... "

" Tôi hiểu rồi! "

Ông bác sĩ sắc mặt thay đổi.

" Còn nữa! Những chỉ số của cô bé này rất yếu. Gần giống một người đang hấp hối nhưng nhìn cô bé lại rất bình thường. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy trường hợp này trong mấy chục năm làm bác sĩ của mình "

Anh chậm rãi bước ra, ngồi xuống bên cạnh cô. Cô biết bác sĩ đã nói anh nghe mọi thứ.

" Lúc Nguyệt mới sinh ra thì phát hiện mắc bệnh tim, cũng may là bị nhẹ. Gia đình em đã cố gắng hết sức để chạy tiền phẫu thuật. Ca phẫu thuật rất thành công, không để lại bất kì di chứng nào. Tại sao lại tái phát chứ? Rõ ràng lúc phẫu thuật bác sĩ đã nói sẽ không tái phát hay triệu chứng gì rồi sao? Hay là do thời gian của em đã hết? Hay là do em đã ở trong thân xác này? "

Cô nấc nhẹ, tựa đầu vào vai anh. Anh ôm lấy vai cô, lắng nghe tất cả, kể cả tiếng khóc của cô.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cướp Mất

Buổi học vừa bắt đầu, cô liền gục đầu xuống bàn, lộ rõ vẻ chán nản. Âu Thịnh ngồi sau chăm chăm nhìn cô rồi loay hoay cặm cùi cái gì đó. Một cục giấy quăng lên bàn cô, cô nhặt lên rồi nhìn xung quanh, mở ra xem.

" Có chuyện gì với cậu vậy? Trông cậu không tốt "

Cô ngơ ngác nhìn mảnh giấy, Âu Thịnh khều cô. Cô quay xuống nhìn thì mới biết mảnh giấy là của cậu ta. Cô khẽ cười rồi nói nhỏ:

" Không sao đâu! "

Giờ ra chơi, Y Nhật, Linh Du và Mai Ánh đến chỗ cô ngồi. Y Nhật có chút không tự nhiên khi ngồi cùng bàn với Âu Tuyết. Linh Du mở giọng điệu đà nói:

" Có một tiệm kem mới mở ở gần trường mình, nghe nói là ngon lắm. Chúng ta cùng đi nha "

" Kem sao? Được đó! "

Mai Ánh suy ngẫm rồi liền gật đầu tán thành. Cô thì không có ý kiến, Âu Tuyết mãi đắn đo suy nghĩ mới trả lời:

" Được! "

" Vậy thì chiều nay chúng ta hẹn nhau ở trường rồi cùng đến đó nhé "

Linh Du nhanh nhẩu cho cái hẹn. Âu Thịnh từ đâu đi đến ngồi xuống bên cạnh cô. Ba đứa nhóc kia vừa nhìn thấy Âu Thịnh hai má liền đỏ lên, ngượng ngùng e thẹn. Cô chỉ biết thâm lắng đầu với mấy đứa này.

Âu Tuyết nhìn qua chỗ Âu Thịnh.

" Anh Thịnh có muốn ăn kem không? "

Cậu ta lười biếng trả lời:

" Ăn thì đi "

Đến gần ba giờ chiều, cô cùng hai cô cậu kia đến chỗ hẹn. Đến nơi thì ba cô bé kia đang đứng chờ. Cả sáu cô cậu đến quán kem cùng với vài vệ sĩ của Đông gia theo sau.

" Kem ngon thật! "

Mấy cô bé cảm thán, bước ra khỏi quán, bộ dạng rất chi là hạnh phúc. Bỗng từ xa, một chiếc mô tô chạy ngang qua, tên chạy xe nhanh chóng nắm lấy tay cô kéo lên xe. Hành động của hắn nhanh như tia chớp khiến cho những tên vệ sĩ không kịp phản ứng. Hai người trong số họ lên xe đuổi theo cô.

Hắn nắm chặt lấy eo cô, mặc cô cựa quậy la hét.

" Là thầy đúng không? Tôi biết là anh mà. Mau thả tôi ra! Nhanh thả tôi ra "

Chiếc xe ô tô nhanh chóng đuổi kịp. Hắn ta tăng tốc lao như điên về phía trước. Cô sợ hãi, tay run rẩy theo từng hồi, nhịp tim cũng tăng mạnh, hơi thở cũng bắt đầu trở nên khó khăn.

Vệ sĩ trong xe nhanh chóng báo tin cho anh.

" Lão đại! Tiểu thư Nhật Nguyệt bị một kẻ lạ mặt cướp đi rồi ạ "

Anh ở bên đầu dây hoảng hốt.

" Cái gì? Mau chóng cho người đuổi theo. Người nhất định phải theo sát hắn ta, tuyệt đối không được để mất dấu "

" Vâng! "

Tên vệ sĩ cúp máy, mặt lạnh thốt ra.

" Theo sát! "

Sau một hồi truy đuổi, số lượng ô tô cùng mô tô đuổi theo hắn ngày càng đông. Hắn ta vòng qua một con đường rồi nhanh chóng tạt vào một con hẻm nhỏ. Người của anh không để ý liền chạy ngang qua con hẻm rồi đi mất.

Hắn ta cuối xuống nhìn thì cô đã bất tỉnh từ lúc nào. Hắn đem cô ngồi ngay ngắn rồi phóng ra khỏi con hẻm rồi đi mất.

Anh nom nớp lo sợ, đi đi lại lại ở trong phòng làm việc. Một cô thư kí chậm rãi đi vào, giọng ẻo lả đến vắt ra nước.

" Tổng giám đốc! Đã đến giờ họp rồi ạ "

" Được rồi! "

Anh nhàn nhạt trả lời. Ngồi trong phòng họp, anh nghe như vẹt nghe sấm, không lọt lỗ tai một chữ. Trong thâm tâm anh chỉ có cô, anh vô cùng lo lắng, cứ nắm lấy điện thoại chờ tin. Có lẽ, chỉ có cô mới khiến anh lộ rõ biểu cảm cùng tâm tư của mình như vậy. Cả phòng họp, ai cũng biết anh đang không tập trung nên cũng không dám nói thêm.

Anh đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi để lại một câu ngắn gọn.

" Buổi họp đến đây kết thúc "

Anh bấm điện thoại ra khỏi phòng nghe máy.

" Lão đại! Thuộc hạ mất dấu hắn rồi "

" Một lũ vô dụng. Về trụ sở lãnh phạt đi. Mau chóng định vị vị trí của con bé đi "

" Vâng! "

Anh giọng đầy bức tức, khí lạnh tỏa ra đầy đáng sợ.

Cô khẽ động mi, cố gắng mở đôi mắt nặng nhọc. Trước mắt cô là cảm giác như lần trước, thiết bị y tế gần đây người cùng không gian tối đen. Bỗng nhiên đèn chột sáng lên, cô vô nhắm mắt. Bên tai truyền đến âm thanh quen thuộc khiến cô chán ghét.

" Cố chịu một chút nữa thôi! "

Tiếng thở dốc của anh ta làm cô có chút tò mò. Tiếng tiếp theo là tiếng của máy kích tim. Từng đợt từng đợt âm thanh vang lên khiến cho cô không khỏi lo lắng, tò mò. Cô hé đôi mắt nhìn thử thì không khỏi kinh ngạc.

Hóa ra người lái mô tô khi nãy đúng thật là anh ta. Người nằm bên kia không ai khác chính là em gái cô. Thân xác nhỏ bé không ngừng giật lên từng hồi. Nhưng trên màn hình không một chút động tĩnh của sự sống. Năm phút trôi qua, anh ta mở đôi mắt nhắm cả trán, nhỏ giọt xuống nền. Anh ta buông lỏng

đôi tay, thờ vội nhìn em gái cô.

" Thầy... Thầy xin lỗi! Thầy không thể cứu em. Hãy tha thứ cho thầy "

Trên màn hình là những dòng kẻ thẳng băng hiện lên cùng với âm thanh nghe sao vừa chói tai vừa đau lòng.

Đột nhiên anh ta nhìn về phía cô, cô nhanh chóng nhắm mắt lại. Anh bước lại gần, nhìn những thiết bị bên cạnh cô. Anh ta hình như rất vui, chăm chăm nhìn cô với vẻ hân hoan

" Nhiên à! Cuối cùng thành quả của anh cũng xuất hiện. Cuối cùng em cũng có sự sống. Anh thật sự rất vui! "

Anh ta sờ vào lồng kính, thủ thỉ nhỏ giọng.

" Cũng mong em tha thứ cho cô ấy, cũng tha thứ cho anh. Xin lỗi vì đã kéo em vào chuyện này. Chỉ cần em tha thứ, bất kể kết quả có như thế nào thì anh và cô ấy cũng sẽ nhận. Nhưng chỉ xin em một điều, để bọn anh được ở gần nhau.

Trước đây, anh thật sự có tình cảm với em. Ham muốn có được em đã che khuất đi tầm nhìn của anh khiến anh không nhìn thấy được chân tình ở bên cạnh. Nếu em muốn trách thì hãy trách anh, tất cả lỗi ở anh. Đừng trách cô ấy, anh xin em "

Nói xong anh ta lau khô những giọt nước mắt rồi rời khỏi phòng. Cô lúc này mới mở mắt ra. Quả thật, khi nghe những lời chân thành từ anh ta thì cô muốn tha thứ, nhưng nghĩ đến gia đình cô, cô lại không thể chấp nhận được chuyện này.

" Ba mẹ! Con gái phải làm sao mới hợp tình hợp lý đây? "

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Không lâu sau, cảnh sát đến biệt thự của anh ta mang theo lệnh khám xét và lệnh bắt giữ.

" Chúng tôi là cảnh sát hình sự. Đây là lệnh khám xét cùng lệnh bắt giữ anh Dương Phong tội bắt giữ người trái phép cùng cô Trương Tử Liên âm mưu giết người. Mời anh chị về trụ sở để hợp tác điều tra "

Tử Liên ngồi trên sô pha, hai mắt mở to đầy kinh ngạc, kể đó là vẻ sợ hãi, lo lắng. Anh ta và Tử Liên chưa kịp phản ứng gì thì đã bị còng lại rồi mang đi. Cảnh sát lục soát toàn bộ căn nhà mang em gái cùng cô đến bệnh viện.

...

" Lão đại! Tất cả bằng chứng đều được giao cho phía cảnh sát. Hai người họ cũng bị bắt rồi ạ "

Một người đàn ông báo cáo qua điện thoại. Anh ngồi trong phòng làm việc, ánh mắt đầy nguy hiểm.

" Gọi luật sư cho tôi. Nhất định phải để họ sống không bằng chết "

" Dạ! Phía cảnh sát đã tìm được hai người bên trong biệt thự của hấn. Chỉ là... "

Nghe đến đây, anh đầy vẻ gấp gáp.

" Chuyện gì? "

" Tiểu thư Nhật Nguyệt đã... chết rồi ạ. Bên khám nghiệm tử thi đã xác định thời gian tử vong "

Anh như chết lặng khi nghe những lời nói đó. Anh cố gắng vớt lấy tia hy vọng cho bản thân.

" Người còn lại như thế nào? "

" Dạ! Hiện đang ở bệnh viện. Đang trong tình trạng hôn mê sâu. Bác sĩ nói không xác định được khi nào sẽ tỉnh lại "

Anh buông điện thoại trong tay xuống rồi lên xe đến ngay bệnh viện. Người đàn ông đứng bên ngoài phòng bệnh nhìn thấy anh liền cúi đầu.

" Lão đại! "

Bà cũng từ bên ngoài đến chỗ anh, về mặt của bà thất thần, lo lắng, hai mắt bà khóc đến đỏ hoe.

"Nguyệt... Nguyệt của bà đâu? "

Anh đỡ lấy bà, bà đau lòng khóc như mây như mưa. Anh dìu bà ngồi xuống ghế ở hành lang. Từ bên trong bác sĩ bước ra.

" Cô gái bên trong không có vấn đề gì nguy hiểm. Còn Nguyệt tiểu thư... Mời theo tôi! "

Bà lau vội nước mắt đứng dậy đi cùng bác sĩ, anh cũng đến đỡ lấy bà.

Trong căn phòng lạnh như băng, một thân xác nhỏ bé được trùm kín bằng một mảnh vải trắng. Bà chậm rãi đi đến bên, nhẹ nhàng mở chiếc vải che ra. Gương mặt xinh đẹp, dễ thương ngày nào cũng ra vào cười nói. Nay chỉ còn lại một mảng tím tái. Lòng bà đau như bị cắt thành từng khúc khi nhìn thấy thân xác kia.

"Nguyệt Nguyệt! "

Bà gọi tên cô mà lòng như thất lại. Bà quỵ xuống như mất hết sức lực. Anh nhanh chóng lại đỡ lấy bà. Anh cũng đau, đau đến mức không thể thở được. Anh dường như không thể tin vào mắt mình, càng không muốn tin vào sự thật này. Anh nhìn cô bé với gương mặt tái nhợt, một giọt nước mắt khẽ lăn dài.

Tất cả đều được chuẩn bị xong. Thân xác em gái cô được đưa về chôn cất.

Anh lặng lẽ ngồi bên cạnh giường bệnh của cô. Anh không biết cô gái trước mắt có phải người con gái anh yêu hay không. Nhưng không hiểu sao anh lại tự động đến đây, cũng không muốn rời khỏi. Anh đưa tay sờ lên gương mặt của cô.

" Thì ra đây chính là hình dáng thật của em. Thật xinh đẹp! "

Anh không kiềm được lòng mà rơi nước mắt. Anh mơ hồ, nắm lấy tay cô mà anh đau đến không tả được. Khó khăn lắm anh mới được gặp cô, thế mà ở cạnh nhau chưa được bao lâu lại phải xa cách như thế này.

" Anh xin lỗi! Là anh không thể bảo vệ được em "

Anh gục đầu xuống bàn tay của cô rồi ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Nửa đêm, gió lạnh thổi qua khung cửa sổ phòng bệnh. Tiếng gió lạnh riu rít đánh thức ai đó. Cô khẽ mở đôi mắt của mình rồi nhìn sang bên cạnh. Anh vẫn nằm đó bên cạnh cô, hai mắt nhắm nghiền để lộ hai hàng mi đen dài. Cô khẽ cử động, có chút khó khăn nhưng cô vẫn nhấc tay sờ nhẹ lên tóc anh.

Hành động của cô làm anh có chút giật mình, ngẩng đầu lên nhìn. Nhìn đôi mắt to tròn kia đang nhìn anh thì anh vô cùng vui mừng.

" Em tỉnh rồi! "

Cô nhẹ giọng, ánh mắt lạ lẫm nhìn anh, tựa như chưa từng quen biết anh.

" Anh... là ai? "

" Anh... Anh là bạn trai của em, Đông Âu Phàm! "

Anh ngạc nhiên rồi cũng nhanh chóng trả lời. Cô tỏ vẻ ngạc nhiên rồi đột nhiên khẽ cười.

" Bạn trai? Anh có nhận nhầm không? Bạn trai tôi tên là Lục Giai Thiên "

Anh khá sốc sau khi nghe những lời nói kia. Tựa như suốt thời gian qua giữa cô và anh đều là hư vô.

" Em... tên gì? "

" Hoàn Nhiên! "

Cô thán nhiên trả lời, ánh mắt không chút giấu diếm. Cô tựa như chưa từng quen biết anh, chưa nhìn qua anh bao giờ.

Anh không tin được lao ra khỏi phòng đi tìm bác sĩ. Bác sĩ đưa cô vào làm xét nghiệm. Sau một hồi bác sĩ nói cô không có vấn đề gì cả. Nhưng anh hoàn toàn không tin điều đó. Ngồi gọt trái cây mà lòng anh rối bời, như một đồng tử vô không biết thế nào để tháo. Cô vừa ăn trái cây vừa nghĩ ngợi điều gì đó, xoay qua hỏi anh.

" Sao vẫn chưa thấy Giai Thiên đến thăm tôi? "

" Cậu ta... có lẽ bận gì đó "

Ánh mắt anh buồn bã nhìn cô. Anh không muốn cô biết và cũng nghĩ rằng cô sẽ không nhớ ra sự thật về hắn. Vốn dĩ lúc quen cô, anh đã cho người đánh hắn một trận khiến hắn suýt nữa mất mạng. Có lẽ đến cuối đời hắn cũng không dám đến thăm cô. Nhưng anh đã lầm, đến khoảng trưa lúc đi mua đồ ăn

cho cô, khi về đến anh thấy hấn ngồi bên cạnh chăm sóc cho cô.

" Xin lỗi em! Anh bây giờ mới đến thăm em "

" Không sao đâu! Anh đến là được rồi "

Cô nhẹ nhàng mỉm cười với hấn để đáp lại thứ quan tâm giả dối kia. Anh bây giờ mới nhận ra, những kí ức của anh và tất cả mọi thứ của Hoàng Đông, cô đều không nhớ. Tất cả mọi thứ của Nguyệt sau khi bị đâm đều theo con bé rời đi. Anh bây giờ là người lạ với cô, là một người dân nước lạ.

" Đồ ăn trưa của em đây "

Đem thức ăn để lên bàn, anh nhìn cô bằng ánh mắt ôn nhu nhưng thoáng chút buồn bã.

" Cảm ơn anh! Nhưng... Tại sao anh lại quan tâm tôi thế? Tôi đâu có quen biết anh "

" Chỉ cần anh quen em là được rồi. Mau lại đây ăn đi kéo thức ăn nguội lại không ngon "

Anh tận tình chăm sóc cô từng chút một, đem thức ăn dọn ra. Cô nhìn người đàn ông lạ lẫm kia đang cặm cụi làm vì cô. Bỗng nhiên cô sinh ra loại cảm giác thân quen với anh. Cụ thể thì cô không rõ, nhưng với anh cô cảm thấy vui vẻ tự nhiên còn với người bạn trai của cô lại có chút xa lạ.

Anh mỉm cười nhìn cô ăn thức ăn, hấn thì bất mãn nhưng lại không nói được gì, tự bản thân cảm thấy lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Anh mang thức ăn đến chỗ cô, Giai Thiên cũng từ bên trong bước ra, trên tay còn cầm theo chiếc khăn. Anh không nhìn lấy một cái, lướt qua hấn như xem hấn là không khí. Nhìn thấy cô, anh mỉm cười đi đến.

" Thức ăn của em đây. Anh có mang cho em vài cuốn sách để em đốt thời gian "

Anh đem những cuốn sách lúc trước cô đang còn đọc giờ dang để lên bàn. Cô ngoan ngoãn ăn hết thức ăn mà anh mua. Anh tình cờ nhìn thấy túi đựng thức ăn ở trong sọt rác liền xoay qua hỏi cô.

" Em ăn rồi sao? "

" Lúc này Giai Thiên có mua thức ăn cho tôi nhưng tôi vẫn còn muốn ăn nữa. Cảm ơn anh! "

Cô nhìn anh rồi mỉm cười. Nụ cười của cô như liều thuốc xoa dịu vết thương của anh. Ăn xong cô vẫn chưa thấy Giai Thiên quay lại nên cô quyết định đi tìm anh ta. Mặc dù anh không thích nhưng vẫn giúp cô, đẩy xe lăn đưa cô đi.

Anh ta đứng phía cuối dãy hành lang cùng với cô bạn gái của anh ta. Cô ta nũng nịu kéo tay của anh ta.

" Anh! Khi nào anh mới có tiền? Con nhỏ đó không phải nghèo lắm sao? "

" Từ từ rồi có. Em không biết là con nhỏ đó có cả Đông thị hậu thuẫn, thiếu gì tiền "

Anh ôm lấy eo cô gái kia, giọng nuông chiều.

" Nhưng không phải là cô ta chết rồi sao? Đúng là âm hồn không tán. Mà cái con em nó cũng chết rồi. May cho anh là cô ta còn chưa biết, nếu không thì anh đừng hòng "

Anh ta véo má cô gái rồi hôn cô ta ngay tại đó. Cô đứng phía sau, chứng kiến tất cả, nghe thấy tất cả. Đột nhiên đầu cô đau nhói, những hình ảnh nào đó hiện lên trong đầu cô.

" Tính sao nào? Chết rồi thì thôi. Mai sẽ tìm người khác khá giả hơn. Con nhỏ đó nghèo quá "

" Anh tốt nhất nên xin lỗi chị tôi thì tốt hơn. Nếu không thì anh sẽ không được ngủ ngon đâu. Tôi có thể khẳng định với anh điều đó "

Những hình ảnh vụn vỡ kia hiện lên. Cô không biết vì sao lại nhìn thấy nhưng cũng không hiểu sao cô lại không cảm thấy đau. Cảm giác mà hiện tại cô nên có nhất, nhưng thứ cô cảm thấy chỉ có khinh bỉ, xem thường anh ta.

" Chúng ta về phòng thôi! "

Cô lên tiếng, cô không muốn nhìn thấy anh ta nữa. Anh có chút vui, có chút lo lắng cho cô.

Cô ngồi trên giường bệnh im lặng rất lâu, cũng không có ý định nói gì, về mặt khó đoán ra cảm xúc hiện tại. Anh không vội hỏi chỉ thình lặn ngồi bên cạnh cô. Giai Thiên bước vào, tiến đến chỗ cô cười tươi.

" Anh phải đến chỗ mẹ rồi. Em ở đây nhớ ăn uống đầy đủ "

" Anh là ai? Tại sao anh lại ở đây? "

Cô dương hai mắt lạ lẫm nhìn anh ta khiến anh ta ngạc nhiên nhất thời không nói được gì.

" Anh... Anh là bạn trai em kia mà "

" Anh nhầm rồi! Đây mới là bạn trai tôi "

Cô nói mà ánh mắt nhìn về phía anh. Anh liền nhận ra được ý đồ của cô. Anh ta tiến lại gần, ánh mắt ngạc nhiên, vô tội nhìn cô.

" Nhưng anh... "

Cô thấy anh định tiến lại gần, lớn tiếng nói:

" Còn không mau ra ngoài "

Anh ta giật mình rồi cũng lùi thối đi ra, mặc dù bản thân không hiểu chuyện gì xảy ra.

" Tại sao em lại nói như vậy? "

" Không phải lúc đầu anh nói anh là bạn trai của tôi sao? Từ bây giờ thì cứ cho là vậy đi "

Cô làm anh chưa kịp thích ứng với chuyện này.

" Nhưng... "

Cô đột nhiên nghĩ đến những hình ảnh kia, lúc đó còn có cả anh nữa.

" Anh còn quen biết em gái tôi đúng không? "

Anh nghe cô hỏi thì ngạc nhiên. Vốn dĩ cô không hề nhớ hay biết chuyện gì cả.

" Sao em biết? "

" Cũng không rõ nữa, chỉ là vừa nãy đột nhiên nhìn thấy điều đó "

Anh nghe xong thoáng chút vui mừng. Điều này làm anh có chút hy vọng. Có lẽ dần dần cô sẽ nhớ lại tất cả và cũng sẽ nhớ đến anh.

Hơn một tháng sau đó cô mới bình phục hoàn toàn, bác sĩ dặn dò đủ điều rồi mới cho cô xuất viện. Anh giúp cô thu dọn đồ đạc rồi làm thủ tục xuất viện. Trước khi về cô đã ghé ngang qua mộ của gia đình, cô đã ở đó và khóc rất lâu.

Anh đã khuyên cô rất lâu nhưng cô vẫn muốn quay lại căn nhà của mình. Anh nói rằng sẽ rất nguy hiểm nhưng cô vẫn không nghe.

" Anh là bạn trai của tôi chứ đâu phải ba tôi. Tôi muốn ở đâu là chuyện của tôi, anh quản nhiều như vậy làm gì? Hơn nữa đây là nhà của tôi "

Ánh mắt cô lạnh lùng, thẳng thắn trả lời anh.

" Nhưng... "

Nhưng anh lo lắng cho cô. Nơi cô ở không có một chút an ninh nào cả, cũng không được an toàn. Cô lại chỉ sống một mình, không có khả năng tự vệ. Cô càng bướng chỉ khiến anh càng thêm lo lắng. Lời anh còn chưa nói hết cô đã vội ngắt lời.

" Không nhưng nhị gì cả. Tôi mệt rồi! Anh về đi, mai lại gặp "

Anh không thể nói thêm gì chỉ đành ngậm ngùi quay về.

Về đến biệt thự, bà ngồi trên sôpha, về mặt tìu tụy.

" Sao rồi! Con bé không chịu về sao? "

Anh ngồi phệt xuống ghế, vẻ mặt hiện rõ, chỉ khẽ lắc đầu đáp lại. Bà thở dài một hơi.

" Bà của con bé trước đây là bạn rất thân với bà, xem nhau như chị em ruột. Mất hết tung tích sau trận loạn lạc. Bà cũng chỉ mới hay tin này, không ngờ con bé lại xảy ra chuyện như vậy "

Bà của cô cùng bà của anh là bạn thân từ nhỏ, thân nhau như chính chị em ruột. Vì trận loạn lạc mà mất liên lạc nhiều năm trời. Bà cũng mới vừa tìm được nhưng lại không tìm được người. Trùng hợp là người bạn của bà lại là bà nuôi của cô.

Còn phần anh vì thấy bà quá đau lòng nên đã đem bí mật kia nói cho bà nghe. Lúc đầu bà có chút không tin nhưng sau những dẫn chứng của anh thì bà tin tưởng điều đó. Bà cũng mong cô nhanh chóng xuất viện rồi quay lại bên bà. Nhưng không ngờ cô tỉnh lại thì đã không nhớ được gì.

Anh rót cho bà ly trà rồi trấn an bà.

" Bà yên tâm! Cháu sẽ thuyết phục cô ấy "

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Trời tối dần, cô chậm rãi đi bộ về nhà, không khí xung quanh có chút tà mị, kì lạ. Một bóng đen vụt qua trong bóng tối, chỉ để lại tiếng la hét mịt mờ rồi tắt hẳn.

Anh đứng trước cổng chờ cô mãi nhưng vẫn không thấy cô về. Anh đành gọi cho cô nhưng gọi mãi cô không bắt máy, lúc sau lại không thể liên lạc. Anh bắt đầu cảm thấy lo, vội vàng bắt một dây số rồi lái xe rời khỏi.

" Mau định vị vị trí của Tổng Hoàn Nhiên. Nhanh lên!! "

Anh gấp gấp, lo lắng cùng giận dữ đi tìm cô. Khoảng năm phút sau, vị trí của cô được đưa đến. Anh vòng xe lại, âm thanh của xe hơi cùng tốc độ của anh làm những người xung quanh phải kinh hãi. Chiếc xe hơi lao nhanh trên đường, bỗng điện thoại anh reo lên, là số lạ.

" Chào Đông tổng! Tôi có một thứ muốn trao đổi với anh. Phải làm phiền anh đến đây một chuyến rồi "

Giọng nói kia phát ra từ điện thoại, vô cùng gian manh. Anh hừ lạnh một tiếng, tâm trạng vô cùng khó chịu.

Trong phút chốc, anh đã đến chỗ hẹn. Một tòa nhà đang trong quá trình thi công. Anh nhanh chóng bước vào trong. Vừa bước vào đã có vài tên chặn đường anh, anh tung vài cước bọn họ liền nằm lăn ra đất. Anh lạnh lùng, hàn khí tỏa ra vô cùng đáng sợ, ánh mắt của anh như muốn giết người.

Đến nơi, cô bất tỉnh, bị trói trên chiếc ghế gỗ, đầu tóc rũ rượi, bẩn thỉu, khóe miệng có một vết máu chảy ra. Anh tự hỏi bọn họ đã làm gì cô để cô phải ra nông nổi này. Tim anh chợt nhói lên, đau hơn vạn lần khi trước cô bị bắt, tâm can anh như bị ai đó thiêu rụi. Ánh mắt anh đầy lửa hận, đỏ ngầu lên nhìn tên đứng bên cạnh đang chia súng vào đầu của cô. Hắn ta nhìn anh, ánh mắt giễu cợt, nhếch miệng cười đầy hàm ý. Người đó không ai khác chính là Giai Thiên.

" Sao hả? Cảm giác như thế nào? Tao sẽ cho mày biết cảm giác mất đi người mình yêu là như thế nào "

Anh lạnh giọng ra lệnh cho hắn ta.

" Thả cô ấy ra! "

Hắn ta nhếch mép cười.

" Tao không thích! Tại sao ba năm trước mày không làm như vậy? Nếu ba năm trước mày chịu thả người thì em gái tao đâu có chết. Tất cả đều tại mày mà ra. Nếu lúc đó mày chịu thả bạn trai của em gái tao thì nó đâu có cắt cổ tay tự tử. Khó khăn lắm hai đứa nó mới được ở cạnh nhau, nhưng vì mày mà em gái tao phải chết. Hôm nay, tao sẽ cho mày biết cảm giác đau đớn mà em gái tao phải chịu đựng "

Hắn càng nói càng tức giận, ánh mắt đỏ ngầu, hai mắt long sòng sọc nhìn anh. Anh vẫn bình tĩnh, thân nhiên trả lời hắn.

" Nợ máu thì phải trả bằng máu. Hắn giết chết người của tôi thì phải trả mạng cho người của tôi. Còn em gái của anh thì không liên quan gì đến tôi "

Hắn lại cười, nụ cười đầy nguy hiểm, ánh mắt càng thêm tức giận.

" Nực cười! Mày phui bỏ mọi trách nhiệm một cách sao quá dễ dàng "

Bỗng nhiên bên cạnh phát ra giọng nói đầy yếu ớt.

" Cho dù anh có giết chết hết người trong thiên hạ này thì em gái anh cũng sẽ không thể sống lại "

Hắn ta xoay qua nhìn cô, cô nhoe một miệng cười, giọng đầy khinh bỉ.

" Chỉ đáng tiếc! Đáng tiếc rằng anh đã bán linh hồn mình cho quỷ dữ. Nhìn anh thật đáng thương. Hai mắt lại bị hận thì che mắt, thật đáng thương biết mấy "

Nghe xong những lời nói phát ra từ miệng cô, hắn ta lại càng bức tức, giận dữ. Hắn cầm câu sủng đánh vào mặt cô, khiến gò má của cô trầy xước và chảy máu. Cô vẫn nhìn trừng mắt nhìn hắn.

" Nhìn anh thật khiến tôi ghê tởm. Anh bây giờ chẳng khác nào một cái xác không hồn "

Cô càng nói hắn lại càng tức giận.

" Con khốn nạn! Mày đừng nghĩ tao không dám giết mày "

Hắn định đưa tay đánh cô thêm lần nữa nhưng cô lại trừng mắt, quát lớn vào mặt hắn.

" Đánh đi! Đánh nữa đi! Anh càng gây tội thì em gái anh chỉ có thêm nhiều tội, càng không thể chuyển kiếp đầu thai. Tôi cảm thấy em gái anh thật tội nghiệp khi có một người anh ghê tởm như anh. Em gái anh thật đáng thương! "

" Im đi con khốn! "

Hắn không thể chịu được nữa, đánh thật mạnh vào người cô khiến cô bất tỉnh.

" Tụi bay đâu! Đánh chết thằng chó đó cho tao "

Hàng chục tên côn đồ chạy vào, trên tay cầm rất nhiều thanh sắt, liên tục tấn công anh. Anh đánh trả bọn chúng, mắt lại nhìn về phía cô, không cẩn thận bị bọn chúng đánh vào lưng. Anh gục xuống, bị bọn chúng đánh túi bụi. Cô nằm mê man dưới mặt đất, nhìn thấy anh bị bọn chúng đánh, máu chảy khắp người, lòng cô chột nhói.

" Đừng... Đừng đánh nữa!... Đừng đánh nữa mà! "

Người của anh nhanh chóng ập tới cùng với cảnh sát để cứu anh và cô khỏi nguy hiểm. Nhưng hắn lại nhanh tay chụp lấy cô, rút trong túi ra một con dao kê lên cổ cô, đe dọa.

" Các người không được đến đây. Nếu không tôi sẽ giết chết con khốn này "

Hắn ôm lấy cô, đi lùi về phía sau. Cảnh sát cầm súng chia vào người hắn và khuyên giải hắn. Hắn đi lùi dần về phía sau, cô mê man rồi tỉnh lại. Cô nhỏ giọng nói với hắn.

" Mau thả tôi ra! Cảnh sát đến rồi anh còn không mau thả người "

Hắn lại ghì con dao lên cổ cô khiến cô cô chảy máu.

" Còn lâu! Nếu có chết thì tôi sẽ chết cùng cô "

Dứt lời hắn ôm lấy cô nhảy xuống từ cửa sổ. Cô đưa tay về phía anh, ánh mắt cầu cứu. Anh nhanh chóng chạy đến nắm lấy tay cô nhưng vẫn không kịp, chỉ hét gọi theo cô. Cô nhanh chóng thoát khỏi vòng tay của hắn, nhưng con dao của hắn đã cứa một đường trên cổ của cô. Cô rơi vào chỗ để thùng xốp rồi bất tỉnh, còn hắn rơi xuống gần đó, chết ngay tại chỗ.

Nửa tiếng trước...

Cô tỉnh lại, trước mắt là một người đàn ông quen thuộc đang mỉm cười nhìn cô.

" Tại sao lại bắt tôi? "

Cô nhìn không gian xung quanh và tình cảnh hiện tại liền biết mình bị bắt.

" Thông minh đấy! Lý do thì lát nữa tên người yêu của cô đến thì ắt sẽ biết ngay thôi "

Đầu cô chột đau nhói, cảm giác và tình cảnh này có chút quen thuộc. Những hình ảnh nào đó cứ hiện mãi trong đầu cô. Cô phải mất vài phút mới bình tĩnh lại được. Cô cười lạnh nhìn hắn.

" Cạn bã! "

Hắn trừng mắt nhìn cô, gần giọng hỏi:

" Cô nói gì? Ai là cận bã? "

Cô trừng mắt nhìn thẳng vào mắt hắn.

" Là anh đó! Anh chính là đồ cận bã. Dụ dỗ phụ nữ để kiếm tiền không phải cận bã thì là gì? "

Hắn tức giận tác vào mặt cô một cái như trời giáng khiến khóe miệng cô chảy máu. Cô vẫn trừng mắt nhìn hắn, tiếp tục khiêu khích hắn.

" Sài tiền của phụ nữ, thật không biết nhục nhả là gì. Nhiều lúc tôi thấy anh rất giống trai bao, thật đáng kinh tởm "

Dứt lời, lại một tát nữa dán lên mặt cô, lúc này thì cô đã bất tỉnh. Không lâu sau đó thì anh đến. Cô mê man nghe được cuộc nói chuyện của hắn và anh. Nghe tiếng của anh thật sự khiến cô rất vui.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Trong cơn hôn mê, cô chìm trong bóng tối. Những hình ảnh cứ như một thước phim chảy dài trước mắt cô. Cô bất giác nhận ra, thì ra trước đây đã xảy ra chuyện như vậy. Trong phút chốc, tình cảm như thác nước đổ dồn. Thì ra, cô đã làm anh tổn thương, cô đã vô tình làm anh đau. Cô bắt đầu cảm thấy có lỗi, bất giác nước mắt lăn dài.

" Nhiên à! Tỉnh lại đi em! Đừng dọa anh! "

Trong cơn bóng tối bao phủ, cô nhớ lại giọng anh khóc thương bên cạnh cô. Anh lúc đó rơi nước mắt, ôm chặt cô vào lòng. Tình cảm anh dành cho cô là như thế, trái tim anh đau như bị ai đó băm dằm.

Bất chợt cô bừng tỉnh, toàn thân truyền đến cảm giác đau nhức. Bỗng nhiên anh xuất hiện, vẻ mặt lo lắng, vui mừng.

" Em tỉnh rồi! Em cảm thấy thế nào? Bác sĩ...! Đứng rồi, bác sĩ. Để anh đi gọi bác sĩ "

Thấy anh định rời đi cô nhanh tay nắm lấy vạt áo của anh, giọng thều thào.

" Đừng đi! Anh... đừng đi "

" Được! Anh không đi, anh sẽ không đi đâu cả "

Anh nắm lấy tay cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Anh lấy điện thoại gọi cho bác sĩ đến khám. Anh vui mừng gọi điện báo tin cho bà biết ngay. Nhìn bộ dạng gấp gáp của anh cô khẽ cười. Bác sĩ không lâu sau nhanh chóng đến khám cho cô. Khám xong bác sĩ vui vẻ báo tin. Cô đã không sao nữa rồi, những vấn đề ở lại bệnh viện để quan sát hai chiếc xương sườn cùng với cái chân bị gãy của cô.

Nghe tin, bà nhanh chóng đến thăm cô. Bà không nói gì cả, chỉ nói rằng là bà của anh, vì anh mà cô bị thương nên đến thăm. Mặc dù cô không hiểu, nhưng ánh mắt bà nhìn cô như nhìn Nhật Nguyệt, khiến cô rất muốn ôm chặt lấy bà.

Cô từ đầu đến cuối đều không nói gì, chỉ lặng lẽ quan sát anh và bà. Cô vui mừng, rất rất vui mừng khi được nhìn thấy bà và anh lần nữa. Không lâu sau bà cũng rời khỏi, bà nói chuyện với anh nhưng cô lại vô tình nghe thấy. Bà nói muốn đi thăm bà của cô và gia đình của cô nữa. Mặc dù không hiểu nhưng cô cảm thấy vui vì điều đó.

Anh lặng lẽ ngồi bên cạnh giường gọt trái cây cho cô. Cô nhìn anh, giọng thì thào nói:

" Anh không đi làm sao? Không lẽ công ty của anh phá sản rồi? "

Anh nhìn cô rồi mỉm cười, đưa cho cô miếng táo anh vừa gọt xong.

" Nếu phá sản thì anh có thể để em nằm ở phòng bệnh sang trọng như thế này được sao? "

" Nhưng anh đâu có đi làm. Nếu không phá sản thì không lẽ... đã xảy ra chuyện gì? "

Cô hiểu kì, bắt đầu đoán già đoán non. Cô thật sự làm anh hết đường nói, thật làm anh thấy ghen ở cổ.

" Em mong muốn anh phá sản đến vậy sao? "

" Không có! "

Cô bấu môi cắn lấy một miếng trái cây. Cô lại xoay qua nhìn anh mỉm cười, bộ dạng tinh nghịch như muốn trêu chọc anh.

" Âu Phàm! "

Cô đột nhiên gọi tên anh, khiến tim anh lay động một nhịp, ngược lên nhìn cô. Cô lại cười một cách dịu dàng, ánh mắt mỹ nhân nhìn anh.

" Em yêu anh! "

Anh nghe xong như chết trân tại chỗ, não chưa kịp hoạt động, đờ người nhìn cô. Anh ấp úng hỏi lại.

" Em... vừa nói gì cơ? "

" Em nói. Âu Phàm! em yêu anh "

Anh không hề nghe lầm, cô nói cô yêu anh, khiến anh vui mừng đến điên mất. Anh ôm chặt lấy cô, lòng như nhảy mừng. Cô mỉm cười, lòng đầy hạnh phúc.

" Em nhớ rồi! Em đã nhớ lại tất cả mọi chuyện rồi. Âu Phàm! Em yêu anh "

" Anh cũng yêu em! Hoàn Nhiên "

Anh nhìn cô, nhìn cô bằng ánh mắt đầy tâm tình. Anh nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn, nụ hôn của sự trùng phùng.

Hai tuần sau cô mới được xuất viện. Trong khuôn viên biệt thự anh đưa cô vào trong trước ánh mắt của rất nhiều người.

Âu Tuyết quay qua hỏi nhỏ Âu Thịnh.

" Người này là chị của Nguyệt Nguyệt đó "

" Phải! Thật sự giống nhau như đúc "

Âu Thịnh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt kinh ngạc. Cô khẽ cười nhìn hai cô cậu kia đang nhìn cô không ngớt.

" Chào mừng cháu! "

Bà mỉm cười từ trong bước ra, cô chậm rãi đi đến ôm lấy bà. Bà Thanh nhìn cô bằng ánh mắt chán ghét, còn ông Đông thì không nói gì chỉ cười nhìn cô.

Thế là đó là buổi ra mắt của cô với gia đình anh. Âu Thịnh và Âu Tuyết rất cởi mở với cô, liên tục bắt chuyện với cô. Hai đứa đó còn nói rất nhớ Nguyệt Nguyệt, còn tự cảm thấy có lỗi khi không bảo vệ được Nguyệt Nguyệt. Cô chỉ biết mỉm cười, rồi trấn an chúng.

Mọi thứ với cô cứ như một giấc mơ. Sau bao nhiêu điều đã xảy ra cô còn có thể ngồi chung bàn ăn cùng với mọi người như vậy. Cô thật sự rất cảm động. Chỉ là bà Thanh vẫn không hề thích cô, ánh mắt của bà ấy nhìn cô giống hệt như nhìn em gái mình.

. . .

" Cái gì? Em muốn đi học? "

Anh ngạc nhiên, hai mắt mở to. Cô ngồi dựa vào lòng anh, mắt dán vào quyển sách trên tay.

" Phải! Anh đi công tác đến hai năm, em mà ở nhà thì nhớ anh chết mất. Em sẽ đi theo anh, anh công tác, em đi học. Vô cùng tiện lợi! "

Anh quay qua nhìn cô đầy tâm ý.

" Em thật biết tận dụng "

" Anh quá khen! "

Cô vừa dứt lời anh liền cúi xuống hôn lên môi cô, dùng lưỡi khuấy đảo, dây dưa qua lại một lúc lâu.

Đúng như dự định, chuyến bay không lâu sau được cất cánh đến đất nước Pháp đầy lãng mạn. Hai năm cô học ở nơi đó, hai năm anh công tác. Hai năm cô cùng anh ngao du khắp nước Pháp. Họ ôm nhau bất cứ đâu, hôn nhau bất cứ nơi nào họ thích, tự do thể hiện tình cảm. Anh càng ngày càng yêu cô hơn, càng lúc càng mê đắm cô. Còn cô thì đã không thể tách khỏi anh được nữa.

Sau hai năm, cô và anh quyết định tổ chức lễ cưới tại Pháp, đầy lãng mạn và hạnh phúc. Anh nói anh sẽ yêu em đến hết đời này, nguyện sẽ là người đem

lại hạnh phúc cho em và nếu có kiếp sau anh tình nguyện làm chồng em lần nữa.

Cô cảm động đến rơi nước mắt, nhẹ nhàng đáp trả anh bằng một nụ hôn đầy ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Ngoại Truyện 1

" Mẹ! Đây là đâu ạ? "

Cô nắm lấy tay cậu bé với hai má mồm mồm đáng yêu. Anh tiến lại gần bế cậu bé lên.

" Đây là nơi mà lần đầu tiên ba gặp mẹ con đó "

" A! Đây là nơi mà ba mẹ gặp nhau "

Cậu bé hai mắt long lanh lên, giọng mềm mại đáng yêu.

" Ba! Con muốn ăn gà rán "

Cô nhìn cậu bé, mặt nghiêm túc hỏi:

" Tuần này con có phiếu bé ngoan không? "

" Dạ không! "

Cậu nhóc thân nhiên trả lời. Anh khẽ cười nhìn cô, cô chỉ liếc anh một cái rồi tiếp tục hỏi:

" Tại sao con lại không có phiếu bé ngoan? "

" Vì con đã cãi nhau với một bạn trong lớp "

" Vậy lý do gì con lại cãi nhau với bạn? "

" Là chuyện của con nít mẹ không nên quan tâm nhiều đâu ạ "

Cô nghe xong máu nóng dồn lên não.

" Vậy gà rán của con mẹ cũng sẽ không quan tâm nữa đâu "

Cậu bé lại nũng nịu nhìn anh bằng ánh mắt cầu xin. Anh véo lấy má cậu nhóc một cái, liền cung chiều.

" Chúng ta không được ăn gà rán vậy thì chúng ta ăn kem có được không? "

" Nhất trí! Nhất trí! Ba là nhất "

Cô chỉ khẽ liếc nhìn anh, vẻ mặt không hài lòng.

Tối đến cô ngồi trong phòng, trên tay vẫn vê quyển sách. Anh từ ngoài bước vào, cô đặt quyển sách xuống, nhìn anh mỉm cười hỏi:

" Tiểu Bảo đã ngủ chưa? "

" Ngủ rồi! "

Dứt lời anh bế bồng cô lên đi thẳng đến phía giường. Anh ngâm lấy môi cô, nhẹ nhàng rồi dần dần cuồng mãnh liệt. Anh lườn tay xuống phía dưới áo, đem đôi gò bồng đảo nắm lấy, xoa nắn. Cô uốn éo thân mình, giọng rên khẽ. Điều bộ quyến rũ của cô khiến thân dưới của anh bắt đầu phản ứng. Cô cảm nhận được điều đó liền ngăn lại.

" Tiểu Bảo thật sự đã ngủ chưa? "

" Đã ngủ rồi! Bà xã, em cùng anh làm nốt chuyện dở dang lần trước mà Tiểu Bảo phá hư. Anh nhất định sẽ nuông chiều em "

Anh giọng mỉa mai, trầm âm, quyến rũ bên tai. Anh đưa tay tháo chiếc đầm ngủ của cô xuống, ngậm lấy nhũ hoa hồng hào đầy khiêu gợi. Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

"Ba mẹ! Tiểu Bảo muốn ngủ chung. Tiểu Bảo sợ lắm! "

Anh và cô không hẹn cùng giật mình, vội vội lấy tấm chăn che lại. Cô khẽ đắp nhẹ vào ngực anh.

"Không phải anh nói là ngủ rồi sao? "

"Lúc này... rõ ràng là ngủ rồi. Thật là rắc rối! "

Anh chau mày, mặt đen lại, vẻ mặt có chút bức bối.

"Tiểu Bảo! Đêm rồi đừng làm phiền ba mẹ cháu ngủ nữa. Nếu sợ hãy ngủ với cô nhé! "

Giọng bà dịu dàng phát ra, tựa như một vị cứu tinh của anh và cô.

"Dạ! "

Anh và cô thở phào nhẹ nhõm. Biết chắc cậu nhóc quấy rối kia đi rồi anh lại phủ lên người cô. Cô đẩy anh ra, vẻ mặt như không muốn, đầy khó chịu.

"Em buồn ngủ rồi! "

Mặt anh đen lại, giọng bất mãn, hỏi:

"Vậy còn chuyện của anh? "

Cô nằm xoay lưng về phía anh, giọng giận dỗi.

"Anh tự xử đi! Em mất hết hứng rồi! "

"Bà xã! Bà xã, em đừng như vậy có được không? "

Miệng anh nói còn tay anh vẫn sờ xuống hoa nguyệt của cô. Cô lại xoay qua nhìn anh, thầm mắng:

"Thật không biết tốt xấu! "

Anh chỉ khẽ cười rồi ngậm lấy môi cô. Tay không ngừng xoa nắn hoa nguyệt của cô. Tiếng xúc cảm của cô liên tục phát ra khiến cho chỗ nào đó của anh liên tục phản ứng. Một đêm hoan ái qua đi, cô thờ dốc nằm trong ngực anh. Anh ôm cô vào lòng, tay vuốt ve mái tóc của cô.

Một năm sau gia đình cô lại đón thêm một thành viên mới, là một tiểu công chúa. Không lâu sau gia đình nhỏ của cô dọn ra ở biệt thự riêng ở. Vì anh muốn cô thoải mái, muốn cô có cảm giác gia đình thật sự.

...

Cô ngồi trong vườn hoa, Tiểu Bảo từ trong nhà chạy ra, trên tay còn cầm theo một cuốn sách.

"Mẹ! Mẹ đọc sách cho Tiểu Bảo nghe đi!"

Cô đưa tay bế Tiểu Bảo ngồi lên xích đu, nhận lấy quyển sách.

"Được thôi! Để mẹ đọc cho Tiểu Bảo của mẹ nghe nha. Ngày xưa ngày xưa... "

Cô đọc một lượt hết cuốn sách, đến khi đặt sách xuống đã thấy Tiểu Bảo gối lên đùi cô ngủ ngon lành. Cô nhẹ nhàng bế Tiểu Bảo về phòng.

Cô xuống lại nhà bếp chuẩn bị bữa tối, đi qua phòng khách phát hiện có khách nên ra xem sao.

Người đến là một phụ nữ trẻ tuổi, ăn mặc có phần hơi gợi cảm, thân hình bốc lửa, giọng nói có chút kiêu ngạo. Thấy cô bước ra, cô gái kia liền nói như kiêu ra lệnh.

"Tôi đến để lấy tài liệu cho Đông tổng. Dẫn tôi đến phòng của Đông tổng!"

Cô khẽ cười, chắc cô gái kia nghĩ cô là người giúp việc nên mới ăn nói kiêu như vậy. Cô cũng tận tình đưa cô gái kia đến phòng của anh.

"Đây là phòng của Đông tổng, phiền cô nhanh lên một chút tôi còn có việc phải làm!"

Cô gái kia lại lên giọng với cô.

"Cô chỉ là người làm, lại dám ăn nói kiêu đồ với tôi?"

"Tại sao tôi không được nói như vậy với cô?"

Cô gái kia vẫn tiếp tục giữ thái độ kiêu ngạo của mình.

"Tôi là thư kí riêng của Đông tổng, hãy cẩn thận lời nói của mình đi"

Nghe đến thư kí riêng, máu nóng của cô đã dồn lên não. Nhưng cô lại kìm nén, giữ vững tâm trạng ổn định.

"Thưa cô! Tôi chỉ có trách nhiệm cẩn thận lời ăn tiếng nói của mình với chủ của tôi. Cô không phải chủ của tôi thì lý do gì tôi phải cẩn thận lời nói với cô?"

Cô gái kia đưa tay chỉ vào mặt của cô, tức giận nói.

"Cô...! Cô được lắm! Trước sau gì cô cũng sẽ hối hận. Sớm muộn gì tôi cũng sẽ làm chủ trong căn nhà này. Đến lúc đó xem tôi làm sao xử lý cô"

Cô càng lúc càng tức giận, máu dồn lên ngày một nhiều hơn.

"À! Cô là thư kí riêng của chủ tôi đúng không? Vậy nơi làm việc của cô là trên bàn hay trên giường vậy?"

"Cô...!"

Cô gái kia tức đến nghẹn cả giọng, định đưa tay đánh cô nhưng cô đã nhanh tay giữ lại rồi tát cô ta một cái. Cô ta chưa kịp phản kháng đã bị cô tát thêm cái nữa. Cô thuận đà đưa chân đạp thêm một cái, cô gái kia ngã lộn xuống đất. Cô quay lưng bước vô phòng lấy tập tài liệu để trên bàn rồi đem vứt vào mặt cô ta.

"Cầm lấy rồi biến khỏi đây!"

Ánh mắt của cô vô cùng đáng sợ, nộ khí tỏa ra khiến người khác không dám lại gần. Người làm lén lút quan sát từ xa, khẽ lắc đầu.

Cô gái kia lồm cồm bò dậy, lớn tiếng.

"Cô được lắm! Để xem tôi xử lý cô như thế nào?"

Cô tiến lại gần, ánh mắt khiêu khích.

"Được thôi! Để tôi chờ xem cô xử lý tôi như thế nào"

Cô ta cầm lấy tài liệu rồi tức giận rời khỏi đó.

Cô đứng trong phòng, trên tay là tấm hình của anh.

"Đông Âu Phàm! Anh được lắm. Một vợ hai con còn không chịu yên. Anh về đây!"

Không khí hiện tại đã bị cô làm cho nóng lên. Người làm không dám đụng đến cô, từ đầu đến cuối đều tránh xa cô vài mét.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Em Gái Tiểu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.